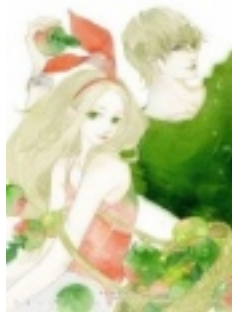

Người Tôi Thích... Thật Lạnh Lùng

Contents

Người Tôi Thích... Thật Lạnh Lùng	2
1. Chương 1: Lần Gặp Mặt Thần Kỳ	2
2. Chương 2: Thăng Nhà Quê	5
3. Chương 3: Sinh Nhật Vô Dụng Nhất	7
4. Chương 4: Câu Chuyện Ở Phòng Y Tế	10
5. Chương 5: Gặp Ác Mộng	12
6. Chương 6: Đánh Nhau Vì Cậu	15
7. Chương 7: Đồng Cảm	18
8. Chương 8: Tham Lam	21
9. Chương 9: Đối Xử Lạnh Nhạt	23
10. Chương 10: Tìm Thấy Cậu Rồi	26
11. Chương 11: Thư Viện	28
12. Chương 12: Hậu Sinh Nhật Đáng Nhớ	31
13. Chương 13: Tôi Không Coi Cậu Là Bạn	34
14. Chương 14: Cố Tổ Về Xấu Xa Nhưng Không Thành	37
15. Chương 15: Giáng Sinh Vui Vẻ	40
16. Chương 16: Tạm Biệt	43
17. Chương 17: Hội Ngộ Gia Đình	46
18. Chương 18: Sợi Dây Chuyền	49
19. Chương 19: Đùng Tan Biến 1 Lần Nữa	52
20. Chương 20: Khoảnh Khắc Đón Năm Mới	54
21. Chương 21: Huy Chương Này, Tặng Cậu!	57
22. Chương 22: Đột Nhiên Biến Mất	59
23. Chương 23: Hành Trình Tìm Lại Cậu	62
24. Chương 24: Tạm Biệt, Dương Phong!	65
25. Chương 25: Hạ, Thật Độc Ác!	67
26. Chương 26: Đã Về Chưa?	70
27. Chương 27: Bệnh Thật Nặng	73
28. Chương 28: Xin Chào, Mối Tình Đầu	75
29. Chương 29: Bữa Tối Thất Bại	80
30. Chương 30: Vậy Cứ...thích Nhau Đi	83
31. Chương 31: Chạm Mặt Tình Dịch	85
32. Chương 32: Đánh Dấu Chủ Quyền	88
33. Chương 33: Em Sẽ Lo Cho Anh	91
34. Chương 34: Chia Tay Đi!	94
35. Chương 35: Hối Hận Không Kịp	97
36. Chương 36: Làm Hòa Đi	99
37. Chương 37: Chúng Ta Sẽ Sống Với Nhau Thật Hạnh Phúc	102

Người Tôi Thích... Thật Lạnh Lùng

Giới thiệu

Bạn sẽ làm gì với 1 người mà chỉ gặp lần thứ ba đã thích bạn? Đối với Hạ Nhật thì điều đó chẳng đáng gì.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-toi-thich-that-lanh-lung>

1. Chương 1: Lần Gặp Mặt Thần Kỳ

Sài Gòn, 2008

Tối nay trời mưa tầm tã không ngớt. Cơn gió lạnh khe luồng qua gáy Nhật Hạ, làm nó hơi ớn ớn. Nó liếc đôi mắt sâu thẳm qua chiếc đồng hồ đặt treo trên tường: 9h30. Mẹ làm gì mà giờ này chưa về nữa nhỉ? Đẹp nổi tò mò qua 1 bên. Nó đã ngồi trên ghế bàn học 2 tiếng rưỡi rồi, cũng muốn đứng dậy vươn vai cho đỡ mỏi. Nhật Hạ chậm chậm bước xuống cầu thang trong căn nhà nhỏ ở trung tâm thành phố, nó với tay rót 1 cốc nước ấm để mát xa cổ họng

Ầm.....Ầm.....Sấm chớp không ngừng nổi dậy ở ngoài trời, mà trong nhà thì vẫn tĩnh mịch như chốn chùa chiền, nó khoanh tay dựa vào gian bếp nhấp nhấp ly nước lọc mà như thưởng thức cafe. Nhật Hạ nghe thấy tiếng lục đục ở cửa, đoán chắc là mẹ đã về

- Mẹ về đây, ngoài trời mưa to quá nhỉ? - mẹ nó phúi phúi tay áo rồi đi vào nhà, lại còn ngoái đầu lại ra sau - vào đi cháu..... - mẹ nó vẫy tay như có 2 vị khách thứ 3 ở trong nhà

- Vâng..... - rời khỏi bóng khuất trong mắt nó là thân ảnh của cậu con trai cao khêu, người mặc đồ thể thao sát nách với cái túi chéo thể thao, tóc mái ngố đội mũ snackback ngược trông cực chất, khuôn mặt tuấn tú dễ nhìn mà thái độ thì vô cùng lễ phép nhu mì - Ơ..... - thấy còn có người khác trong nhà thì hẩn ngạc nhiên mở to mắt

- À, là con gái cô.....cháu đừng ngại, ngồi đây đi - mẹ nó kéo cái ghế ở bàn ăn rồi mời mọc hẩn. Dương Phong cười cười rồi cũng ngồi xuống ghế mà vẫn tò mò nhan sắc của người con gái có dáng vóc..... nhỏ bất thường thế này - Hạ, ngồi xuống luôn đi, mẹ có chuyện muốn nói

Nhật Hạ ngẩng đầu lên sau khi đã úp cái ly. Dương Phong 1 lần nữa sững sờ nhìn nó nín thở, tim đập mạnh khó khăn. Nhưng mà.....ánh mắt đó lạnh quá, lạnh đúng như những gì hẩn từng tưởng tượng vô số lần trong mơ về người con gái mà mình hy hữu chạm mặt trong vô vàn con người ở cái thành phố tấp nập này. Nhật Hạ chẳng bận tâm lắm về người ngồi bên cạnh mẹ đang nhìn mình chăm chăm, nó chỉ 1 lòng muốn nghe cái câu chuyện thú vị mà mẹ sắp mở miệng nói

- Con còn nhớ chuyện 1 năm trước mẹ nói mẹ có 1 người bạn không? - mẹ nó bắt đầu từ cội nguồn của sự việc

- Chuyện đã là 1 năm trước rồi, làm sao con nhớ được - nó vẫn điềm nhiên chống cằm nói. Từng cử chỉ, ánh mắt, điệu bộ và lời nói của nó in hình trong tâm trí hẩn, Dương Phong còn nghĩ là mình đang mơ cơ, 1 giấc mơ thật là diệu kỳ

- Vậy được - mẹ nó thở hắt ra - chuyện là đây là con trai của bạn mẹ, cô ấy mất đã lâu mà nó lại bị mẹ kế đuổi khỏi nhà nên.....mẹ cho cậu ấy đến ở chung với nhà mình
- Tại sao mẹ phải làm chuyện đó? - nó hỏi 1 câu vô cùng hóc búa mà cũng chẳng thêm nhìn hấn luôn
- À là vì, không phải là mình cố ý đâu. Sau khi bị đuổi, mình về sống với nhà ngoại năm 10 tuổi. Đến năm lớp 10 thì chuyển lên thành phố thuê nhà trọ học, nhưng mà.....bà chủ nhà đuổi mình ra khỏi nhà vì.....không trả nổi tiền trọ.....CHỨ KHÔNG PHẢI LÀ.....mình cố ý đâu.... - về sau hấn càng lí nhí dần
- Cháu làm gì mà vội vàng vàng giải thích thế, con Hạ đã nói gì đâu chứ - mẹ nó buồn cười nhìn hấn tội nghiệp - đó là bạn thân của mẹ mà. Mà 2 đứa cũng bằng tuổi nhau mà.....ở chung, chắc không có vấn đề gì chứ? - mẹ nó nhướn mày trông chờ
- Con thì không sao, chỉ cần đừng động đến đồ đạc của con và.....đừng làm gì ảnh hưởng đến việc học của con là được - Nhật Hạ nói giọng đều đều
- Đương nhiên rồi, mình sẽ không.....làm cậu khó chịu đâu mà. Với lại hình như.....chúng ta học chung trường thì phải - Dương Phong nhe răng cười mặc dù hấn đã biết chuyện đó từ lâu
- Hình như ai tên Phong cũng dễ thương hết Hạ nhỉ? - mẹ thấy nó không có vẻ gì là xởi lởi thì cười lớn
- Mẹ nói cũng đúng ạ..... - Nhật Hạ bây giờ mới chuyển ánh mắt nhìn hấn. Dương Phong cảm giác như nó sắp nhìn thấu luôn hấn vậy, cảm thấy hồi hộp hơn cả khi tưởng tượng những cuộc nói chuyện vô hình giữa 2 người - nhưng hình như người này là ngoại lệ - nụ cười của hấn lập tức đông cứng
- À.....à sau này, Phong nó ở phòng lúc trước của ba, tức là cạnh phòng con đấy. Nhưng hôm nay trời tối rồi, phòng lại chưa dọn kịp, thôi thì....
- Thôi để cháu ngủ trên ghế cũng được cô ạ - Dương Phong ngại ngần gãi đầu nhìn mẹ nó
- Cô định nói Hạ cho con ngủ nhờ trong phòng chứ ngoài này nóng lắm, vào đó cho nó mát - mẹ nó không quên liếc nhìn biểu hiện của nó. Nhật Hạ chán nản đứng dậy lên phòng
- Thôi ạ.....cháu không dám.....làm phiền..... - sao mẹ nó có thể tùy tiện để 1 đứa con trai vào phòng con gái mình ngủ chứ
- Thì con ngủ dưới đất thôi. Được không Hạ? - Nhật Hạ đang đi nửa chừng cầu thang thì dừng lại
- Con không có ý kiến đâu. Chỉ là, nếu cậu ta dám làm gì.....con không ngại để cậu ta gia nhập trại thương điên đâu - câu nói của nó như mang đá tảng ở Bắc cực rải khắp nhà vậy
- Hì, nó là vậy đấy cháu, ăn nói không có được.....bình thường cho lắm - mẹ nó cười xoa - thôi cháu tắm rửa rồi đi ngủ đi, để đồ đạc ở đây mai dọn, rồi cô lấy chăn ra cho
- Cháu cảm ơn cô ạ! - hấn cảm thấy vô cùng biết ơn mẹ, vì mẹ đã có người bạn tuyệt vời thế này, còn người bạn này của mẹ.....lại có người con gái mà hấn đang mong ngóng chờ đợi được gặp mặt
- Tắm rửa sạch sẽ, hấn mặc cho mình chiếc quần lửng với áo thun bình thường. Vậy là còn 2 tuần nữa thì chính thức bước vào lớp 11 rồi. Nhưng năm nay thật là khác, hấn gặp được nó, rồi sẽ được nói chuyện, ngắm nhìn nó thỏa thích. Nghĩ đến đó là Dương Phong lại cười hí hửng 1 mình, mà không hay ở đằng kia có 1 ánh mắt sắc lạnh nhìn hấn, là ánh mắt cũng bình thường mà hấn cảm thấy sao nó đang nhìn 1 kẻ tâm thần vậy nè. Dương Phong hấn giọng rồi đi vào phòng. Cơn gió mát lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vù vù vào làm hấn rã cả người vì tê tái. Nhật Hạ lúc này cầm chăn ra của hấn rồi đặt lên đất. Dương Phong cũng biết ý cúi xuống trải trải chuẩn bị đi ngủ, buổi tối tuyệt vời nhất trong cuộc đời của thằng học sinh nghèo như hấn. Nhật Hạ ngồi lên bàn học chuẩn bị sách vở
- Ủa? Hè mà cậu còn phải học bài hả?
- Tôi phải đi học hè mà - nó điềm đạm nói rồi cất sách vở vào cái ba lô nhỏ nhỏ. Sau đó thì tắt đèn đi ngủ. Bụp.....phòng ồc đột nhiên tối thui làm hấn hoảng quá, quơ tay loạn xạ mà không hay trúng người nó
- A..... - Nhật Hạ khẽ rên rồi ngồi chạch bạch xuống giường

- Ô.....xin lỗi, là mình đụng cậu hả? - Dương Phong lập tức lo lắng, nhưng mà hắn chẳng thấy gì cả, lại còn không nghe nó lên tiếng nữa chứ - cậu.....cậu còn ở đó không? Đây.....đây.....
- Cậu ồn quá đi - Nhật Hạ bật đèn bàn lên. Ánh đèn màu vàng mờ mờ như cứu sống hắn. Dương Phong sau khi xác định được vị trí của nó thì suýt xoa
- Cậu có sao không? Mình làm cậu đau hả? Xin lỗi nhé, tại tối quá mình không thấy đường..... - hắn nói nguyên 1 dây tua mà nó thắc mắc sao hắn không mỗi miệng nhỉ?
- Thì tôi đã nói gì đâu - nó đứng dậy đi lại chỗ đèn bàn - cậu ngủ đi, để tôi tắt đèn - ánh mắt nó trước sau như 1, nhưng sao hắn cứ cảm thấy, nó đang khó chịu thế nhỉ? Mới đêm đầu tiên mà đã có ấn tượng không tốt rồi
- Ờ....ừ..... - Dương Phong ngoan ngoãn đáp chần nằm im thín thít. Bực.....1 màn đêm lần nữa lại bao trùm lấy căn phòng nhỏ này. Nhưng mà hình như hắn còn lạ phòng, nằm loay hoay mãi vẫn chưa ngủ được - cậu.....cậu ngủ rồi hả? - Dương Phong khẽ lên tiếng sợ làm nó thức giấc
- Ngủ rồi, lại bị cậu làm cho thức giấc đây này - tuy không nhìn thấy mặt nhưng nghe giọng hắn cảm thấy như nó đang bực bực
- Vậy à, vậy mình xin lỗi
- Vậy tôi ngủ đây
- Á khoan.....chờ.....chờ đã.....Mình lạ chỗ, nên ngủ chưa quen.....cậu có thể nói chuyện với mình 1 chút được không?
- Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi? Với lại.....tôi với cậu thì có gì để mà nói chứ?
- Thì.....có chứ? Cậu không biết chứ chúng ta đã từng gặp nhau rồi đấy. 1 năm trước đấy. Lúc mình mới lên thành phố còn đi xe lóng ngóng thì bị tai nạn, là cậu đã gọi điện cấp cứu giúp mình. Lúc đó mình còn chưa kịp cảm ơn nữa
- Tại sao ai cũng nhắc đến chuyện 1 năm trước thế nhỉ?
- À.....vậy ra.....cậu không nhớ hả?.....ừm.....không sao, vậy kể lần gặp gần đây đi. Tuần trước ở trên xe buýt, tôi bị móc túi mà cậu đã giúp tôi lấy lại điện thoại đấy. Nhớ không?
- Không nhớ
- Ờ.....vậy sao..... - hắn hệt hăng - từ sau khi 1 năm trước, mình mấy tuần liền ngồi trong bệnh viện, lúc nào mình cũng nghĩ về cậu đấy, mình còn phác họa lại gương mặt của cậu để sau này khỏi quên đấy. Thật không ngờ, hôm nay lại có duyên như vậy. Cậu là người con gái đầu tiên giúp mình ở thành phố đấy. Người ta nói lần đầu tiên gặp nhau là ngẫu nhiên, lần thứ 2 là tình cờ, lần thứ 3 là định mệnh đấy
- Xem ra.....cậu ở quê quen rồi nên lời nói cũng sến sẩm không kém nhỉ?
- Dương nhiên rồi.....mà cũng không hẳn..... - hắn vốn định bắt chước lời thoại trong truyện tranh, ai ngờ ra đời thực lại sến không đỡ nổi - nhìn cậu giống như nữ thần có hào quang khắp người vậy, thật đó, mình vô cùng vô cùng thích cậu - đợi hắn ba hoa 1 mình 1 hồi thì nó buồn ngủ quá nên thiếp đi luôn. Cũng chẳng buồn nói lời nào nữa
- Cứ nghĩ đến việc sau này được ở chung nhà với nó là hắn lại bật người dậy lúc sáng sớm. Nhanh chóng làm vệ sinh rồi hắn phòng ngay xuống cầu thang, thì chỉ thấy mẹ nó đang loay hoay ở bếp
- Dậy rồi hả Phong, ăn sáng đi này. Chút nữa cô đi làm, cháu ở nhà trông nhà nhé - mẹ nó đặt đĩa trứng ốp la lên bàn
- Ủa? cậu ấy đâu rồi cô? - hắn phấn khởi hỏi
- À, Hạ nó mới đi học rồi, 9h mới về, cháu ráng đợi đến lúc đó nha - mẹ nó cười hiền từ
- Dạ - Dương Phong cảm thấy có chút buồn buồn trong lòng. Sáng nay hắn đã mong muốn người đầu tiên mình thấy mặt là nó, vậy mà từ sáng sớm đã mất dạng rồi

Vậy là mẹ nó cũng đi làm luôn rồi, chỉ còn mình hấn ở nhà. Dương Phong chán nản nhìn nhìn xung quanh. Rồi hấn chợt nghĩ, chốc nữa thôi là nó về nhà rồi. Hấn phải thể hiện thật tốt mới được, Dương Phong xắn tay áo lên bắt đầu quét nhà, lau nhà, rửa chén, nấu cơm.....làm hết tất cả việc nhà 1 cách hăng hái nhất

2. Chương 2: Thăng Nhà Quê

- Hắc xì..... - tiếng nhảy mũi của Nhật Hạ làm Dương Phong thốn đến tận tim, vội vội vàng vàng chạy ra cửa. Hấn thấy 1 cô gái ốm yếu 1 tay tựa vào tường, 1 tay xoa mũi thì bất giác thấy thật là lo lắng

- Cậu.....cậu không sao chứ? Cảm hả? - Dương Phong nói giọng nhỏ nhẹ nhất có thể

- Không sao - Nhật Hạ cởi giày vào nhà mà thấy sạch sẽ hấn, đúng là cho ở nhờ cũng có cái lợi đấy nhỉ?

- Trời nóng thật nhỉ? Cậu ngồi xuống đây đi, để mình đi lấy nước đá cho - Nhật Hạ thấy hấn nói cũng đúng vì cổ họng nó bây giờ khô rát lắm rồi. Thấy nó chịu nghe lời mình như vậy, Dương Phong vui như hội, lật đặt chạy đi rót nước. Trong khi chờ, nó lôi sách nâng cao ra đọc 1 chút

5 phút sau.....Nhật Hạ vẫn chưa thấy ly nước nào đặt trước mặt mình, thay vào đó lại có tiếng lục đục phát ra từ tủ lạnh. Đặt quyển sách xuống, nó nhướng mắt nhìn cái con người đang loay hoay trước cái tủ lạnh này giờ

- Cậu làm gì thế? - nghe tiếng gọi thì hấn giật nảy mình, gãi đầu quay lại hỏi

- Mình tìm.....tìm.....đá nhưng mà.....không thấy.... - thật hết nói nổi với cái tên nhà huê này, chắc tủ lạnh ở dưới kia không có phức tạp như bây giờ, chỉ có 2 ngăn. Còn nhà nó thì dùng tủ có 2 cánh nên.....ngăn đá ở dưới. Nhật Hạ lách qua người hấn cúi xuống mở ngăn đá ở dưới ra - Cảm.....cảm ơn..... - trời ơi!!! Cuộc đời Hà Dương Phong chưa bao giờ chịu nhục nhã như vậy, ngay cả việc đơn giản như lấy đá trong tủ lạnh mà hấn cũng không làm được

Dương Phong mím môi ngồi xuống đối diện nó, thậm chí chỉ còn dám nhìn lên. Không khí bây giờ như có ngàn tấn sắt đang đè nặng lên tim hấn. Còn Nhật Hạ thì điềm đạm uống nước vẫn cái phong cách thường thức đó, làm cho hình ảnh vô cùng đơn thuần như vậy trở nên thật long lanh trong mắt hấn. Đúng là có nằm mơ hấn cũng không nghĩ được có ngày mình sẽ được sống cùng nhà với nó, lại còn được ngồi cùng bàn. Dù là chẳng thể nói chuyện tự nhiên nhưng tận sâu trong lòng, hấn rất thích người con gái này

- A quên mất, mình còn chưa giặt đồ nữa - Dương Phong đứng dậy lấy cái giỏ đựng đồ

- Chỉ cần bỏ vào máy giặt thôi mà

- À.....Ừm..... - Dương Phong nghe lời nó bỏ hết đồ vào máy giặt. Hấn nhìn mấy cái nút trên máy mà lé cả mắt. Tùm lum hết mà toàn chữ tiếng Anh. Vài cái thì hấn biết chứ nhiều thế này thì - Ừm.....Cậu có thể.....bấm giúp mình được không? - hấn ngoái đầu ra ngoài hỏi nó. Nhật Hạ lại xách đít lên làm những động tác vô cùng thuần thục. Thật là, hấn chưa có bỏ nước giặt vào mà đã đòi bấm máy rồi, nó ần ần gì đó, hấn dán mắt vào mà cố ghi nhớ để lần sau khỏi phải lặp lại tình huống bất đắc dĩ này nữa - Ồ.....thì ra là vậy, cảm ơn cậu nha!

Nhật Hạ nghe xong thì đi lên lầu cất cặp thay quần áo. Nó vừa khuất bóng là Dương Phong lập tức ngồi thụp xuống đất, lấy tay vuốt vuốt ngực thở phò phò như bị bệnh hen. Tim hấn còn đập tình tình tang đây này. Wo.....nhịp đập thật là nhanh nha.....1 lúc sau thấy nó lại đi xuống thì hấn lập tức đứng dậy như chẳng có chuyện gì

- Mẹ tôi nói trưa nay đi đám cưới nên không về nhà ăn cơm. Cậu muốn ăn cái gì? - Đám cưới gì chứ? Nó biết chắc là mẹ đang tạo cơ hội để 2 đứa làm thân đây mà

- Ừm.....vậy.....để tôi kiếm cái gì nấu cho cậu ăn nha - hấn cười tít mắt. Đúng rồi, đây là cơ hội để hấn thể hiện mặt tốt của mình. Nấu ăn là sở trường của hấn mà. Nói cho cùng, trong năm lớp 10 hấn ở phòng trọ,

học được nhiều món ngon, tay nghề cũng khá khá

- Vậy được, xong rồi thì kêu tôi, tôi ở trên gác học bài

- Ủm..... - hần gặt đầu cái rụp, rồi bắt tay nấu những món vô cùng.....đơn giản, nhưng hần thỉnh thoảng cũng coi chương trình nấu ăn, thấy họ hay để cọng ngò hay ớt lên món ăn cho nên hần..... cũng bắt chước để lên mặc dù chỉ là.....1 đĩa cá chiên. Bày biện đầu vào đấy xong xuôi rồi hần mới lên lầu, nhẹ nhàng gõ cửa - Cậu này.....xuống ăn cơm đi.....

- Ủm..... - nghe tiếng Nhật Hạ mở cửa rồi đi xuống nhà ăn cơm như bình thường. Cơm mà nó thấy thái độ hần hơi kỳ, cứ từ từ, từ từ sau lưng nó. Còn cái bàn ăn nhỏ xíu xiu đập vào mắt nó là tràn đầy đĩa tô. Bình thường có 2 mẹ con chỉ ăn vài ba món, sao hôm nay cũng 2 người ăn mà nhiều thế. Nó thở dài ngồi xuống - sau này cậu kêu tôi là Hạ thôi là được rồi.....

- HẢ??? THẬT Á??? - hần trở mắt nhìn nó kinh ngạc mà lòng rạo rức

- Sao thế? Bình thường người ta cũng gọi tôi như vậy mà.... - nó từ tốn gấp cọng rau cho vào miệng

- Thật.....thật....thật.....cậu cho mình.....gọi bằng tên hả? Vậy.....vậy.....vậy.....cậu cứ.....cứ gọi mình là Phong.....Phong.....được rồi - hần lắp bắp 1 hồi mới nói xong 1 câu

- Ủm..... - chỉ 1 cái hừ nhẹ của nó thôi mà hần cảm thấy thật là hạnh phúc nha, lại hăng hái mời mọc nó ăn. Hần phát hiện con người nó vốn ít nói, cũng hay nói mấy câu nghe rợn người nhưng mà.....đôi khi cũng thật là ấm áp

Qua trưa, nó lên lầu ngủ 1 giấc còn hần thì ở dưới phòng khách đọc truyện tranh đến khi mẹ nó về

- Ủa Hạ, con ra ngoài hả? - mẹ đang phơi đồ thì hỏi nó

- Dạ, sắp vào năm học rồi, con cũng tính đi mua chút đồ dùng - nó đi từ trên lầu xuống

- Vậy 2 đứa đi luôn cho vui, cháu có mua đồ gì không Phong? - mẹ nó đột nhiên quay sang hỏi hần

- Ủm.....DẠ CÓ..... - hần lập tức đứng dậy như hình sự, chợt lấy mình hơi lộ thì hần kiểm lại - dạ, cháu nghĩ chắc.....mình cũng nên mua vài thứ..... - hần cười cười gãi đầu nhìn nó

- Vậy chờ mẹ chút, để chờ 2 đứa đi luôn chứ đi bộ thì xa lắm - nó nghe lời mẹ ngồi xuống đó 1 chút chờ đợi. Dương Phong ngồi với nó im lặng thế này thì cũng thấy hơi kỳ, hần hần giọng

- Hạ, cậu có muốn.....đọc truyện tranh không? - hần hươ hươ cuốn shin trước mặt nó, nhưng thấy ánh mắt của nó hình như không muốn đọc lắm thì phải, nên hần im luôn

- Không cần đâu, cảm ơn - hần lại trở mắt nhìn nó, nó đang cảm ơn hần sao? Chuyện chưa từng, hần chưa từng nghĩ được mình sẽ vinh dự như vậy. Nhật Hạ cứ thấy hần hay làm lộ mỗi khi nó có biểu hiện gì là sao? Bộ nó giống người ngoài hành tinh lắm hay sao?

- Được rồi, đi thôi - chiếc xe ô tô con chở 3 người đến nhà sách ở hơi xa nhưng có điều nó thích chỗ này, vừa yên tĩnh đồ dùng lại phong phú - 2 đứa mua đồ xong thì đi đâu có chơi đi cho biết, dẫn Phong đi loanh quanh luôn. Khỏi lo tối mẹ không nấu cơm đâu - mẹ nó vẫy tay phóng xe đi khi mà nó còn chưa kịp mở miệng từ chối. Nhật Hạ ngậm ngùi nhìn hần rồi đi 1 hơi vào trong. Dương Phong cảm thấy hình như hần đang làm phiền nó thì phải, có phải nó không thích đi ra ngoài với hần thế này không?

Nói là mua đồ dùng chứ thật ra Dương Phong toàn lượn lờ quanh quây truyện tranh thôi, hần say mê đọc đến nỗi không biết đã 5h chiều rồi. Dương Phong vươn vai đứng dậy phóng mắt tìm nó thì chẳng thấy đâu. Hần loay hoay chạy đi chạy lại cả 5 vòng nhưng không thấy nó đâu cả, lại không biết cách nào liên lạc nên đâm ra hơi lo. Đường xá ở đây hần đâu có quen chứ. Hần đành đứng ở trước nhà sách coi có chiếc taxi nào không thì bắt đi về

- O..... - hần vừa ngẩng đầu lên thì lại thấy nó mờ mờ lấm lấm đi bộ đến với dáng vẻ không mấy được “tươi” lắm - Cậu.....cậu đã đi đâu thế? - hần gất lên

- Xin.....xin lỗi, tôi quên mất cậu - lần đầu tiên thấy hần hơi cáu như vậy nó cũng cảm thấy có chút lỗi. Lúc này mua xong thì đi luôn về theo thói quen, nửa đường lại nhớ tới hần nên mới nhanh chóng quay về

- Ừm.....xin lỗi, mình không cố ý mắng cậu đâu - hần tự nhiên thấy mình thật vô duyên, nó đã nhớ hần rồi quay lại đây, thế mà hần chỉ biết có mắng, mắng thôi

- Về thôi, trên đường có gì tôi sẽ cho cậu ăn - hình như hần cảm thấy nó.....nó đang giận hần thì phải, có phải mình hơi lớn tiếng quá rồi không? Hay trước giờ chỉ là do hần tưởng tượng

Dương Phong lẽo đẽo chỉ dám theo sau nó, chứ chẳng dám đi ngang hàng nữa. Nhật Hạ vẫn không cảm xúc gì cứ thẳng tiến về nhà. Bây giờ hần đã cảm thấy bụng mình hơi đói rồi, này giờ đi mãi đi mãi mà hần chẳng để ý thấy có cái quán nào quanh đây cả. Dương Phong chỉ tập trung nhìn bóng lưng trước mắt. Cái dáng nó sao mà nhỏ nhỏ lép lép thế không biết. Hần phát hiện đây có lẽ là con người có rất nhiều bí ẩn mà hần chưa biết được. Kể từ tai nạn 1 năm trước hần nằm co ro trên mặt đường lạnh ướt. Tuy xung quanh có rất nhiều, rất nhiều người dân đứng coi nhưng chẳng ai mấy may dùng điện thoại gọi điện cấp cứu giúp hần. Và nó, đột nhiên từ đâu đi ngang qua, lại rút điện thoại ra, ngó tìm địa chỉ xung quanh rồi đọc rành mạch. Lúc đó, Dương Phong đã nhìn thật kĩ gương mặt lạnh lùng đó rồi khắc ghi trong đầu. Đến khi nằm viện mấy ngày, hần cũng chăm chú tưởng tượng rồi vẽ nó cho thật đẹp và mong chờ cơ hội được gặp nó lại lần nữa. Thật không ngờ đến tận 1 năm sau, hần lại gặp nó.....trên chuyến xe buýt nào đó. Nhật Hạ vẫn là cô gái thắt bím mang ba lô nhỏ lúc đó. Hần còn cẩn thận lấy hình mà mình vẽ đem đối chiếu, mặc dù có hơi khác 1 chút nhưng đúng là nó rồi. Thật không may, cái lúc mà hần định đến bắt chuyện với nó thì bị móc túi. Là cái tên già già râu ria lởm chởm lấy điện thoại của hần. Dương Phong ức lắm, hần cũng lớn tiếng đòi lại nhưng tên kia bảo không có bằng chứng thì đừng lục loại lung tung. Hần lúc đó lại cứ ngơ ngác ngác như mới lên thành phố học, lúc đó thật sự tức ứa nước mắt thì nó lại như người dưng....đứng ra giúp hần. Nhật Hạ chỉ vồn vện hỏi hần 1 câu “số cậu là bao nhiêu?” rồi bấm bấm điện thoại. Tiếng nhạc chuông rung rung bên túi quần của tên kia, thế là hần vật lộn để giật lại điện thoại. Đến khi hần đã vui vẻ trở lại, định bụng cảm ơn nó thì đã thấy nó biến đi đâu mất. Thì ra là đã xuống trạm vừa rồi. Dương Phong tiếc rẻ yếu xìu như cọng bún thiêu. Vậy mà bây giờ người hần mong ngóng lại đang sừng sững trước mặt, thật sự không tưởng nổi mà

3. Chương 3: Sinh Nhật Vô Dụng Nhất

- Hắc xì.....khịt....khịt..... - Nhật Hạ nháy mũi từ sáng sớm đến giờ. Dương Phong vừa thức giấc thì vội chạy xuống nhà khi biết nó còn đang ở nhà, nhưng mà thấy nó cứ như đồ bệnh thì đâm lo

- Cậu.....cậu cảm sao? Mấy bữa trước mình cũng thấy cậu hắc xì

- À, nó không phải bị cảm đâu con..... - mẹ nó mỉm cười - Hạ nó kiểu bị dị ứng với thời tiết thay đổi đó mà

- Giống như viêm mũi dị ứng ấy à?

- Đúng rồi đó

- Hoặc là vì bụi..... - Nhật Hạ lấy giấy lau nước mũi lơ đãng nói

- Ừ thì, cũng vì thế nữa.....nói chung là phòng nó lúc nào cũng phải sạch sẽ cả. Mà nếu vì bụi, con có thể bị hắc xì cả ngày luôn đấy nhí? Nhớ hồi trước.... - mẹ nó bắt đầu hỏi tường cái chuyện xưa như trái đất về cô bé tên Nhật Hạ lúc 10 tuổi, vì nghịch dại lôi hết đồ trong kho ra nên nguyên 1 ngày cứ chảy nước mũi mãi thôi. Dương Phong cũng hào hứng rồi cười khanh khách - à mà, thôi sắp trễ giờ rồi, cô đi nhé! - mẹ nó đã hơn 40 rồi mà cứ như còn đôi mươi, nhí nhanh như vậy!

- Cậu có cần uống thuốc gì không? Mình ra ngoài mua nhé! - Dương Phong kè kè nó hỏi

- Không sao, chút nữa sẽ hết thôi - nó ăn xong thì đứng dậy đi rửa chén

- Á khoan, cậu cứ ngồi chơi đi, để chút nữa mình rửa luôn cho - Dương Phong cười tít mắt - bây giờ mình cái gì cũng biết rồi, giặt đồ cũng biết, lấy đá cũng biết đó - hần tự hào khoe khoang - chỉ có..... nước..... - hần đánh mắt qua cái bình nấu nước bằng điện. Nhật Hạ hiểu ý lại làm mẫu cho hần 1 lần. Thì ra đổ nước vào xong, cắm điện vào rồi bật nút là được rồi

- Lau tay sạch để khỏi bị giạt điện. Vậy.....tôi đem sách vở xuống đây ngồi học, cậu có thể làm gì tùy thích
- dận dò xong xuôi, Nhật Hạ lên phòng lấy vài cuốn vở rồi xuống phòng khách ngồi

- Ồ.....ừm..... - Dương Phong đưa tay ôm mặt, nó đang lo lắng cho hấn sao? Dương Phong siết chặt nắm tay, vẻ mặt vui mừng kiềm chế để không hét lên. Đúng là như uống được thuốc tiên mà, Dương Phong trong lòng đang nhảy múa tưng bừng đến không tả nổi. Trời ơi cái cảm giác này là gì mà thiêng liêng thế hả trời?

Nhật Hạ ở chung với hấn được 2,3 ngày rồi, cũng quen với cái tình thảnh thơi lên cơn điên đại như thế nên chẳng lấy làm ngạc nhiên. Nó vẫn ngồi học như bình thường. Được 1 lúc thì hấn lục đục bật ti vi lên coi, cơ mà bật tiếng sao mà to thế? Nó không quan tâm hấn coi hoạt hình hay là kinh dị, chỉ cần tắt tiếng đi là được

- Tắt tiếng đi được không? - mặc dù chỉ nghe tiếng nhưng Dương Phong cảm nhận như có gió nam cực thổi qua, chợt lạnh sống lưng. Hấn không nói không rằng lập tức tắt tiếng, ngồi im thín thút như con cún

Mẹ nó vừa về thì liền cảm nhận được không khí đáng sợ trong nhà. Bà nuốt khan ngồi nhìn hấn tội nghiệp

- Coi ti vi mà không bật tiếng hả Phong?

- Dạ.....tom&jerry cần gì tiếng hả cô? - hấn gãi đầu cười. Khỏi nói bà cũng biết đứa con gái quý hóa kia làm gì hấn rồi. Thật tội nghiệp mà, hấn mới đến ở nhà nó vài ngày mà đã bị bắt nạt đến thảm thương đến nỗi coi ti vi cũng không được bật tiếng nữa. Cái đứa tính tình hiền lành như hấn chắc ngày tháng sau này phải chịu cực khổ rồi

Lại 1 ngày nữa trôi qua mà sao hấn cứ cảm thấy nó lúc xa lúc gần, lúc như tảng băng di động nhưng chỉ là 1 lời nói cử chỉ nhỏ quan tâm hấn là lòng hấn lại rối lên hết cả lên, cứ như có pháo hoa nổ tung vậy. Cứ mỗi lần như thế là mọi thứ nó lạnh nhạt với hấn lại bay đi đâu mất

- À, mai là sinh nhật của con rồi hả? - mẹ nó vừa gọt táo vừa nói

- Dạ? Mai.....mai là sinh.....sinh nhật cậu hả? - hấn há mồm hỏi nó

- Cũng chẳng có gì quan trọng lắm đâu - đừng có làm vẻ ngạc nhiên như vậy chứ?

- Mai mẹ sẽ đi mua quà cho con ha, con thích gì nhỉ?

- Cái gì cũng được mẹ ạ - nó vẫn chẳng mấy quan tâm, chăm chú gấp đồ ăn

Tuy vậy nhưng trong đầu Dương Phong lập tức soạn ra kế hoạch thật là kĩ lưỡng. Hấn đã xin phép mẹ nó ngày mai để dành buổi tối hấn ăn cơm ở nhà cùng nó, như vậy hấn có thể thể hiện tài năng nấu nướng của mình. Lần này phải làm thật long trọng như ở nhà hàng 5 sao, mà thật ra hấn chưa vào đây bao giờ nên cũng không biết. Mà bây giờ trên mạng thiếu gì, hấn quyết định làm món đơn giản nhất: Mỳ Ý kiểu Đông Tây kết hợp. Đúng rồi, chiều mai hấn sẽ đến siêu thị gần nhà mua nguyên liệu về nó, rồi có nên mua hoa về cắm không nhỉ? Không được, như vậy sến quá. Nhưng mà nấu ăn thôi cũng chẳng thể hiện thành ý là bao nhiêu nhỉ. Dương Phong mở điện thoại lên tìm. Ừm.....nhưng mà tìm gì nhỉ? Quà tặng bạn thân, tặng bạn gái, người yêu??? Hoa hồng phát sáng, hình như kiểu này nó không thích lắm thì phải, hay tặng dây chuyền, nhẫn??? Hầy, nó có phải người yêu hấn đâu chứ. Hay là tặng cây bút xịn xịn.....mà hấn làm gì có nhiều tiền thế chứ? Với lại mấy cái đó dùng cho mấy ông chú bụng phệ thôi. Nhức đầu quá đi mất!!! Dương Phong vò vò đầu tóc rồi cắn cắn ngón tay. Sao phải làm phức tạp hết cả lên chứ

- Chúc mừng sinh nhật cậu!!!! - từ sáng sớm hấn đã chạy tọt xuống nhà nhảy múa tùm lum rồi. Mẹ nó nhìn hấn thì phụt cười, còn nó vẫn như vậy, chẳng có gì là thay đổi

- Cảm ơn! - chỉ vồn vện có 1 chữ mà lòng hấn ấm lạ thường thế đấy, mặc dù có hơi hụt hẫng vì thái độ thờ ơ của nó

- Nè, cậu thích con gì nhất? - hấn bắt đầu với những câu hỏi đơn giản để mò ra sở thích của nó

- Tôi chẳng thích con gì hết

- Vậy sao? Hay thiệt, mình cũng thế đấy. Đặc biệt là mấy con có lông, mình ghét lắm - hấn cao giọng mặc dù sở thích của mình là chơi với động vật - vậy.....cậu thích ăn món gì?

- Món gì tôi cũng ăn được
 - WOaaa.....mình cũng vậy đấy. Mình thì dễ ăn lắm đấy, ai cũng nói vậy. Thế cậu.....thích hoa gì?
 - Tôi ghét hoa
 - Cái này phải nói..... - Dương Phong nghiêng răng méo miệng, hần vốn tưởng nó thích hoa, lại còn định tặng hoa nữa. May không là toi cái lẩu rồi - Mình cũng có sở thích như cậu. Mình cực kỳ ghét hoa luôn! - Nhật Hạ hừ lạnh rồi đứng dậy mang dép đi - Ở cậu đi đâu thế?
 - Tôi đến tiệm thuốc
 - Ôi, cậu bị đau ở đâu hả? Nhưng cũng may thật, mình cũng tính đi mua thuốc đây - hần lon ton định đi theo nó
 - Tôi bị đau bụng kinh
 - Ờ tôi cũng..... - hần hí hửng định làm theo kịch bản thì khuôn mặt lập tức hóa đá, Dương Phong đứng đơ 10 giây - À tôi không có.....đau bụng kinh..... - hần lí nhí dần. Nhật Hạ thấy không còn gì nữa thì đi luôn, mà không biết rằng.....khỏe môi nó đã nhích lên khi cánh cửa vừa đóng lại
- Buổi tối với ánh đèn lung linh sẽ là buổi tối vô cùng lãng mạn giữa 1 người. Trong lúc Nhật Hạ đang bận bịu với bài vở thì hần đã chăm chỉ soạn sẵn nấu đồ ăn. Nghĩ tới đó đã là động lực để hần tiếp tục lướt điện thoại đọc các bước làm.....cơ mà nấu ăn.....có vẻ là chuyện chẳng dễ dàng với những món phức tạp thế này. Cái gì mà trung mì, đến khi hần vớt ra đã là nhão chệt bệt rồi. Còn nước sốt, gì mà khó làm quá vậy. Đã nấu nướng gì đâu mà hết 1 tiếng đồng hồ rồi, 8h rồi, nó chắc đang đói lắm, mà bây giờ hần cũng đói meo muốn xỉu luôn đây này. Dương Phong bỏ cuộc rồi, mệt quá rồi, vậy là uống 1 mớ tiền mua đồ về mà không làm được gì, hần ngồi co ro trong bếp
- Nhật Hạ thấy đã lâu lắm rồi nhưng hần còn chưa lên kêu xuống ăn cơm, không lẽ lại không biết cái gì nữa hả. Nó chậm rãi đi xuống căn bếp nhưng đồ ăn thì bữa bội, nồi niêu son chảo tứ tung mà chẳng có hình thù gì rõ ràng, đèn còn bật mà không biết hần đã ngủ ở cái xó nào rồi. Nhật Hạ giật mình nhìn cái người cao khều đang ngồi thù lù 1 góc thấy tội
- Này, cậu bị sao thế? Đau hả? - nó chọt chọt đánh thức hần. Dương Phong ngẩng gương mặt đắm nước nhìn nó. Nhật Hạ sảng hồn nhìn hần, con trai gì mà mau nước mắt quá vậy
 - Hức.....hức.....mình.....mình..... - hần nấc lên đến nỗi không nói nên lời. Ánh mắt Nhật Hạ đã có chút thay đổi, nó nhìn hần với ánh mắt khác 1 chút. 1 đứa con trai to con mà lại vô cùng yếu đuối, đó là lần đầu tiên nó gặp. Nhật Hạ không biết thế nào mà lại đặt tay lên đầu hần, vỗ vỗ như dỗ 1 đứa trẻ. Dương Phong mũi khóc đến sưng đỏ nhìn nó sững sờ 1 lúc. Tuy 1 chút thôi, dù rất nhỏ nhưng hần đã nhận ra được, nó chút.....có chút để mắt đến hần. Nó không hề gượng hỏi hần làm sao lại khóc, chỉ yên lặng vỗ về như vậy thôi. Và điều đó làm hần khóc lớn hơn nữa, và.....hần không muốn nó tiếp tục thấy khía cạnh mít ướt của hần như vậy cho nên.....cho nên.....
- Nhật Hạ mở to mắt nhìn hần kéo mình vào lòng, có vẻ đang khóc to hơn nữa thì phải. Hần liên tục dụi dụi đầu vào vai nó khóc, chưa bao giờ thấy mình vô dụng đến xấu hổ như vậy. Nó mà biết hần khóc vì cái lí do lãng xẹt chắc sẽ cười vào mặt nó mất
- Mình.....mình không biết.....nấu ăn.....hức....hôm nay là sinh nhật cậu mà mình.....mình lại không thể nấu cho cậu.....mỳ Ý kiểu Đông Tây.....hức..... - bàn tay nó lững lự trên không, nó không dám chạm vỗ vỗ tấm lưng của hần, tựa hồ cả người nó đang trong tình thế đóng băng chưa từng có. Nhật Hạ hừ lạnh 1 lúc rồi đẩy hần ra, mặt nó lạnh như băng
 - Có vậy thôi cũng khóc sao? Cậu ra đằng kia ngồi đi, để cho tôi - nó đứng dậy đeo tạp dề vào, nhìn như đầu bếp chuyên nghiệp
 - Cậu.....cậu..... - hần đứng dậy lau lau nước mắt - mình có thể ngồi đây nhìn cậu làm được không? - hần chớp chớp đôi mắt còn đỏ, cộng với cái đầu tóc ngổ ngổ nhìn hài không tả nổi
 - Tùy cậu

Dương Phong trở mắt nhìn nó nấu nướng như thần đồng. Mọi thao tác trên cái điện thoại chết tiệt bây giờ như đang thực hành thực sự ở ngoài đời vậy. Cái mặt lạnh lùng của nó mà đứng nấu ăn thì đúng ngẫu luôn. Hắn thầm thán phục, lại thêm phần ngưỡng mộ nó hơn. Nhưng mà nghĩ lại, hắn vẫn chưa tặng được quà gì cho nó cả, bây giờ ngay cả nấu ăn cũng là do nó nấu luôn. Nhật Hạ đặt 1 đĩa mì Ý thịt bò trước mặt hắn. Mùi hương thơm lừng như người ta vẫn thường hay đồn hiện đang cuốn lấy cánh mũi hắn, Dương Phong không kiềm được mà cầm lấy đôi đũa hút sùn sục

4. Chương 4: Câu Chuyện Ở Phòng Y Tế

- Ngon hết sẩy con bà bầy luôn, làm sao mà cậu biết làm thế? - Dương Phong tán thưởng dơ dơ ngón tay cái, lại còn không quên hỏi bí quyết

- Ngày xưa tôi cũng có làm qua - đúng thật đã lâu rồi nó chưa làm lại món này, thật không ngờ tay nghề không hề sụt giảm - mà cậu không biết làm thì cũng đừng ngồi đó khóc chứ, ít nhất cũng hãy kêu tôi

- Hôm nay sinh nhật cậu mà. Vậy mà.....tôi chẳng có quà cáp gì cả - Mẹ đã tặng nó đôi giày mới rồi, còn hắn thì vẫn ngồi im ở đây đây

- Chỉ là sinh nhật thôi mà, sao phải làm quá lên thế? - nó chau mày hỏi, là sinh nhật nó chứ có phải hắn đâu là cứ làm mọi thứ rối lên

- Chỉ là sao? Sinh nhật của cậu mà, đối với mình rất quan trọng đấy - hắn chu chu môi nói

- Vì sao chứ? Tôi thấy chẳng có lí do gì cậu phải quan trọng hóa vấn đề lên

- Vì tôi thích cậu chứ sao - nó chớp mắt nhìn hắn 1 hồi lâu. Không những không xấu hổ mà hắn còn thản nhiên như vừa nói 1 lời hết sức bình thường vậy. Có người nào như vậy không chứ?

- Cậu từ quê lên nên có vẻ không hiểu từ đó lắm nhỉ. Đó không phải là kiểu quan hệ bạn bè bình thường đâu - nó cố gắng giải thích cho hắn hiểu

- Mình biết chứ. Ý mình cũng đâu phải mối quan hệ đó - má ơi hắn còn nói toẹt ra như vậy nữa. Nhật Hạ cầm nín lặng lẽ ăn tiếp. Nó nghĩ lại, đã gặp nhau nhiều đâu với đã tiếp xúc gì nhiều đâu chứ, vậy mà hắn nói cứ như đó là chuyện hiển nhiên ấy. Không biết trong đầu cái tên tóc ngố này đang nghĩ gì nữa

Qua bao nhiêu ngày, bao nhiêu giờ thì trường học đã bắt đầu khai giảng. Lần đầu tiên Dương Phong nhìn nó mặc đồng phục trường, sao mà đẹp lạ thường thế kia. Trong khi hắn thì vẫn xì-tai nhí nhảnh đội mũ ngược với mang giày nike màu xanh neon mà hắn thích nhất, à còn nữa, còn đeo cái cặp chéo nữa

- Coi kìa, con nhà ai mà đẹp trai dữ thế?

- Cô cứ khen làm lỗ mũi cháu sắp nổ ra luôn đây này - hắn sờ sờ lỗ mũi, còn tranh thủ liếc qua nó 1 chút nữa

- Mẹ, con đi học đây - nó ăn sáng xong thì đứng dậy đi học

- Á khoan..... - Dương Phong nhảy giựt lên ngăn nó lại rồi mở tủ lạnh, rót cho nó 1 ly sữa lạnh - cậu uống đi, hôm qua mình mua đấy, nghe nói ngày đầu tiên đến trường mà uống sữa là thông minh lắm đấy! - Nhật Hạ gật đầu cầm lấy ly sữa tu 1 hơi. Nhìn nó uống ngon lành mà lòng hắn mát lạ - mà sữa ở đây rẻ nhỉ? Nguyên bịch to thế này có 10k

- Cảm ơn - nó lau miệng rồi đi, sữa ở đâu ra mà rẻ thế chứ? Hắn ăn may hả?

- Vậy cô, cháu đi học đây

- Ừm.....HAI ĐỨA ĐI HỌC VUI VẺ NHÉ!!! - mẹ nó cười tí mắt nhìn hắn lon ton mang giày chạy theo nó. Ở đâu ra thằng nhóc dễ thương thế này chứ, bà ước hắn là con trai thật của mình tốt biết mấy

Con đường đến trường thật là đẹp nha. Cây cối 2 bên đường đung đưa theo gió, không những vậy, tim hân cũng đang đung đưa theo nhịp. Vì sao ư? Vì nữ thần của hân đang thông thả đến trường với cái ba lô đáng yêu đây này. Ngày xưa ở nhà trọ, hân bắt buộc phải đi xe buýt vì nhà quá xa, bây giờ được đi bộ cùng nó, cũng thật là vui. Không biết mấy đứa bạn ở trường của hân thế nào nhỉ? Có nhớ hân không? Không biết bạn của nó là người thế nào nhỉ? Có lạnh chanh giống hân không? Mà họ đều là những người thành phố hiện đại, làm sao có thể giống 1 tên từ quê mới lên như hân được chứ

- Phong! - đám bạn ngay lập tức tia được hân chạy tới bá vai, đứng đầu là Tiến Dũng, tụi kia thấy bên cạnh hân còn 1 nhân vật nổi bật thì khoái chí - Em nào đây? Bạn mày hả? - Tiến Dũng nhếch môi đi tới nhìn nó chằm chằm

- Ồ, bạn tao - hân gãi đầu cười trừ nhìn nó xấu hổ, còn Nhật Hạ, vẫn đôi mắt ngàn năm không đổi đó nhìn Tiến Dũng như trêu ngươi hân ta. Tiến Dũng đường đường là học sinh hư siêu nổi ở trường với vẻ ngoài hoành cờ-mờ-nờ trắng, lại đặc biệt quậy phá, đánh lộn siêu ngẫu luôn đi với đám bạn giang hồ của hân ta. Nó thắc mắc làm sao cái người khù khờ khờ khờ như hân lại chơi với tụi này chứ. Mặc dù nó không biết bọn họ là ai nhưng nhìn kiểu cách ăn mặc với cái đầu tóc cũng đoán được

- O..... - Tiến Dũng tròn mắt nhìn nó lướt qua hân ta rồi đi 1 hơi lên lớp. Cả bọn ngu ngơ nhìn theo rồi nhìn hân

- Có.....có chuyện gì thế? - hân lắp bắp

- Con bé đó.....dám bơ tao hả? Hừm..... - Tiến Dũng hừ lạnh

Tiết học đầu tiên vừa bắt đầu được vài phút thì Nhật Hạ cảm thấy cơn cào khó chịu vô cùng ở bụng. Mỹ Dung ở bên cạnh thấy nó tím tái mặt mày thì huých tay thều thào

- Có chuyện gì thế?

- Không.....chỉ là..... - Nhật Hạ mím chặt đôi môi khô rát của nó, lỗ tai ù đi đến nỗi không nghe thấy lời giáo viên đang nói nữa. Nó ôm bụng nằm gục xuống bàn, mồ hôi làm tóc nó hòa làm 1 trông thật quẩn quại. Nhật Hạ phải đợi, lúc này không thể như con nhỏ yếu đuối xin ra ngoài được. Nó cứ phải ráng mạnh mẽ mà nằm gục ở đây cho đến khi hết tiết 1

- Này, cậu không sao chứ? Hạ.....Hạ..... - Dung lắc lắc cánh tay của nó, nhỏ thấy nó có vẻ không được ổn lắm, cứ nằm im 1 cục đến đáng sợ thế này

- Tôi..... - nó ngẩng đầu dậy - đi.....

- Trời ơi! - Dung bịt miệng để tránh mình hét lo vì thấy nó bây giờ thật chẳng dám tưởng tượng nổi sao nó có thể chịu đựng được như vậy - cậu.....cậu đến phòng y tế mau lên đi, để chút mình nói với giáo viên cho - nhỏ nâng người nó lên, dìu đi nhưng nó gặt phăng ra

- Không.....sao.....tôi tự đi được - nó không muốn làm mọi chuyện phiền phức lên. Nhật Hạ lết lết người mình xuống phòng y tế mà hoa cả mắt, sao nó thấy, nó thấy cổ họng mình khô rát, mọi vật đều nhân 3 lên, đến cả cầu thang nó đi cũng suýt té. À.....đúng rồi, sáng nay.....sáng nay nó đã uống cái ly sữa rẻ tiền của hân. Có khi.....có khi bị ngộ độc cũng nên, đúng là đồ hết đặc có khác nhỉ? Vì ai mà bây giờ nó phải trong tình trạng thế lương như vậy chứ

Nhật Hạ banh mắt tìm lọ thuốc đau bụng rồi uống 1 ngụm, sau đó thì nằm liệt giường luôn. Trong cơn gió mùa thu của năm học mới từ cái cửa sổ nhỏ của phòng y tế, thổi bay tấm rèm trắng chắn giữa 2 chiếc giường. Mang theo mùi hương miên man của hoa sữa. Tiến Dũng tựa mình khó chịu ôm chặt cái gối, trong ánh mắt lơ đãng của hân ta hiện lên cặp mắt đang nhắm nghiền của 1 nữ sinh cứng đầu. Hân ta mở to mắt nhìn nó, đôi môi tím tái vì nỗi đau làm nó càng thêm nhột nhột, nhưng vì uống thuốc, nên đã đỡ hơn nhiều rồi, tuy vậy vẫn cần nằm thêm chút nữa. Còn Tiến Dũng, hân ta là vì trốn học nên mới đến đây nằm ngủ, không ngờ lại còn có bạn đồng hành, mà không ai khác chính là cái người bơ hân ta lúc sáng. Tiến Dũng thích thú kê đầu lên tay ngắm nhìn nó. Không đẹp, thật sự không đẹp chút nào, đã vậy còn kiêu ngạo nữa chứ. Đó không phải là loại con gái hân ta thường hay gặp. Thỉnh thoảng cặp lông mày kia nhíu lại làm hân giật mình có chút xót xa. Tuy có gió thổi nhưng trán nó vẫn có lấm tấm mồ hôi, không biết động lực

nào làm hấn ta đưa tay lên lau mồ hôi cho nó. Rồi Tiến Dũng sững người 1 lúc lâu, người nó lạnh ngắt vậy, nhưng hấn ta vội rút tay lại

- Mình đang làm gì thế này? - Tiến Dũng chán nản đứng dậy đi 1 mạch về lớp. Ở đây cũng chán, ở đó cũng chán, thôi thì về lớp còn vui hơn

Dương Phong đứng cùng tụi bạn ở dưới sân. Thấy hấn có vẻ đang ngóng chờ ai đó thì tụi kia tỏ vẻ thích thú

- Nè, mày chờ ai thế, con nhỏ lúc sáng hả? - thấy hấn cười âm ỉ thì Tiến Dũng thờ ơ nói

- Lúc này có thấy cậu ta ở phòng y tế

- Phòng y tế? - hấn mở to mắt hỏi lại - tụi.....tụi bây về trước đi, tao.....tao đi đây chút - hấn vội chạy như bay đến phòng y tế. Không hiểu sao mình là người thông báo nhưng Tiến Dũng lại thấy khó chịu thế này

- Chuyện gì nữa? - nó yếu ớt thều thào

- Hức.....hức.....cậu....cậu bị đau mà mình.....mình cũng không biết..... - hấn gục đầu lên giường khóc

- Sao cậu lại phải biết chứ? - nó mệt mỏi tựa quây đôi vai mỗi nhừ vì nằm quá lâu. Bây giờ có chút ổn hơn rồi, chỉ là nó thấy bụng hơi rỗng rỗng

- Người cậu lạnh ngắt luôn ấy.....hức..... - hấn vẫn không ngừng rơi nước mắt

- Đó là nhiệt độ bình thường của cơ thể tôi mà - thật là mệt mà. Người nó lạnh như vậy, chẳng trách tính cách cũng lạnh lùng không kém

- Nhưng mà.....cậu bị sao thế?

- Ngộ độc thức ăn. Ly sữa cậu cho tôi hồi sáng, là đồ hết hạn. Bởi vậy mới nói làm sữa có thể rẻ như vậy

- Thật....thật sao?Oa.....oa..... - hấn lại mít ứot khóc òa lên - vì mình.....vì mình bị lừa nên.....nên cậu mới phải đau bụng thế này.....mình xin lỗi.....mình xin lỗi.....xin lỗi..... - hấn nước mắt giàn dụa liên tục cúi đầu xin lỗi nó

Dương Phong vẫn thấy mình thật ngu ngốc mà đòi làm người tốt, quay sang lại hại nó. Lần trước sinh nhật cũng vậy, bây giờ cũng vậy, toàn làm những chuyện vô bổ. Mặt trời đã xuống dần, xuống dần đến khi ánh nắng đã sắp khuất thì nó mới đứng dậy xách cặp

- Về thôi

- Ừm.....để mình cầm.....giúp cậu..... - hấn lí nhí xin giúp đỡ nó, Nhật Hạ không có lí do gì phải từ chối nên mới để cho hấn đi theo. Bây giờ trông hấn chẳng khác nào người hầu bị bắt nạt, mặt cứ buồn rười rượi còn nó thì vẫn hiên ngang tiến về phía trước. Nó còn ghé vào tiệm thuốc và quán cháo nữa. Dương Phong cứ đòi làm việc này nhưng nó không cho, còn muốn hại nó đến nhường nào nữa chứ. Dù thế nào ngày mai nó cũng phải đi học. Còn về phía hấn, Hà Dương Phong chẳng khác nào 1 thằng vô dụng suốt ngày chỉ biết gây ra rắc rối rồi khóc lóc tỉ tê

5. Chương 5: Gặp Ác Mộng

Về nhà tối qua, hấn đã thú tội với mẹ nó, kể hết mọi chuyện rồi mặt lại buồn hiu. Mặc dù nó có nói với mẹ là không sao rồi nhưng mà hấn vẫn thút thít như con nít. Nản quá nó lại lên lầu học bài, để lại 1 mình hấn dần vật vờ lương tâm. Sáng hôm sau vừa mở mắt đã thấy hấn rít rít nhắc lại chuyện xin lỗi, còn tận tâm hầu hạ nó nữa chứ. Bởi vì việc đó chẳng liên quan gì tới việc học nên.....nó không phản đối

- Yo, mày làm gì mà xách cặp cho nhỏ đó như người hầu thế? Quen thiệt hả? - 1 thằng đầu đỏ đến huých tay hấn rồi xoa xoa cằm nhìn nó đầy tà mị - Nhan sắc cũng bình thường, hợp với mày đấy thằng nhà huê

- Hehe..... - hần cười gãi đầu mà như miễn cưỡng. Nhật Hạ mỗi lần gặp tụi này lại có 1 phen phải suy nghĩ. Bị nói móc đến khó nghe như vậy mà hần vẫn chẳng thấy khó chịu gì, lại còn chơi chung với tụi nó nữa chứ. Đúng là cái tên rở tiền. Nhật Hạ giật cặp từ tay hần rồi bước đi lạnh lùng lên lớp. Tất cả những hành động đó đều không qua khỏi mắt Tiến Dũng

Lúc mới gặp hần, nó cứ nghĩ hần là tên nhà quê mới lên, tuy có chút khù khờ khờ, đôi lúc lại chập mạch lên cơn điên dại hay tự kỷ 1 mình nhưng bản tính cũng không phải xấu, hiền lành, yếu đuối, hay cười lại hay khóc. Nhưng hần lại chơi với cái bọn không ra gì này, điều này làm nó nghi ngờ, không biết đâu mới là bộ mặt thật của hần. Phải chăng hần chơi với bọn này chỉ để lấy cái tiếng, để cho bạn học kinh nể hần, hay để ra oai. Tóm lại, bây giờ chuyện của hần, nó chẳng còn quan tâm nữa, 1 tên nhu nhược đáng khinh bỉ

- Ủa? Cậu đi theo mình sao? - Dương Phong hớn hở nói với nó, đường về nhà ở đằng kia, sao này giờ nó cứ đi theo tụi hần thế

- Đừng có tưởng bở, đây chỉ là đường của tôi đi học thêm thôi - nó lạnh nhạt thờ ơ nói. Tên Linh là tên có cái mặt hách dịch đeo khuyên tai hình đầu sọ kè kè bên nó thích thú

- Bạn ơi, đi làm vài ván với tụi này không? - Nhật Hạ nhìn chòng chọc vào mắt hần ta giọng đều đều

- Xin lỗi, nhưng tôi không có hứng thú - tên Linh ngẩn ngơ 1 chút rồi cười khanh khách

- Tốt, tốt lắm. Mình thích kiểu con gái thế này đây. Cậu có muốn làm bạn gái tôi không? Yên tâm đi tôi sẽ bao cậu ăn thoải mái - Linh khoát vai nó. Dương Phong thấy vậy thì mặt mày sa sầm, siết chặt nắm tay lôi hần ta ra

- Cậu ấy không thích mà, mày đừng làm như vậy - lần đầu tiên, lần đầu tiên hần dám đứng lên cãi lại đám bạn của hần

- Thằng ranh con rách việc - bị quấy nhiễu thì Linh điên lên, tặng cho hần 1 cú đấm. Bốp.....khóe miệng hần rỉ máu - tao làm gì là chuyện của tao. Bộ mày thích nó hay sao?

- Đúng vậy, tao thích cậu ấy - hần loạng choạng đứng dậy thấy thảm

- Mày.....đừng có xen vào chuyện của tao nữa, nếu không thì đừng trách..... - Linh trừng mắt chỉ thẳng tay vào mặt hần

- Ừm.....biết.....biết rồi..... - Dương Phong chợt chững lại, hần cúi đầu lí nhí. Bọn kia nhếch môi, không biết tự bao giờ nó đã mất dạng rồi. Thì tới ngã rẽ chỗ học thêm, đương nhiên nó phải của thôi

9h tối, Nhật Hạ căn nhà nhỏ nhẩn im ắng, nó nhẹ nhàng đi lên lầu, tắm rửa rồi ngồi vào bàn học đến 11h. Cộc.....cộc.....nó nghe thấy có tiếng gõ cửa, rồi sau đó là những tiếng thút thít, khỏi hỏi nó cũng biết đó là tên nào rồi. Đàn ông con trai gì mà dễ khóc dễ sợ, hơn nữa tối như vậy, có chuyện gì mà khóc lóc chứ? Nhật Hạ mở cửa, mặt lạnh nhìn hần

- Hức.....hức.....mình.....hic.....mình gặp ác mộng.....tại mình thấy.....hức.....đèn phòng cậu còn sáng nên.....cậu có thể cho mình.....hức.....ngồi 1 chút được không? - hần cúi gương mặt đầy nước của mình, tay ôm cái gối mặc bộ đồ ngủ hình 5 anh em siêu nhân. Thời buổi bây giờ còn có người mang đồ này sao trời. Dương Phong nuốt nước bọt, hần thấy nó vẫn chần chừ không động tĩnh thì vội vàng lên tiếng - MÌNH.....mình sẽ ngồi im, sẽ không làm phiền cậu đâu, cậu yên tâm, sẽ không ảnh hưởng gì tới việc học của cậu đâu mà. MÌNH HỨA, có bóng đèn làm chứng - hần chấm nước miêng lên tay rồi đưa lên trời, chớp chớp mắt nhìn nó

- Được rồi - Nhật Hạ thở hắt ra rồi mở rộng cửa cho hần vào

Và đúng như hần đã hứa, hần ngồi im thín thút chỉ ngồi ngắm nó mà thôi. Điều đó vốn nó chẳng quan tâm, nhưng không hiểu sao lại không thể tập trung được vào bài vở gì sất. Dương Phong mặc dù bị mắc chứng tăng động, nhưng nếu là vì nó, hần được nhiên có thể chịu được. Chỉ cần được ngồi ngắm nó như thế này, hần đã vui lắm rồi. Dương Phong chống cằm mỉm cười nhìn nó. Cuối cùng Nhật Hạ chịu không nổi nữa thì buông bút, nó đứng dậy sắp xếp sách vở rồi leo lên giường ngủ

- Tôi chuẩn bị đi ngủ, cậu về phòng đi - Dương Phong giương mắt tiếc nuối nhìn nó

- Nhưng mình sợ.....mình sợ qua kia 1 mình, mình.....sẽ lại gặp ác mộng nữa..... - hần lí nhí

- Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi.....
 - Hay là.....cậu cho mình ngủ ở dưới đất cũng được.....mình sẽ không làm phiền cậu đâu mà..... - hấn giở giọng mềm yếu năn nỉ. Hấn cũng biết yêu cầu này hơi quá đối với nó nên cũng không dám nói gì nhiều nữa
 - Vậy thì.....sàn nhà đang chờ cậu đấy
 - Thật á? - Dương Phong mừng rỡ ra mặt, vội vội vàng vàng chạy sang phòng ôm hết mềm gối sang phòng nó trải xuống sàn. Nhật Hạ đứng dậy chuẩn bị chờ tắt đèn - Ô, sao cậu đứng đó? - hấn ngạc nhiên hỏi nó
 - Đợi cậu ổn định rồi thì tôi tắt đèn
 - Cậu.....cậu còn nhớ sao? - nó vẫn còn nhớ hấn bị mắc chứng quáng gà sao?
 - Nếu không cậu lại làm tôi bị thương nữa thì sao
 - Ồ.....ừm..... - hấn ngoan ngoan nằm im như con mèo con, đắp chăn ngang ngực. Bụp.....bóng tối lại bao trùm lên hấn, nhưng lần này hấn không cảm thấy sợ hãi, hấn có thể nghe được tiếng bước chân và tiếng đắp chăn của nó, điều đó làm hấn cảm thấy rất an toàn - Hạ này..... - hấn nhỏ tiếng gọi nó, mặc dù không biết là nó đã ngủ hay chưa nhưng hấn vẫn nói - mình.....thích cậu, cho dù cậu không thích mình.....thì mình vẫn cứ thích cậu..... - nói xong thì hấn nhoẻn miệng cười sau đó chìm vào giấc ngủ mà không hay, nó vẫn còn đang mơ mắt trao tráo
 - Đây, xách cặp đi - hấn vừa đến trường thì tụi bạn lại thấy hết cặp lên người hấn. Rồi khúc khích cười đi vào lớp. Đây vốn là hành động vô cùng bình thường đối với hấn, nhưng làm trước mắt nó thế này, hấn cúi đầu xấu hổ
 - Đây, cậu có muốn đi chơi với tụi này 1 hôm không? - Tiến Dũng sai những bước dài đến trước mặt nó, nhìn vào bảng tên - Châu-Nhật-Hạ..... - lần đầu tiên tụi hấn thấy Tiến Dũng lên tiếng mời mọc 1 đứa con gái đi chơi cùng nên cũng cười hứng thú
 - Xin lỗi, nhưng tôi không đi - giọng nó vẫn còn đều đều, thậm chí còn chẳng thèm nhìn vào mắt hấn ta để mà trả lời. Nụ cười lập tức dập tắt trên môi Tiến Dũng
 - Cậu..... - hấn ta chớp mạnh lấy cánh tay nó - cậu không phải là quá kiêu ngạo rồi sao? Tôi.....đẹp trai, phong độ, nhà giàu, **CHẮNG PHẢI CON GÁI MẤY NGƯỜI THÍCH KIỂU NÀY LẮM SAO?** - hấn ta trừng mắt bóp mạnh cánh tay yếu ớt của nó nhưng Nhật Hạ vẫn không tỏ vẻ gì là sợ hãi hay đau đớn
 - Cậu chắc vẫn còn đang nghĩ mình là nam chính trong chuyện ngôn tình - Tấn Dũng ngạc nhiên 1 chút, tranh thủ lúc đó nó đã hất tay bỏ đi. Truyện ngôn tình, hấn ta có bao giờ đọc truyện này đâu mà biết chứ?
- Tan học, tất cả học sinh đều từ các phòng học túa ra, và nó cũng không ngoại lệ. Nhật Hạ phóng mắt xuống cái cổng trường đang chen chúc thì luôn thấy 1 tốp nam sinh đang đứng dựa cột ở đó. Và bên cạnh có 1 người con trai cao nhất nhóm, nhưng lúc nào trên tay cũng đầy cặp, không hề tham gia vào cuộc trò chuyện dù chỉ là 1 chút. Hay thỉnh thoảng, cậu ấy chỉ cười cười rồi ủng hộ vài câu. Ngoài vai trò là 1 người xách cặp ra, hấn dường như chẳng là gì cả
- Lần đầu tiên bị nó từ chối, Tiến Dũng đã thề, hấn ta mà quyết tâm chuyện gì thì nhất định phải thực hiện được, nhất định phải mời được nó đi chơi với cả bọn 1 bữa. Hơn bao giờ hết, Tiến Dũng muốn ra oai, muốn nó để ý đến hấn ta, muốn ra sức sai vặt tên cầu Dương Phong để nó thấy được hấn ta quyền lực đến cỡ nào, cái gì làm cũng được
- Mỗi lần cậu gặp ác mộng là phải sang phòng người khác sao? - nó nhướn mày hỏi, không quên chăm chú ghi bài. Tuy có chút ghét con người nó cho là giả tạo này, cũng muốn loại hấn ra khỏi cuộc sống của nó như nó thường hay làm đối với những người cố gắng kết bạn với nó. Nhưng hấn khác, hấn khác những người khác, là con trai cao to như vậy nhưng lại vô cùng dễ khóc, dễ tổn thương, tựa hồ như thủy tinh, rất dễ tan vỡ thành từng mảnh. Không hiểu sao khi nhận ra điều đó, nó có chút không nỡ
 - Ờ thì.....thỉnh thoảng thôi. Lúc trước thì qua phòng trọ của anh sinh viên bên cạnh ngủ nhờ, bây giờ thì có cậu đấy. Hehe - Dương Phong nhe răng cười ôm chặt cái gối ôm trong lòng đang dựa trên ghế - Cậu có muốn.....đi chơi với tụi này 1 chút không?

- Cái cậu bạn của cậu.....hắn ta cứ mời mọc tôi mãi thế? Chơi với tôi rất nhàm chán đấy!
 - KHÔNG.....không chán đâu mà - hắn vội lắc đầu nguầy nguậy
 - Nếu tôi đi 1 bữa.....1 tuần sau đó cậu không được bèn mắng sang phòng tôi nữa.....
 - Ừm.....ừm thì.....cũng được - hắn nhỏ giọng, đương nhiên nếu là hắn, hắn sẽ không đồng ý cuộc giao dịch này rồi. Chỉ là.....từ khi không mời được nó, đại ca có vẻ hơi tức giận, còn ra lệnh cho hắn phải nhất định rủ được nó mới chết chứ
- Chiều nay là 1 buổi chiều vô cùng đặc biệt vì.....nó không đi học thêm. Và điều này đồng nghĩa với chuyện gì? Là nó phải đi chơi với tụi kia. Tụi hắn, mà đúng hơn là Tiến Dũng cứ kè kè bên nó. Dương Phong tức giận lắm, khó chịu lắm, cơ mà hắn chẳng dám làm gì, nếu là đại ca thì không được, nên chỉ an phận làm kẻ xách đồ ở sau thôi. Tụi kia cười ha hả có vẻ vui lắm, còn Nhật Hạ thì vẫn mặc cho tụi hắn lôi đi đâu thì đi, đến chỗ chơi game thì nó đứng nhìn cả bọn bắn súng, tới chỗ ăn thì nó cũng chỉ lặng lẽ ngồi ăn thôi. Nhìn tụi hắn có vẻ chẳng coi nó ra gì nếu như tên Dũng không luôn luôn bắt chuyện với nó. Nhật Hạ thỉnh thoảng cũng âm ỉ cho người ta không biết mình cảm chứ thật ra nó chẳng có để ý gì xung quanh hết
- Ô.....tao quên mang tiền rồi. Phong mày cho tao mượn ít đi - Linh sờ sờ túi rồi quay sang nói với hắn
 - Ừm.... - Dương Phong nhỏ nhẹ gật đầu. Nếu nó nhớ không lầm thì hắn không có tiền trả tiền trọ nên mới dọn qua nhà nó sống, sao lại dễ dàng cho người khác mượn tiền thế kia?
 - Ra kêu 3 phần gà sốt đậu, 3 phần hamburger, 6 ly coca với 2 phần khoai tây chiên đi - Tiến Dũng ngồi tựa vào ghế đệm đọc cho hắn. Nhật Hạ có chút ngạc nhiên, không lẽ đúng thật hắn là cái tên để sai vặt sao? Cả bọn con trai tai to mặt lớn thế mà chỉ biết ngồi nhìn cười
 - Ừm..... - vậy mà hắn vẫn cứ phục tùng, không hề phản kháng, chỉ nhu nhược nhận lệnh và đi làm việc thôi. Cả ngày nhìn hắn bị sai tới sai lui, hết lau giày rồi đi lượm mũ, cho mượn tiền, hắn là loại người gì mà không có lòng tự trọng thế? Tiến Dũng thì nó vẫn trầm ngâm nhìn theo dáng hắn thì hắn ta bắt đầu bóc phết

6. Chương 6: Đánh Nhau Vì Cậu

- Yên tâm đi, thằng đó chỉ là tên sai vặt của tụi này mà thôi. Nếu muốn, cậu cũng có thể sai khiến nó, bất kì việc gì.....giống như sai 1 con chó vậy - cả bọn cười như người điên khi nghe câu nói quen thuộc của đại ca đó. Giống như.....hắn ta đang khoe khoang quyền lực của mình vậy, 1 người có tất cả, còn 1 người thì chẳng có gì. Không hiểu sao Nhật Hạ thấy chán ghét cái không khí ô nhiễm này, có thể nếu nó ngồi đây lâu hơn nữa, nó sẽ bị nhảy mũi mất - Ô.....đi đâu thế? - Tiến Dũng ngừng cười khi thấy nó cầm cặp đứng dậy khi mà món ăn chưa ra
 - Tôi đi về - nó lạnh nhạt buông 1 câu. Cuộc chơi đang vui mà nó lại tự động bỏ về lại Tiến Dũng tức giận
 - ĐỨNG LẠI.....không có sự cho phép của tôi, sao cậu dám về hả? - Tiến Dũng đứng dậy hét lên trợn mắt. Và lần này cũng vậy, Nhật Hạ vẫn không thèm quay lại nhìn hắn ta dù chỉ là 1 cái
 - Cậu vẫn còn tưởng mình là vua sao? Xin lỗi nhưng tôi không phải là 1 trong những con chó của cậu. Chỉ có những con chó mới sai khiến chó thôi - nói xong nó lạnh lùng bỏ đi
 - AAAAAAAAA..... - tên Linh ôm chân rên rỉ. Lúc này chỉ định chần chân để nó vấp ngã, pha trò 1 chút làm loãng cái không khí căng thẳng này, không ngờ lại bị nó cố ý giẫm lên chà đạp. Tức giận vì bị khinh bỉ, càng tức hơn khi thấy cái bọn vô dụng này. Đúng lúc này thì Dương Phong bưng đồ ăn ra. Tiến Dũng đột nhiên hất đổ tất cả xuống bàn. Dương Phong ngạc nhiên 1 lúc, hắn ngược mắt xung quanh thì không thấy nó ở đâu nữa
- 1 lũ điên. Đó là kết luận ngày hôm nay của nó về bọn bạn hắn, và cả hắn nữa. Không lẽ hắn thật sự không biết mình bị đối xử khinh miệt như thế, nếu biết mà vẫn làm vậy, chứng tỏ hắn thật sự là 1 tên hèn, còn nếu không biết, thì hắn thật sự là 1 tên đần. Dương Phong ngập ngừng đứng trước cửa phòng nó. Hắn muốn

gõ cửa, muốn hỏi làm sao mà nó lại đột nhiên bỏ về. Nhưng lại không đủ can đảm, lỡ như trong lúc hần đi, tụi kia làm gì nó thì sao? Hần không dám tưởng tượng tiếp nữa, nghĩ thế nào Dương Phong lại quay trở về phòng mình

Nhật Hạ không hiểu tại sao mình phải tham gia vào cuộc chơi vô bổ của cái bọn người không ra người, chó không ra chó kia. Lại càng khó chịu khi phải sống chung nhà với 1 cái tên 2 mặt thế này. Nhưng mà tại sao nó lại phải để tâm đến chuyện của hần chứ? Chẳng có gì phải bận mình cả. Chẳng có gì

Từ sau đợt đi chơi không mấy hay ho đó, Tiến Dũng cũng chẳng buồn quan tâm đến nó nữa, và nó đương nhiên cũng chẳng có lý do gì để mà phải thắc mắc tiếc nuối. Cứ như lúc trước đi là được rồi. Và hần cũng có vẻ kì lạ, cũng không dám bắt chuyện với nó, chỉ dám ngược nhìn nó với đôi mắt buồn buồn thôi. Và nó cũng chẳng quan tâm cho lắm

Đang ghi bài thì không biết luồng gió nào thổi rất nhiều học sinh ườn chạy ra hành lang, cả lớp nó cũng nháo nhào lên dòm qua cửa sổ để ngó xuống sân trường. Nhật Hạ chẳng mấy để tâm, nó vẫn đang bận tính toán cái bài khó nhằn này. Mỹ Dung ngồi cạnh nó cũng lon ton chạy ra coi thử, mắt chữ O miệng chữ A nhỏ chạy tới lay lay tay nó

- Này này, đánh nhau, là đánh nhau đấy!

Thời điểm hiện tại thì tất cả tiết giảng bị đình trệ, giáo viên tập trung xuống sân để can thiệp. Không biết là xui xẻo hay sao mà nhỏ Dung lôi nó đi xuống luôn. Mặc dù nó nói có thể bị bắt kiểm điểm nhưng nhỏ vẫn cứng đầu, nhiều học sinh như vậy, chẳng ai dám bắt có 2 đứa đầu

Trong khi Mỹ Dung chạy lại chen lấn vào đám đông thì nó chỉ khoanh tay đứng từ xa nhìn. Nó có thể thấy vài tên quen thuộc trong nhóm bạn của hần. Thở phì phèo chen ra, Mỹ Dung lại chạy hồng hộc về phía nó chống nạnh nói

- Này.....học.....là nhóm thằng Dũng đánh nội bộ đấy! Học.....học.....hình như cả bọn đang hội đồng đưa nào đó.....nghe nói.....học.....hình như là.....tên Phong nào đó.....mình không biết nó.....cậu biết không Hạ? - Phong? Nếu là Phong thì đương nhiên là nó biết rồi, hơn nữa quen là đằng khác

- Biết..... - chỉ 1 từ thôi mà nhỏ Dung mở to mắt nhìn nó

- Thật sao? Vậy mà.....vậy chứ cậu không ra xem hả? Can đi chứ?

- Tại sao tôi phải làm vậy? Chuyện đó thì đâu liên quan gì tới tôi chứ?

- Nghe nói là bị giảng mặt ghê gớm lắm, có khi đánh đến nhập viện luôn ấy chứ!

Nhật Hạ bỏ ngoài tai lời của Dung nói rồi đi thẳng vào lớp. Nhưng đi được vài bước rồi, cái con người yếu đuối của nó lại quay về. Sao nó lại không thể cứ làm ngơ được chứ? Và thậm chí nếu bây giờ nó có ngồi vào bàn học, cũng không thể nhắc nổi cây bút nữa. Bởi vậy nó mới ghét cái bản tính yếu đuối nó luôn chôn chặt thật sâu trong lòng. Bọn người họ đã không quan tâm đến mình, tại sao mình phải can dự vào chuyện của họ chứ, thật không tài nào hiểu được cái xã hội này. Nhưng bây giờ, nếu cứ thế này, nó sẽ bức bối mà chết mất. Nhật Hạ đang đấu tranh tư tưởng vô cùng dữ dội. 1 mặt nó không muốn can dự vào chuyện này, 1 mặt lại không thể nào làm ngơ khi mà biết người tham gia là người nó quen

Nhật Hạ thở hắt ra khó chịu. Nó mím môi xoay người, đi lại về phía đám đông. Không khó để cái thân hình bé xù của nó chen vào. Thấy cô đang dùng hết sức ngăn chặn tụi kia nhưng tụi nó mạnh quá, đẩy hết mấy ông già ra, còn hần thì mắt cũng long lên sòng sọc đường như chẳng còn sợ bất cứ thứ gì nữa. Nó tự hỏi có chuyện gì xảy ra với hần thế, sao lại nổi giận đến nổi đánh lại tụi kia. Nó vừa nhìn là biết hần cũng chẳng thể nào địch lại, vậy mà còn ngoan cố nữa. Và 1 lần nữa, Nhật Hạ lại hít thở sâu, đã vào tận đây rồi, nếu không làm gì thì có phải uống công uống sức không. Không chần chừ là lâu, Nhật Hạ chộp lấy cánh tay hần trong cái nhìn ngơ ngàng của tất cả mọi người. Nhưng nhanh như cắt, nó lúi tuột hần ra ngoài. Đi thật nhanh hần ra khỏi đám đông và những tiếng hét, đến 1 nơi thật yên tĩnh như là lùm cây sau trường, chỗ cạnh bồn rửa tay

Dương Phong sững sờ nhìn từng thước phim đang quay chậm trước mặt hần mà hần cảm thấy như đang mơ, giấc mơ mà hần không bao giờ muốn tỉnh dậy. Cả cuộc đời hần nhất như hần, suốt ngày chỉ biết phục tùng người khác, núp sau cái bóng của bạn bè. Nói thật chứ cái trường này chẳng ai biết hần trừ nó và tụi

kia. Bởi vì hắn đã chịu khổ quá nhiều, nên nó như bông hoa của hắn, không bao giờ hắn muốn nó bị tổn thương, cứ muốn bảo bọc che chở cho nó, nhưng mà.....hắn vốn chẳng đáng để bảo vệ nó. Người duy nhất không khinh thường và sai khiến hắn.....chỉ có nó.....Tuy hắn không biết có phải là do mình tưởng tượng hay không nhưng.....cảm giác giống như nó rất hiểu hắn. Nhật Hạ luôn hiểu những gì hắn nói và nó biết lúc nào nên nói, lúc nào nên làm. Ngay lúc này cũng vậy, nó đang làm 1 chuyện mà hắn cho rằng, hắn sẽ không bao giờ quên. Gương mặt lạnh lùng nhưng đáng yêu kia, lại 1 lần nữa làm lay động hắn sau 1 năm

Với sức lực yếu ớt của nó, vốn chẳng thể làm hắn di chuyển dù chỉ là 1 cm. Nhưng mà khoảnh khắc bàn tay nhỏ bé chạm vào da thịt chai sạn, cả người hắn dường như nhũn ra như bún nhão, và hắn để mặc cho nó kéo đi. Khi nó bỏ tay ra, hắn chợt bừng tỉnh trở lại hiện tại. Nhật Hạ lạnh lùng, bật vòi nước lên khi thấy hắn đứng thờ người với cái mặt đầy máu, nó dùng tay ấn đầu hắn xuống

- AAAA.....a.a..... - hắn hét lên đau đớn khi dòng nước mát lạnh không ngừng tạt vào mặt làm vết thương trở nên đau rát. Nguồn nước bị nhuộm đỏ lờm chảy xuống ống, tuy đau, nhưng nó có tác dụng rửa sạch vết thương. Nó thả tay ra để hắn ngẩng đầu dậy suýt xoa..... - Sao cậu.....làm vậy? - hắn méo máo đau đớn

- Để rửa vết thương và.....không cho cậu khóc..... - nó nghi ngờ nếu nó không làm vậy, chỉ 1 chút nữa thôi là nước mắt hắn lại dâng dựa, mà nước muối thì còn đau hơn cả nước thường nữa. Đồng tử Dương Phong mở to hết cỡ nhìn nó cảm động. Hắn vốn không có định khóc nhưng nghe nó nói những lời như vậy, mắt hắn lại rơm rớm - bây giờ lên phòng y tế bôi thuốc đi. Tôi về lớp học..... - nói rồi nó dậm chân quay đi, nhưng cũng kịp nghe câu nói của hắn

- Cậu giống như 1 nữ thần vậy.....lúc nào cũng xuất hiện lúc mình khó khăn..... - hắn cười nhàn nhạt nhưng lộ rõ vẻ hạnh phúc tột cùng

Chẳng ai thêm quan tâm đến cái người đột nhiên xuất hiện như nó, hơn nữa cũng chẳng ai biết hắn, cho nên đương nhiên nó trở nên vô can và là chất xúc tác để tạm dừng cuộc chiến đồ sộ này. Tất cả học sinh đều bị đưa về phòng hội đồng kỷ luật, hắn đương nhiên cũng nằm trong diện đó. May mà chưa nghiêm trọng sứt đầu mẻ trán nếu không thì bị đuổi học là cái chắc. Cùng lắm viết bản kiểm điểm mời phụ huynh thôi, mà hắn làm gì có phụ huynh cho nên, cũng không có gì nghiêm trọng lắm

- Hạ!!! - Dương Phong mới từ phòng hội đồng chạy hớt hã ra với nó - chờ mình về với - hắn cười tí mắt vọc vọc mái tóc ngổ tào. Nhật Hạ cũng không can dự vào cuộc sống của hắn, muốn làm gì thì làm. Mẹ nó may là không biết chuyện này, nếu không thì lại làm mọi chuyện âm ỉ lên thì mệt

- O.....Phong, con sao thế? - mẹ nó suýt xoa - bị bạn đánh ở trường đấy hả? Trời ơi..... - vừa về tới nhà là nó biết ngay ấy mà

- Cháu xin lỗi làm cô lo, nhưng mà.....cháu không sao đâu ạ.....cháu bôi thuốc rồi, với lại.....Hạ.....đã cứu cháu đấy ạ..... - hắn đỏ mặt cúi đầu chỉ nó, mẹ nó ngạc nhiên nhìn nó

- Hạ?!!!! Con làm gì mà cứu được Phong thế?

- Mẹ, con đói bụng rồi - nó lục đục dọn chén đĩa, mẹ nó lập tức cười hớn hở vỗ vai nó - A.....

- Con gái mẹ đúng thật là giỏi nha.....có khi con dùng cái đầu thông minh để cứu thằng Phong cũng hay chứ? - bà vênh vác cười đùa suốt cả bữa tối

11h30.....tiếng đồng hồ gõ tích tắc bên tai nó không ngừng vang lên. Căn phòng rơi vào trạng thái tĩnh mịch đột nhiên hớ hênh những tiếng nắc nứn thút thút. Tại sao phòng của nó và hắn lại ở cạnh nhau thế này chứ? Nhật Hạ dựa lưng vào ghế nhắm nghiền mắt, đôi lông mày thanh tú liền chau lại vì những tiếng động lao xao làm quấy rầy tâm trạng đang tĩnh lặng như mặt hồ nước của nó. Nhật Hạ đứng dậy mệt nhoài, nó không biết tại sao mình lại đang đứng trước cửa phòng của ai đó, nó chẳng tiện gõ cửa. Rõ ràng đây chẳng phải là vấn đề của nó và nó vẫn còn nhớ cam kết rằng tuần này hắn không được sang phòng nó, bây giờ mới chỉ có ngày thứ 5 mà hắn đã khóc đến nỗi sang phòng nó còn nghe rõ. Hắn cứ thế này thì làm sao mà nó ngủ được chứ?

Cộc.....cộc.....tiếng khóc lập tức chấm dứt khi âm thanh được truyền đến tai của kẻ phiền nhiễu. Nhật Hạ hẳn giọng định đề nghị hắn im lặng cho nó ngủ nhưng khi cánh cửa vừa mở, lời nói lại không nở trôi tuột ra khỏi miệng, hắn tội nghiệp ngược đôi mắt sưng húp, tay vẫn theo thói quen ôm gối. Không hiểu sao,

giây phút đó, Nhật Hạ lại thấy.....hắn đáng thương đến thế. Cho dù hắn sống giả tạo hay hèn nhát trên trường nhưng rõ ràng.....hiện tại, hắn chỉ là 1 tên yếu đuối 17 tuổi mà thôi

7. Chương 7: Đồng Cảm

- Hức.....hức..... - hắn thút thút nhìn nó ngạc nhiên

- Cậu khóc to như vậy, làm sao tôi ngủ được, sáng mai tôi mà dậy trễ.... - Bộp..... -.....ơ..... - tiếng chiếc gối ôm xuống sàn, bây giờ, cái thân hình nhỏ đến bất thường của nó đang nằm gọn trong vòng tay to lớn khỏe mạnh của hắn. Gáy của nó có thể cảm nhận được hơi thở và cả nước mắt của hắn nữa. Nhật Hạ từng người bất động nhìn hắn, cánh tay đang đưa trên không của nó định đẩy hắn ra thì..... Nhật Hạ nghe được tiếng thều thào đến thê lương của hắn

- Cậu đừng đi.....đừng đi.....tất cả mọi người đều bỏ rơi mình mà đi, mình không quan tâm, nhưng chỉ có cậu.....cậu ở cạnh mình là được.....hức.....hic..... - Dương Phong nghẹn ngào khổ sở, bất giác, cánh tay đang siết chặt của nó buông thõng xuống - vì mình đã tìm thấy cậu, vì người khác.....không thể thấy cậu nên.....mình thấy cậu. Cho nên cậu đừng đi.....đừng đi.....đừng đi.....đừng đi..... - giọng nói hắn nhỏ dần, nhỏ dần đến nỗi nó tưởng như hắn đã ngủ luôn trên vai nó rồi chứ. Bây giờ nếu mà nó nói “Chuyện đó thì có liên quan gì đến tôi” có phải là quá vô tâm rồi không? Lí trí muốn nói vậy, muốn xô hắn ra để chạy về phòng như lương tâm thì ngược lại

- Này..... - Nhật Hạ đẩy mạnh hắn ra, để cho cái thân hình cao kều của hắn nghiêng ngã - Ừm..... cậu.....tôi vẫn còn nhớ cậu đã hứa gì đấy - nó lạnh nhạt nói như nhắc nhở

- Mình biết..... - giọng hắn đột nhiên khản đặc bất thường

- Cậu không thể sang phòng tôi cho nên.....tôi sẽ sang phòng cậu ngồi 1 chút.....ừm.....đến khi cậu ngủ thì tôi sẽ về..... - nó ấp úng nói, Dương Phong ngẩng mặt bàn thần nhìn nó 1 hồi lâu. Hắn có nghe lắm không? Hắn lập tức dụi dụi mắt, rồi chợt nhận ra niềm vui đã xâm chiếm quá lâu làm nó nhìn hắn này giờ. Dương Phong đỏ mặt vội dang rộng cửa cho nó vào

Được người con gái mình thích vào phòng, còn gì mà hồi hộp hơn chứ. Dương Phong vội lau sạch nước mắt. Nếu biết trước sẽ có 1 ngày nó vào phòng hắn, hắn nhất định sẽ dọn dẹp thật sạch, sẽ xịt nước hoa thật thơm. Còn bây giờ cái phòng của hắn, nhìn thật chả ra thể thống gì. Cũng may là Nhật Hạ không có để tâm mấy chuyện ngoài lề đó nên.....hắn cũng im tịt luôn

Nhật Hạ bình thần ngồi xuống đầu giường hắn, vì trong phòng chẳng có cái ghế nào. Nó đoán chắc hắn cũng chẳng học hành gì đâu nhỉ? Dương Phong đang trong trạng thái căng thẳng tột cùng. Người hắn mềm nhũn mà tim thì đập thình thịch như đánh trống. Sang đây nó còn cầm theo cuốn sách để đọc nữa, nên chắc sẽ không chán đâu. Nó nhúu mày nhìn hắn còn đang đứng như trời trồng ở kia

- Đừng có suy nghĩ bậy bạ, nằm xuống ngủ nhanh để tôi còn về phòng ngủ. Mai mà dậy trễ là do cậu đấy - nó lạnh giọng đe dọa

- Ờ.....ừ.....

Hắn nhẹ nhàng leo lên giường đắp chăn. Nhưng mà có nó ngồi cạnh, hắn chẳng thể nào chợp mắt ngủ được. Cứ 1 lúc lại ngược mắt nhìn gương mặt nó dưới ánh đèn mập mờ trông thật an toàn. Đôi lông mi như cánh hoa thỉnh thoảng lại chớp chớp làm cảnh sắc thật là sinh động. Hắn nín thở nhìn nó lật hết trang này đến trang khác, con người đen lầy di chuyển từ từ, từ từ, rồi lại.....nhìn hắn.....

- Không ngủ sao?

- Ờ.....ngủ.....ngủ..... - Dương Phong sợ nó nổi giận thì vội mình quay sang bên kia. Cứ tiếp tục thế này chắc hắn thức trắng đêm quá - Hạ ơi..... - hắn lại thỏ thẻ, giọng nói vô cùng dịu dàng như tiếng suối róc rách kêu tên nó nghe thật đáng yêu - sáng nay.....tụi nó chờ cậu, kêu cậu là thứ rác rưởi còn hơn loài chó.....

- Cho nên cậu mới ra tay đánh người - Nhật Hạ im lặng 1 lúc để tiếp thu câu nói của hắn rồi mới chịu lên tiếng
- Vì tội hắn chửi cậu mà.....làm sao mình đứng yên được chứ?
- Vậy chứ sao bình thường tội hắn chửi cậu, cậu không đánh lại?
- Đó là vì..... - hắn ngập ngừng -.....đó là vì.....nếu không chơi với tội đó, mình sẽ chẳng chơi được với ai cả.....mình sẽ bị người khác ăn hiếp
- Chớ lúc chơi với tội hắn, khác lắm sao? - nó nhướn mày cao giọng
- Ừm.....thì.....cũng đúng.....nhưng ít nhất người ta vẫn không.....vẫn biết là mình không bị cô lập bởi mình là 1 đứa nhà quê.....
- Vậy bây giờ thì sao? - Nhật Hạ có thể hiểu 1 chút lời của hắn nói, cũng có thể hiểu 1 chút suy nghĩ sâu xa của hắn. Lại tên nhà quê đầu rỗng tuếch này hay có những suy nghĩ khác người nhỉ?
- Bây giờ.....hừm.....bây giờ thì xong rồi, mọi chuyện.....sẽ trở lại như hồi năm lớp 10 - nghĩ tới đó, hắn lại co rúm người lại vì sợ hãi, hắn sợ cái tiếng cười quái ác của bạn học

Thì ra là hắn có những suy nghĩ như vậy. Chơi với bọn kia, phục tùng bọn kia như nô lệ cũng là vì được che chở, mong tìm được cái vỏ bọc hoàn hảo cho hắn. Ai bảo hắn là 1 tên nhà quê ngu ngốc. Ngày xưa lúc hắn mới lên thành phố, ăn mặc vô cùng quê mùa, lại nằm trong bệnh viện 1 thời gian dài. Đến khi đến trường thì đã được vài tuần bước vào năm học. Bạn bè ai cũng chẳng coi hắn ra gì, cứ chọc ghẹo rồi khinh rẻ, làm hắn như bị đẩy xuống 18 tầng địa ngục cùng cực khổ sở. 1 thằng con trai từ quê, suy nghĩ non nớt làm hắn gia nhập với tội kia. Hắn bắt nhịp được thời đại, ăn bận có chút phong cách hơn, bây giờ thì nhìn đỡ hơn rồi

- Vậy rồi sao? - hừm, vậy thì sao? Nó nói nghe thật đơn giản, cứ như mọi chuyện chẳng hề có vấn đề gì với cuộc sống bình thường của nó vậy
- Hừm, cậu nói nghe thật đơn giản. Cậu đâu có như mình đâu mà biết chứ? - hắn cười nhạt
- Ai bảo tôi không giống cậu..... - nụ cười lập tức tắt ngúm trên môi hắn, tuy 1 chút thôi, nhưng hình như.....hắn nghe giọng nó có chút chua chát, đau nhói thì phải - tôi cũng giống cậu thôi.....không có bạn.....nhưng đó chẳng phải là điều gì đáng sợ cả. Bây giờ tôi vẫn có cuộc sống bình thường. Nếu bị người khác hiếp đáp.....thì cứ phản kháng, chẳng có gì phải ngại hết.....

1 khoảng im lặng bao trùm giữa 1 người. Nếu điều nó nói là thật, thì sao 2 người bây giờ lại khác nhau đến thế. Hay chỉ vì nó mạnh mẽ lạnh lùng cho nên mới chống đỡ được cho đến bây giờ. Còn hắn, hắn cứ như đang xây dựng 1 bức tường màu hồng cho mình vậy. Bức tường không vững chãi, cho đến hiện tại, nó đã đổ vỡ rồi. Còn nó cơ bản chẳng hề cố gắng kết bạn làm quen, luôn cô lập mình trong bài vở nên chẳng có gì phải đau khổ. Không có hy vọng, nên không hề thất vọng. Nhật Hạ thấy hắn im lặng 1 hồi nên lẳng lặng về phòng. Không biết là hắn đã ngủ thật hay đang giả vờ ngủ để suy ngẫm lời nói của hắn nhưng.....nó nghĩ hắn cần ở 1 mình

Nhật Hạ.....xem ra đúng thật là nữ thần của hắn rồi. Sao nó nói cái gì cũng hay thế nhỉ? Lại còn cảm thấy ấm lòng lắm nữa. Hắn chưa từng biết, nó lại mang vẻ đẹp cô đơn như vậy. Tuy bề ngoài luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng nó là 1 người rất sâu sắc, có suy nghĩ không ai biết trước được. Khi ra khỏi phòng, Nhật Hạ đã tắt đèn nhưng hắn không hề sợ, lại còn vương chút hơi thở và lời nói của nó ở đây nữa. Hắn nghĩ.....chắc đêm nay mình sẽ ngủ rất ngon

Sáng sớm Dương Phong định sang phòng gọi nó dậy nhưng thấy phòng đã trống không từ lâu. Vậy mà hắn còn sợ nó tối qua thức khuya nên sáng dậy trễ chứ. Hắn tự cười cho sự ngu ngốc của mình, nó chăm học như vậy, đời nào dậy trễ. Nhật Hạ vẫn đang thản nhiên ngồi ăn sáng cho ngon miệng

- O.....Hạ..... - hắn chớp lấy mặt nó - mắt cậu có quần thâm này - Dương Phong áp sát mặt mình vào mặt nó để nhìn kĩ. Mẹ nó vừa quay sang lại đỏ mặt
- 2 đứa sáng sớm có cần thân mật như vậy không chứ? - nghe lời mẹ nói, Nhật Hạ vội gạt phăng tay hắn ra lạnh giọng

- Có liên quan gì đến cậu đâu chứ?
 - Sao không liên quan, tại tôi qua cậu..... - Nhật Hạ đang ăn lập tức trợn mắt nhìn hắn. Dương Phong nín thín thút, hắn liếc mắt qua nhìn mẹ nó đang mong chờ - ừm.....tại mình thấy tôi nào cậu cũng thức khuya học bài ấy mà.....hehe..... - hắn le lưỡi gãi đầu cười trừ.....
 - Con đi học đây - nó đeo cặp lên vai cũng không quên liếc hắn sắc lạnh. Dương Phong cũng lục đục chạy theo
 - Cháu cũng đi luôn à.....NÀY.....chờ mình với Hạ - Dương Phong chơi với chạy theo nó. Đi được 1 đoạn khá xa nhà rồi nó mới hẳn giọng
 - Sau này cậu mà thử hó hé miệng, có chuyện gì cũng đừng nói với tôi - mặt nó đánh lại thấy sợ
 - À.....biết rồi.....biết rồi mà..... - hắn cười giả lả - chiều nay cậu muốn đi ăn không? Ăn bánh trắng đi, nghe nói ngon lắm.....
 - Không
 - Đi ăn đi mà.....bánh trắng vừa ngon vừa nóng vừa rẻ
 - Không
 - Đi đi mà Hạ.....đừng khó tính thế.....
- Dương Phong cứ bài ca bánh trắng ca cẩm bên tai Nhật Hạ mãi. Tuy thấy cũng có chút phiền nhiễu nhưng như vậy cũng còn hơn là chẳng ai nói gì. Hắn cứ vùi von đòi nó dẫn đi ăn nhưng Nhật Hạ một hai là không ăn. Ấy vậy mà hắn chẳng biết bỏ cuộc là gì. Hôm qua bị đánh bầm dập mà bây giờ miệng vẫn còn hoạt động tốt được. Đến cổng trường thì đụng phải bọn Tiến Dũng đang cười ngạo nghễ ở đó. Dương Phong cúi đầu nép vào người nó như sợ mình sẽ gây chuyện
- Nép sau lưng con gái sao? Mày cũng thật là anh hùng. Mà pha cứu người của cậu hôm qua cũng thật là hoành tá tràng nha - Tiến Dũng nhếch môi cùng động bọn mặt mày xây xát đi tới. Dương Phong vẫn im lặng không nói gì. Hắn đã không nói, sao nó còn phải nhọc công lên tiếng. Nhật Hạ bỏ đi không thèm để tâm đến bọn người kia - Ê.....cậu vẫn kiêu ngạo như vậy nhỉ? Cậu có biết bỏ đi khi người khác đang nói chuyện là bất lịch sự không hả?
 - Hừ....vậy.....sai khiến người khác như chó.....là có lịch sự sao? - nó cử động khóe môi, chống mắt nhìn hắn ta
 - Ha.....cậu đang bênh vực cho hắn sao? 1 tên nhu nhược, không có nổi 1 người bạn. Không phải cậu chơi với hắn ta chứ? - thấy Tiến Dũng cười, cả bọn cùng cười
 - Bạn? - nó cao giọng nhìn hắn đang thấp thỏm - có bạn như mấy cậu.....thà rằng đừng có còn hơn..... - nói rồi nó đi luôn vào lớp, Dương Phong cũng vội vàng chạy theo, để lại cả bọn như lũ ngốc đang đứng như trời trồng ở kia
 - Ê Hạ, lúc nãy mình thấy cậu đi với cái tên.....hôm qua thì phải?
 - Ừm..... - nó đương nhiên không phủ nhận lời Dung nói
 - 2 người thật sự quen nhau hả? Lại còn đi học chung nữa - cái bản tính nhiều chuyện của Mỹ Dung lại dấy lên. Nó tin chắc nếu như tin 2 đứa ở chung nhà lộ ra thì.....sẽ vô cùng phiền phức
 - Không liên quan đến cậu
 - Lạnh lùng thật! - nhỏ trề môi rồi quay sang chỗ khác. Nhật Hạ cũng không định nói như vậy nhưng nó chẳng tìm ra được câu gì hợp lý hơn để kết thúc câu chuyện này

8. Chương 8: Tham Lam

Mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường từ sau chuyện đó. Tụi kia hình như cũng lặn mất tăm, như vậy cũng tốt, đừng làm phiền đến nó là được. Không biết dạo này bị làm sao mà Dương Phong cứ nằng nặc đòi nó dẫn đi ăn, nào là bánh trắng, ăn kem nitơ, ăn bánh tiramisu, uống cookie, vân vân và vân vân. Đến khi nó nói không biết chỗ thì hấn lại chìa ra trên điện thoại. Còn lên foody tìm tòi rồi chụp ảnh màn hình lại nữa chứ. Nhưng nó chẳng hứng thú, bảo không thích ăn, làm hấn buồn hiu hiu.

- Tối nay mẹ đi nhậu với lớp cũ, mấy đứa ở nhà thích ăn gì thì ăn nhé! Tiền mẹ để trên đầu tủ lạnh - mẹ nó hơn hở ăn mặc sành điệu đi ra ngoài

- Mẹ đừng uống say quá - nó còn không quên dặn dò mẹ nó cẩn thận, y như lần nào mẹ nó ới hơi vài tiếng rồi cuối cùng tối nay thể gì say khướt cho coi. May mà nó kêu mẹ hãy đi taxi đi. Chí ít điều này thôi

Nhật Hạ ngồi im học bài dưới phòng khách. Căn phòng không có 1 tiếng động, có chăng chỉ là những thước phim hoạt hình nhấp nháy trên màn hình thôi. Hấn cũng chẳng buồn nấu ăn, cũng không ới hơi gì hết. Nó định mở miệng hỏi hấn ăn cái gì thì chuông cửa nhần ầm ỉ, tiếp đó là những hành động đáng ngờ của hấn là mừng rỡ, lon ton chạy ra mở cửa, đưa tiền, nhận tiền thối, đóng cửa lại và cuối cùng là vào nhà soạn sành đồ ra mời nó ăn

- Ăn đi này, đồ Hàn Quốc mình kêu ship đấy - có vẻ như đây là lần đầu tiên hấn ăn món này nên khoái lắm, Nhật Hạ từ tốn cầm muỗng lên múc 1 muỗng cơm trộn cho vào miệng, cũng như cơm bình thường thôi mà. Nhưng mà nhìn hấn ăn có vẻ vui quá nhỉ? Nó nhớ có vài lần hấn rủ đi ăn quán này thì phải. Tên gì thì nó quên rồi nhưng mà.....là 1 trong vô vàn món hấn rất muốn ăn

- E.....HẠ Ồi.....Hạ ời.....híc..... - mẹ nó lè nhè mở cửa đi vào. Đã 10h rồi, nó và Dương Phong còn ngồi trước phòng khách này chờ mẹ nó về đây. Y như rằng không uống được vậy mà còn đòi uống cho hết rượu hết bia quán người ta. Nó phụ hấn đỡ mẹ vào phòng ngủ

Tại vì quá chú tâm vào việc đỡ mẹ nên nó đã không biết hấn phải chặt vật thể nào. Dương Phong quyết định thả mẹ nó ra vì hấn có linh cảm mình sẽ gây họa nữa. Nhật Hạ đột nhiên cảm nhận được vật thể đè nặng trên người mình, thăm rủa cái tên như hấn. Lôi được mẹ lên giường là cả 1 thử thách đối với con người nhỏ bé như nó. Nhật Hạ trừng mắt nhìn hấn

- Sao cậu đột nhiên thả ra thế? - bên kia không có tiếng trả lời, Nhật Hạ tưởng đâu hấn lại có chuyện gì thì đến gần xem thử - Cậu sao thế?

Dương Phong đang đứng như trời trồng ở giữa phòng, định bụng nói nó bật đèn lên nhưng.....hấn dần dần nghe được tiếng bước chân chậm rãi lại gần mình, gần hơn, gần hơn. Đến khi hấn cảm nhận được cả hơi thở ấm nóng của nóng lan tỏa trên da mặt mình. Dương Phong nín thở nhìn, hấn cố gắng mở to mắt ra nhìn nó nhưng....hoàn toàn không hề thấy gì. Nhật Hạ nhìn hấn thờ người ra thì rung rung tay hấn xem thử còn tỉnh hay không? Cái con người thỉnh thoảng lên cơn này nó không bao giờ biết trước được 1 hành động nào. Cảm nhận được sự động chạm xác thịt, Dương Phong giật mình vội rút tay lại

- Cậu.....sao thế? - nó chau mày nhìn hấn khó hiểu

Bây giờ, hấn đang có 1 suy nghĩ vô cùng kì quái, hấn đột nhiên nhận ra, mình rất mất kiểm soát khi đứng gần nó thế này. Bóng tối làm hấn không thấy được gì, nhưng suy nghĩ và xúc giác của hấn cảm nhận được cơ thể của nó. Từng tế bào của hấn rung lên từng đợt, đang gào thét như thú dữ

Bộp.....Dương Phong nhắm chặt mắt đánh liều, hấn quơ đại để xác định vị trí của nó.....thật không ngờ.....hấn lại chộp được 2 má nó. Bây giờ Dương Phong đang dùng tay ôm chặt mặt của nó, thậm chí Nhật Hạ còn cảm thấy mình chẳng thể nào cự quậy được. Nhưng nó vẫn đứng im đó, coi thử hấn định làm gì. Bàn tay hấn vô cùng ấm áp, to lớn, ôm trọn gương mặt nhỏ bé nhưng lạnh như nước đá của nó. Làn da vô cùng căng mịn mà lần đầu tiên hấn chạm vào, hấn thừa nhận, tay hấn đang run lên từng đợt

- Ừm..... - không hiểu sao lí trí lại chẳng thuộc về hấn nữa. Mỗi khi ở cạnh nó, hấn lại không ngừng tham lam những hạnh phúc lớn lao hơn mặc dù biết điều đó chẳng thể nào xảy ra. Nhưng mà đối diện với hoàn cảnh như vậy.....hấn lại muốn.....lại muốn.....

Nhật Hạ neho mắt nhìn cái trò quỷ mà hấn đang làm. Nó đẩy mạnh hấn ra, bị xô bắt ngờ.....Dương Phong chợt bừng tỉnh. Hấn đang định làm gì thế này. Ngay khi 2 gương mặt đã rất gần nhau rồi, hấn vẫn không kiềm chế được mình. Dương Phong cảm thấy khinh bỉ chính mình. Trong 1 khoảnh khắc, hấn đã có những suy nghĩ không chính chắn. Hấn muốn 1 lần được chạm vào đôi môi đó, 1 lần cảm nhận hương vị tình yêu đầu đời

Có khi nào,.....nó đã giận hấn như 1 tên biến thái sống chung nhà hay không? Dương Phong chơi với..... hấn đưa tay loạn xạ tìm nó nhưng không 1 tiếng động, cũng không có chút ánh sáng nào để hấn quan sát sắc mặt của nó, để phán đoán suy nghĩ của nó nhưng không bao giờ thành. Hấn sợ nó sẽ..... xa lánh hấn, hấn sợ cảm giác đó. Hấn thấy mình vô cùng, cực kỳ vô sỉ, mình còn định dở trò với cô nhóc 17 tuổi như nó nữa. Hấn hoảng loạn dợm bước chân đi tới. Tách.....ánh sáng trở lại với căn phòng

- Sau này cậu mà còn làm thế.....đừng có trách tôi..... - nói rồi nó đi luôn ra ngoài. Thôi rồi, đây là chuyện gì xảy ra thế này. Hấn đã sai rồi. Tuy đã thấy đường nhưng hấn chỉ thấy được bóng lưng của nó rời đi. Chắc nó phải tức giận lắm, có thể sau này không thể nói chuyện với nó được nữa, cũng không được đi học cùng nhau nữa, cũng có thể nó sẽ đuổi hấn ra khỏi nhà luôn mất

Nhật Hạ biết, hấn định làm gì. Chỉ là, mọi chuyện xảy ra nhanh quá và theo phản xạ, nó lại tuột ra những lời nói xấu xa của mình. Nó đóng sầm cửa lại, ngồi thụp xuống đất. Nhật Hạ đưa tay lên ngực trái, tim đập nhanh quá, và nó sợ, rất sợ.....Sợ mình.....sợ hấn.....sợ tất cả.....Tối nay là tối đầu tiên Nhật Hạ không học bài từ sau khi bắt đầu năm học. Hấn lên phòng cũng ngạc nhiên nhìn, nhưng hấn không còn lí do gì để sang đó nữa

- Cô ơi, sau này cháu sẽ đi làm thêm ở 1 tiệm bánh. Vì vậy tối cô không cần đợi cháu đâu ạ - đã 2 ngày từ sau chuyện đó xảy ra. Dương Phong chỉ biết ngóng nhìn nó từ xa, hấn không dám bắt chuyện, mà nó thì càng không bắt chuyện. Chỉ thỉnh thoảng nói vài câu thay mẹ rồi đi mất. Hấn cũng chẳng dám làm phiền, bám theo. Đạo này hấn cũng thấy may mắn vì mình.....vì mình....không gặp ác mộng nữa. Có thể như vậy cũng tốt, hấn sẽ không có cơ yếu đuối để phiền lấy nó

Những ngày tháng sau này có vẻ 2 đứa sẽ không có nhiều thời gian để chơi với nhau nữa rồi. Nhật Hạ như trở về vẻ lạnh lùng lúc 2 đứa mới gặp nhau vậy, hay là nó chưa từng 1 lần tỏ ra mềm mại với hấn, phải chăng chỉ là do hấn tưởng tượng ra. Tiền mà ngoại trước khi mất để dành cho hấn, hấn đã nộp học phí hết rồi. Bây giờ những chi tiêu vặt vãnh phụ thuộc vào tiền lương của công việc này thôi. May là bà lão chủ tiệm rất hiền lành với vui tính nên hấn không việc gì phải khó khăn cả. Tiệm bánh tên là....Mối tình đầu.....hấn thích cái tên này

Hấn từng hỏi bà, tại sao bà lại đặt tên quán là như vậy? Bà nói, trước chiến tranh, bà và ông từng rất yêu nhau, nhưng ông ấy đột nhiên phải đi lính, nên bọn họ đã hẹn thề với nhau, nếu như sau này có duyên, 2 người nhất định sẽ gặp lại, và phải chờ nhau đấy, nhất định phải chờ. Và ông ấy cũng rất thích ăn bánh do bà làm, vì vậy bà đã mở 1 tiệm bánh nhỏ thế này, và cũng đặt tên quán như thế này. Ông ấy là mối tình đầu và cũng là mối tình sau cùng của bà. Bà đã không lấy chồng, sinh con, mặc dù gia đình bà là 1 gia đình giàu có. Hấn đoán bà ngày xưa hấn là 1 người con gái rất xinh đẹp

Rồi hấn lại hỏi.....trong vô vàn người đàn ông trên đời.....ngoài ông ấy ra, thật sự không còn người nào phù hợp với bà, nuông chiều bà, yêu thương bà, và giống ông ấy sao? Hấn thấy có rất nhiều người tính tình và gương mặt tương đối giống nhau. Nhưng bà liền cười trừ lắc đầu, bà còn khẳng định họ sẽ rất khác nhau. Cho dù có những người rất giống nhau, từ ngoại hình cho đến tính cách nhưng....cái kết nối giữa 2 người với nhau chính là kỉ niệm.....những kỉ niệm 2 người cùng nhau làm, cùng nhau hưởng thụ, chính là cái còn lưu giữ mãi trong trái tim. Bà nói trước khi kết hôn, người ta mặn nồng dữ lắm, đến khi cưới về rồi thì chênh mảng, chẳng còn quan tâm như xưa nữa. Tính tình và ngoại hình có thể thay đổi theo thời gian, có thể phai tàn nhưng kỉ niệm thì mãi còn đó, sinh động đến từng cử chỉ trong mắt họ. Điều đó làm họ sống với nhau đến trọn đời

Hấn cũng hiểu 1 phần lời của bà lão nói. Rồi hấn lại suy nghĩ về nó. Hấn đảm bảo trên đời này không có 1 Châu Nhật Hạ thứ 2 đâu. Nó sẽ biết hấn không thể nhìn thấy gì trong bóng tối, nó sẽ biết hấn hay gặp ác mộng, và mặc dù những lần gặp trước đây của 2 người, nó không nhớ.....nhưng không sao..... chỉ cần nhớ bây giờ thôi là được. Mà nhắc đến mới nhớ, hình như nó vẫn còn giận hấn thì phải, hấn có nên làm hòa trước không nhỉ?

Đạo này nó cảm thấy hơi mệt. Có vẻ việc thời tiết thay đổi không đơn giản như nó tưởng tượng. Không những hắc xì, ho khan, lại còn cảm thấy cả người như sắp đổ rụp xuống nếu như nó không nhanh chóng lấy lại ý thức. Dương Phong vẫn như thường ngày với bộ đồng phục rộng rộng xuống lầu

- Ủa cô? Hạ đâu rồi ạ?

- À....hình như nó bị đau rồi thì phải đấy? - mẹ nó nét mặt lo lắng - để chút cô đem thuốc với cháo lên cho nó, cháu ăn mau rồi còn đi học

- Cô đưa cháu để cháu đem lên cho ạ, dù sao bây giờ cũng còn sớm mà - hấn lấy cái khay mẹ nó đang bưng vội bước nhanh lên lầu

9. Chương 9: Đôi Xứ Lạnh Nhạt

Dương Phong hít sâu thở đều trước khi gõ cửa phòng, tay chỉnh sửa đầu tóc gọn gàng

Cộc.....cộc.....Âm thanh truyền đến tai nó. Nhật Hạ mệt mỏi ngồi dậy, chống tay lên giường, đầu óc nó quay cuồng trong căn phòng quen thuộc, sao nó nhìn thấy sàn như cứ như quanh co thế nhỉ?

- Chuyện gì? - Nhật Hạ nhìn thấy hấn thì lấy lại vẻ lạnh lùng như yếu ớt. Hấn rõ ràng thấy được lực trong lời nói của nó giảm mạnh nên nghĩ chắc chắn là nó ốm nặng rồi

- Cháo, và thuốc....mình đem lên cho cậu. Cậu có vẻ không khỏe lắm nhỉ? Mình.....mình sẽ nghỉ học ở nhà với cậu, ha? - hấn lo lắng hỏi

- Không cần. Tôi không cần....khụ....cậu ở đây.....đi học đi - nó cầm lấy cái khay rồi hất hủi hấn đi. Nhanh chóng đóng cửa lại, nhưng Dương Phong đã nhanh tay hơn chặn cửa

- Nhìn xem, ngay cả nói cậu còn không nói nổi. Mình sẽ ở nhà với cậu - hấn vẫn 1 mực kiên quyết

- Tôi nói đi đi - Nhật Hạ đặt khay cháo lên bàn rồi gần từng chữ - tôi không muốn thấy cậu ở nhà!

Rầm.....tiếng sập cửa giựt hấn dậy ra khỏi cảm xúc. Dương Phong từng thờ nhìn cánh cửa vô tri vô giác mà tâm can quần lại với nhau đau cùng cực. Hấn sai rồi sao? Vậy là nó thật sự không muốn thấy mặt hấn trong căn nhà này....sao?? Hấn biết, hấn cũng không trách nó, 1 kẻ bản tiện như hấn, lại hay làm việc đần độn, và cũng vì....lần trước nữa. Đó là 1 kỉ niệm không tốt chút nào. Bà lão ở tiệm bánh nói, kỉ niệm làm nên mối quan hệ của 2 người. Vậy kỉ niệm này.....làm nên mối quan hệ gì đây. Hấn chẳng thích cái quan hệ này chút nào

Dương Phong đến trường với vẻ mặt ủ rũ, và lại còn bị.....con kia bắt chuyện nữa thì thêm bực mình

- Ủa? Bạn thân của mày không đi cùng hả? - tên Linh cợt nhả nhìn hấn, nhưng ngay lập nhận được sự không hứng thú gì với hấn thì nín bặt. Hấn lại cố độc đi vào lớp 1 mình với tâm trạng không mấy tốt

Nhật Hạ ăn uống đầy đủ sau đó thì nằm im trên giường luôn. Nó đắp chăn kín mít mặc dù trời không lạnh. Đã uống thuốc rồi, nghỉ ngơi cũng đã làm nhưng mà sao nó cảm thấy đầu mình như nặng trĩu thế này. Và trái tim nó cũng nặng luôn. Thật sự tối đó cũng chẳng có quan trọng gì với nó. Chỉ là nó thấy ngại khi phải bắt chuyện với hấn. Hôm nay trong lòng có chút bực bội nên mới vô ý quát hấn lớn tiếng, không ngờ.....thôi thì để nó sẽ xin lỗi hấn sau vậy

- Mẹ.....Phong đâu rồi? - nó vịn cầu thang đi xuống. Nằm từ sáng đến giờ, cũng khỏe lại rồi, ba cái cảm xoàng này thì làm gì được nó. Mà mẹ nó cũng biết chuyện này nên không có lo lắng nhiều, chỉ có hấn là làm quá lên thôi

- À....nói là đi làm đó con, nhưng mà....bình thường giờ này nó đã về rồi? Sao hôm nay về trễ thế nhỉ? - mẹ nó nhìn nhìn ra cửa trông

- Cậu ấy cũng lớn rồi, tự biết đường về nhà thôi - nó uống ly nước lấy hơi sau đó lên lầu

- Mà sáng nay con la Phong hả? Mẹ thấy cái mặt nó ỉu xiu như bánh bao thiu à
- Con có la gì đâu - chỉ tại cái tên đó nhạy cảm quá thôi
- Con đừng có đối xử với nó như vậy. Lúc trước mẹ bảo hoàn cảnh gia đình nó có chút không tốt, con đừng khắt khe quá
- Chuyện gì ạ?
- Hầy, lần trước mẹ có nói mà sao con chẳng bỏ tai lời nào thế hả - mẹ nó cầu nhau rồi lại thở dài - Con không biết chứ gia đình Phong cũng khá lắm đấy, phải nói là hơi giàu. Từ sau khi mẹ mất, ba nó lấy vợ mới, bà mẹ kế hung dữ đuổi nó ra khỏi nhà. Ba nó cũng thương lắm, nhưng mà bà còn đe dọa li dị này nọ, nên ba nó đành nhờ vả nhà ngoại dưới quê nuôi nó. Lúc đó hình như.....10 tuổi thì phải..... mẹ nhớ là vậy, thế là sau đó hình như bà ngoại mất, nó lên thành phố sống đấy - mẹ nó ôn tồn kể 1 lua
- Vậy à? Cũng đâu có liên quan gì đến con - nó vẫn lạnh lùng nói trong khi trí nhớ đã ghi lại không sót 1 từ
- Cái con bé vô tình này - mẹ nó thở dài lắc đầu, cả cái dòng họ nội ngoại này cũng chẳng tìm được ai lạnh lùng như nó đâu
- Khi hấn về nhà thì nó đã ngủ mất đất. Cũng không biết là nó có khỏe hay chưa nữa. Dương Phong lục đục lên lầu cũng không quên lướt mắt qua cái cửa phòng quen thuộc lúc sáng ám ảnh hấn
- O.....cậu chưa khỏe mà....đi học hả? - hấn nhỏ tiếng, như sợ sẽ lại bị ăn mắng nữa. Nhật Hạ đương nhiên nhận ra thái độ nhu mì của hấn thì thở dài
- Tôi khỏe rồi.....và.....xin lỗi chuyện hôm trước..... - Dương Phong mở to mắt nhìn nó. Hấn che miệng kinh hãi như lo mình sẽ hét toáng lên vì vui mừng trong khi nó vẫn bình tĩnh ăn sáng như mọi ngày - cậu bị sao thế? - nó nhìn hấn như thể sinh vật ngoài hành tinh
- À.....không..... - Dương Phong lập tức lấy lại tư thế bình thường hần giọng - chỉ.....
- Mẹ ơi con đi học đây
- Ừm..... - tiếng mẹ nó vọng trong bếp khiến Nhật Hạ an tâm đeo ba lô lên vai đi ra cửa trong khi hấn vẫn còn muốn vắn về nói này nói nọ 1 chút
- Chờ.....CHỜ CHỨT..... - Dương Phong nhanh chóng đuổi theo nó - Vậy.....vậy hôm nay chúng ta đi ăn bánh đi
- Không! - tuy nó đã xin lỗi hấn nhưng thái độ vẫn lạnh lùng như trước kia, vậy đấy. Nhưng mà như vậy ít nhất hấn cũng cảm thấy mối quan hệ của 2 người đã trở lại như xưa, không còn lạnh nhạt nữa, không xa cách nữa, cảm giác thật là nhẹ lòng
- Nhật Hạ đang đi đổ rác ở sau trường thì đụng phải cái mặt của tên hách dịch nào đó. Tiến Dũng mở mắt nhìn nó chằm chằm như thể 2 người có mối thù hằn lâu năm. Nhưng nó chẳng để tâm chút nào, muốn làm gì cũng được
- Khoan đã..... - Tiến Dũng cầm lấy tay nó. Nhật Hạ theo phản xạ giật tay mình ra, đưa mắt nhìn hấn ta
- Chuyện gì?
- Tôi.....tôi xin lỗi.....tôi sẽ không đối xử với thằng Phong như vậy nữa - Tiến Dũng lí nhí cúi đầu, nó chau mày nhìn hấn ta, đang diễn kịch hài gì đây
- Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi
- À.....không.....nhưng mà.....không phải cậu.....không nói chuyện với tụi này vì thằng Phong hả?
- Tôi có vậy sao? Nhưng mà xin lỗi thì đi mà nói với hấn, nói với tôi làm gì?
- Tôi muốn.....à.....có thể.....cậu có thể đi chơi với tôi 1 bữa được không? Chỉ có chúng ta thôi.....không có tụi kia đâu? - Tiến Dũng ngại ngùng nói, thật, đây là lần đầu tiên hấn ta mời con gái đi chơi cho nên.....có chút không quen.....

- Vì sao tôi phải làm vậy? Tôi còn phải làm rất nhiều bài tập....

Nó xoay lưng bỏ đi, để lại 1 mình Tiến Dũng trơ trọi giữa sân. Tiến Dũng luôn thấy hấn có cái gì đó mà mình không có, cũng vì nó luôn đi cùng hấn, cũng vì nhà 2 người cùng đường nên hấn ta cảm thấy như 2 người đó rất thân thiết, mối quan hệ mà hấn ta không thể nào chen vào được. Nói coi, nó không coi thằng Phong ra gì, cũng chẳng coi hấn ta ra gì. Thế rốt cuộc là nó có cảm tình gì với hấn không chứ?

Dương Phong hí hửng ôm cặp nó đi ra cổng trường. Mặc dù nó bảo không cần nhưng hấn cứ nặng nề đòi xách hộ thì nó cũng đành chịu. Thích thì nó chiều, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng đến việc học của nó

- Ô.....2 người lại đi về cùng nhau đấy hả? - Tiến Dũng lại gần khoát vai nó. Không phải Dương Phong không cảm nhận được tình ý hấn ta dành cho nó, không giống như ánh mắt đối với những người con gái bình thường khác

- Bỏ ra - Dương Phong gần giọng lập tức quăng tay hấn ta sang 1 bên

- Làm gì căng thế. À tao quên nói với mày, tụi tao cũng xin lỗi chuyện năm xưa đối xử với mày.....không được tốt..... - Tiến Dũng lấy tay phủi phủi vai áo của hấn. Dương Phong phớt nhếch miệng, hấn thấy có chút cảm động vì lời nói của đại ca

- A.....chờ chút đi..... - Dương Phong bỏ xa đám bạn khi mà tụi nó đang cố nói chuyện với hấn, chẳng giống phong cách bao dung bình thường của hấn, hấn chạy đuổi theo Nhật Hạ. Nó không nghĩ ra được bất kì lý do nào mình phải ở lại nghe cuộc nói chuyện vô bổ của những người đó

Dương Phong cứ léo nhéo bên tai nó trên suốt con đường đi học thêm. Nó thắc mắc hôm nay hấn không có đi làm hay sao? Hấn nói hôm nay tiệm bánh đóng cửa cho nên.....nhân viên nghiêm nhiên được nghỉ ngơi xơi nước. Vậy là hấn cứ nói về tiệm bánh, về các loại bánh đặc tiền bất mất, rồi về bà lão, và về mối tình đầu thiêng liêng mà đến bây giờ mà bà vẫn chờ đợi. Cho nên lúc đó, cũng đến lúc nó vào học rồi. Hấn tung tăng đi về nhà nhưng mà.....không biết rằng....

- Con về đây mẹ - nó cởi giày đi vào nhà nhưng chợt nhận ra thiếu thiếu thứ gì đó - Mẹ.....Phong chưa về sao ạ?

- Ủa? Không phải nó đi làm sao? Hầy.....mẹ đã nói rồi mà con không chịu nhớ là thế nào - mẹ nó lại nhăn mặt vì cái tính hay lơ đãng của nó

- Đâu có, hôm nay nghỉ làm mà, mẹ có số điện thoại cậu ấy không?

- Ừm.....nhắc mới nhớ, hình như mẹ không có.....mà con có không?

- Không có con mới hỏi mẹ

- Có khi nó đi chơi đâu cũng nên

- Có thể.....cậu ấy đi lạc rồi cũng nên - nó nghĩ đến nếu mà hấn đi lạc thật thì chắc sẽ ngồi 1 hốc khóc thút thút mất

- Vậy.....vậy bây giờ phải làm sao? - mẹ nó lo lắng đi đi lại lại hỏi

- Không cần lo đâu mẹ, mẹ chờ 1 chút nữa, có khi cậu ấy lại về - với suy nghĩ lạc quan như vậy, nó tắm rửa sau đó học bài như bình thường

- HẠ.....HẠ ỒI..... - mẹ nó đập cửa rầm rầm hét lên

- Có chuyện gì thế mẹ? - nó nhẹ nhàng mở cửa hỏi

- Phong.....Phong nó giờ này chưa thấy về.....nếu tính từ lúc tan học, bây giờ đã 3 tiếng rồi. Con nghĩ nó đi đâu được chứ? - cái tên này đi đâu cũng không báo 1 tiếng, 1 tên nhà quê còn lạ nước lạ cái, chuyện lạc đường chẳng phải là chuyện như cơm bữa hay sao?

- Để con ra ngoài tìm thử - nó suy nghĩ 1 chút rồi lấy áo khoát khoát vào, nhanh chóng chạy xuống nhà

- Hạ, HẠ.....tối rồi nguy hiểm lắm con - không để tâm lời mẹ nói, nó lấy mũ lưỡi trai đội sụp xuống rồi kéo ba tía áo lên, đeo khẩu trang - hay để mẹ lấy ô tô chở đi tìm

- Không được đầu mẹ. Lúc này cậu ấy theo con đến chỗ học thêm ở trong 1 con hẻm rất sâu, ô tô đi vào không được đầu. Với lại con phẳng lì thế này, biến thái còn né đấy ạ. Mẹ có GPS của con mà, nếu 1 tiếng nữa con không điện thoại lại. Mẹ cứ theo đó mà tìm được - nó nhanh chóng dặn dò
- Không được đầu con - mẹ nó lo lắng níu tay áo nó lại, nhìn con gái bé bỏng của mình gặp nguy hiểm, bà không nỡ chút nào
- Không được cũng phải được, mẹ không nhớ là con gái mẹ giỏi lắm sao? - nó mỉm cười vỗ vai trấn an mẹ nó rồi chạy đi mất

10. Chương 10: Tìm Thấy Cậu Rồi

Bóng tối, 1 mình.....đây là những thứ hạn chế phán đoán của hắn. Với 1 tên nhà quê mù đường như vậy, lạc đường là cái chắc. Nhật Hạ 1 tay níu giữ cái mũ chạy đôn chạy đáo đến chỗ học thêm rồi từ từ lòng vòng quanh quanh tìm hắn. Con hẻm không đến nỗi quá tối, chỉ là đèn đường hơi ít, lại vắng người. Bây giờ nhìn lại, có khi nó còn giống ăn trộm hơn đấy. Người gì đâu mà toàn cây đen

Nhật Hạ dừng lại chống tay lên tường thở hồng hộc. Nó vuốt vuốt mồ hôi thấm ướt cả chiếc mũ. 30 phút rồi, 30 phút nó chạy rông rã trong cái hệ thống đường hẻm phức tạp này nhưng chẳng thấy hắn đâu cả. Chết thật, nếu như đêm nay mà không tìm thấy, có lẽ hắn sẽ ngủ ngoài đường luôn mất

“Hức.....hức.....” Nhật Hạ nín thở tập trung nghe tiếng khóc. Có thể đó là tên Hà Dương Phong mà nó đang tìm kiếm này giờ.....Men theo con đường ẩm ướt, Nhật Hạ giương mắt nhìn xung quanh.....thì trong cái hốc nhỏ nhỏ bên cái trụ điện tối om tối mò, đôi vai to lớn đang run lên từng đợt.....Nhật Hạ thở hắt, rút điện thoại nhanh chóng bấm số. Bây giờ là 9h46

- Mẹ, con tìm thấy rồi..... - nó thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, suýt chút nữa là nó đã bỏ cuộc rồi. Thông báo xong là nó liền cúp máy. Đi bộ chậm rãi để lấy lại hơi thở

Dương Phong cảm nhận được có người đang ở gần mình thì ngẩng gương mặt đắm nước lên nhìn người đang đứng. Trong bóng tối này, hắn khó có thể nhận diện được ai. Nhưng mà hắn cũng chẳng buồn quan tâm mà phán đoán

- Cậu ngồi đây làm gì? - giọng nói trầm mặc này thì hắn biết rất rõ, hắn biết là ai, là nó, đúng là nó rồi. Nhật Hạ vẫn điềm tĩnh nhìn hắn không có ý định đứng dậy

- Cậu.....híc.....híc.....oa.....oa..... - Dương Phong im lặng 1 lúc thì khóc càng to hơn

- Này.....sao lại khóc rống lên thế? - nó e ngại nhìn hắn như đứa con nít đang bị nó bắt nạt, may mà ở đây chẳng có ai

- Hu.....hu..... - Dương Phong không biết nó đang ở đâu, cứ nhào tới đại, không ngờ ôm được nó thật. Nhật Hạ không lạ gì với hành động này, nó có thể lý giải theo suy nghĩ của đứa con nít 5 tuổi khi bị lạc đường, sẽ ôm chầm lấy người nào đó tìm ra mình -.....hức.....thật là.....hức.....thật là thần kỳ.....híc..... mình đã nghĩ.....đã nghĩ tới cậu.....mình nghĩ cậu sẽ.....sẽ tìm được mình.....híc.....thế là cậu đã đến được.....híc..... - đúng là nó đã tìm ra hắn, thật kỳ diệu, giống như nữ thần thật sự vậy

Hình ảnh nó sinh động long lanh trong tưởng tượng của hắn. Tuy đôi mắt không thể nhìn thấy nhưng hắn vẫn cảm nhận được hơi thở và sự tồn tại của nó rõ ràng hơn bao giờ hết. Dương Phong dụi dụi cái đầu to vào hõm cổ của nó, nước mắt của hắn hòa làm 1 với mồ hôi của nó, hắn siết nó thật là chặt.....thật chặt như sợ đây chỉ là giấc mơ vậy.....

- Khóc xong chưa? - nó lạnh lùng hỏi sau 1 hồi đứng lặng thinh để hắn mượn cơ thể - việc đi tìm cậu làm tôi mất nhiều thời gian để học bài đấy

- Ồ.....ừm.....mình....mình xin lỗi..... - Dương Phong chậm chậm buông nó ra, hần lau sạch nước mắt, thỉnh thoảng chỉ phát ra những tiếng nấc nhỏ

- Về thôi, mẹ đang lo đấy - nó quay lưng bỏ đi

- À.....cậu có thể.....có thể để mình nắm....áo cậu 1 chút được không.....tối.....tối quá..... - hần lại quờ quạng lung tung. Nhật Hạ thở dài quay lại, nắm tay cái bàn tay quá khổ so với nó rồi kéo đi

- Chỉ khi trong hẻm thôi, ra đường lớn là cậu tự đi đấy

- Ừm.....ừm..... - Dương Phong mặt nóng rang ngại ngần gật đầu mặc dù nó chẳng nhìn thấy biểu hiện kỳ quái của hần trên gương mặt

- Mà sao cậu không hỏi đường người ta? - nó đến bây giờ vẫn không tưởng tượng nổi sao hần lại ngốc đến thế chứ? Ở thành phố 1 năm trời rồi chứ có ít ỏi gì đâu

- Hic.....mình đến đường còn không thấy, làm sao thấy được người ta để mà hỏi chứ?

Bây giờ hần chỉ ước, chỉ ước con hẻm này cứ dài mãi, dài mãi đi không bao giờ hết, cứ tối thế nào cũng được. Nhưng được nắm tay nó thế này, hần rất thích. Tuy nó chỉ nắm được 1 ngón tay của hần, có vẻ tay nó quá nhỏ để có thể nắm hết bàn tay, nhưng điều đó không quan trọng. Hần cười tí tưng trong lòng, cảm nhận được từng tế bào mềm mại đang chạm nhẹ vào bàn tay khô ráp sần sùi của hần. Cảm tưởng như nếu biết trước chuyện này, hần sẽ vệ sinh tay mình thật tốt, sửt thật nhiều kem để cho da tay mềm mịn, để nó cảm thấy thật thoải mái

Dương Phong cười cười 1 mình mà không hay nó đã buông tay từ lâu. Nhật Hạ 1 mình cô độc đi trước nhưng hần cứ cảm thấy con người kia thật mạnh mẽ, thật vĩ đại, con người mà hần vô cùng vô cùng ngưỡng mộ và yêu thương, đến nỗi hần không hề muốn nó có 1 chút vết xước nào. Và hần thật sự rất rất rất rất thích người con gái kỳ lạ này

Từ sau đợt đó, cả nhà quyết định trao đổi số điện thoại với nhau cho tiện sau này. Vậy là cái danh bạ trống rỗng của nó phải nhét thêm 1 số vào nữa rồi. Dương Phong thì có vẻ vui lắm, lấy được số điện thoại của nó, hần cảm thấy mình như đang theo đuổi nó thật sự vậy. Hần cứ mãi suy nghĩ về cái tên mà mình sẽ để trong danh bạ, cái tên sẽ hiện lên mỗi khi hần thấy nhớ nó, cái tên sẽ hiện lên nếu như nó cố liên lạc với hần. Hần thật sự vui lắm lắm luôn

- Ừm.....Dương Phong..... - giờ ra chơi 1 bạn gái đến gần chỗ hần mỉm cười đáng yêu

- Hử? Chuyện gì thế? - hần ngược mắt nhìn cô ấy

- Minh.....mình thích cậu..... - Dương Phong hơi ngạc nhiên, được 1 bạn nữ cùng lớp tỏ tình thế này, hần đương nhiên là vui rồi. Không ngờ còn có người chịu nói chuyện với hần cơ đấy. Cả lớp đều nhìn về phía bàn học của hần trông chờ. Nếu như bây giờ hần đồng ý thì chắc sẽ trở thành cặp đôi hot nhất lớp mất - cậu.....làm bạn trai mình nhé? - hình như bạn học này rất tự tin với nhan sắc của mình ấy nhỉ? Còn gương mặt trông chờ nhìn hần

- Cảm ơn cậu.....vì dám tỏ tình với mình như thế. Thật sự.....cảm ơn cậu..... - được 1 người bày tỏ tình cảm, là 1 điều rất thiêng liêng. Hần đứng dậy chân thành nhoẻn miệng cười híp mắt - nhưng mình thích Nhật Hạ.....

- Nhật Hạ?? Nhật Hạ là ai thế?

- Nhỏ đó không phải ở lớp 11/8 sao?

- Là cái cô bạn lạnh lùng học giỏi đó ấy hả?

- Nhỏ đó thì làm sao tốt bằng Nhã Thư lớp mình chứ?

- Mình xin lỗi - hần cúi đầu đáng thương - tuy vậy.....mình có thể làm bạn không? Mình rất thích làm bạn với bạn gái dễ thương như bạn - hần gãi đầu cười trừ

- Ừm.....ừm.....mình biết mà, không sao cả - Nhã Thư cũng cười lộ cái răng khểnh đáng yêu rồi trở về chỗ ngồi. Nhỏ tưởng, tưởng hần sẽ đồng ý cơ, thật không đã có người trông mong rồi sao?

Nhờ đột tử tình đó mà cả lớp phát hiện hân cũng chẳng phải tên cá biệt hay đánh nhau hung tợn như xưa, mà ngược lại, nói chuyện rất duyên, dễ thương. Nhìn kĩ thì có vẻ như hân rất được thì phải nha, vẻ ngoài cao to, hơn nữa lại ở trong đội điền kinh của trường, cơ thể rắn chắc với làn da hơi ngăm đen, chỉ là lúc ở dưới quê hân rất nghịch ngợm. Không những vậy, cái kiểu ăn mặc của hân rất dễ để lại ấn tượng là 1 cậu con trai trẻ con, dễ thương, hoạt bát, năng động. Cũng tại cái tính hay cười, hay giúp đỡ bạn nữ làm việc nặng nên hân nghiêm nhiên trở nên rất nổi. Tiếng thơm vang xa đến tận cả khối. Bây giờ Hà Dương Phong là cái tên chẳng mấy xa lạ. Tuy hân không hưởng được vẻ đẹp kiểu nghiêng nước nghiêng thành như Tiến Dũng, nhà cũng chẳng giàu nhưng được cái, tình tính rất dễ thương, rất được lòng mọi người

Tại bạn lớp hân cũng rất nhí nhố. Rất hay hỏi chuyện tình cảm của hân. Và cũng biết rằng cái người con gái mà hân thường đi chung là Nhật Hạ đang nổi như cồn là người trong mộng của hân. Y như rằng mỗi lần nhắc đến là hân đều đỏ hết cả mặt rất đáng yêu. Cho nên cho dù thích đến cỡ nào, chị em phụ nữ cũng đành thở dài thôi. Ai ai cũng cố gắng tìm kiếm thông tin từ cô gái may mắn đó nhưng không 1 chút nào, không ai biết con người đó cho đến gần đây

- Này Hạ, cậu có biết dạo này cậu rất nổi không? - Mỹ Dung thơm tọt bên tai nó - cái cậu Dương Phong mà cậu quen bây giờ nổi như cồn luôn. Mà nhìn kỹ cậu ấy cũng men lắm đấy

- Dương Phong? - nó có chút bận tâm nên dừng bút

- Ủm, bất kỳ người con gái nào bây giờ cũng muốn kết bạn với cậu ấy. Nhưng biết sao cậu lại nổi không? Tất cả các cô gái dễ thương tử tình đều bị từ chối vì.....hân ta nói thích cậu đấy. Sốc không?

- Cái gì? - việc hân thích nó, đương nhiên nó biết, nhưng cũng không cần rêu rao khắp trường làm gì. Như vậy thì rất phiền phức đấy. Nhật Hạ trầm ngâm tiếp tục làm bài tập

Hôm nay thật sự có quá nhiều ánh mắt soi mói của mọi người, luôn bị đặt trong tâm ngắm. Và điều đó làm ảnh hưởng không ít đến việc học của nó. Cho nên nó không thích chút nào. Nhật Hạ xách cặp đến thư viện ngồi học 1 mình. Nếu nói đến nơi yên tĩnh và vắng người nhất ở cái trường này thì chính là thư viện, vì chẳng có ai chăm chỉ đến nỗi thường xuyên đến đây. Họ chỉ đến mượn sách sau đó rời đi thôi

- Ủm, để mình mang đùm cậu cho - Dương Phong bưng cái thùng đựng đầy sách giúp Nhã Thư, Nhã Thư là lớp trưởng mà

- Ok, cảm ơn cậu nha. Tại hôm nay mình có chút việc bận

Cái thùng sách này đối với hân nhẹ tơn, nhưng còn đối với phái nữ thì có vẻ hơi nặng. Dương Phong tung tăng mang đến thư viện, lóng ngóng tìm kiếm 1 hồi hân chẳng thấy cô thủ thư đâu hết. Chắc là bị tào tháo dí rồi đây mà. Không có thì thôi, để hân tự lực cánh sinh, chỉ cần xếp theo đúng loại là được chứ gì. Hân hí hửng xếp từng cuốn sách lên kệ tủ mà ánh mắt đột nhiên dính chặt lấy 1 hình ảnh đẹp như mơ tưởng như chỉ xuất hiện trong truyện tranh

Cô gái đó đang ngồi học bài ở 1 nơi vô cùng thanh tĩnh, bên cạnh chiếc cửa sổ đầy lá rơi. Gió mùa thu thổi nhẹ nhàng làm bay lộn tóc đang tết lại của nó. Ánh mắt chiếu xuyên qua làn da căng tràn đầy sức sống đó. Không gian tưởng chừng như dừng lại mỗi khi nó thở ra. Thỉnh thoảng cô gái lại cắn cắn đầu bút suy ngẫm, đôi lông mày thanh tú chau lại, và mỗi lúc như vậy, lòng hân lại thấy thấy hơi xót. Chỉ vì cái bài toán khó nhằn đó mà làm nữ thần của hân phải để mắt sao. Chẳng bù với những món ăn xung quanh hân luôn đề nghị với nó

11. Chương 11: Thư Viện

Nhật Hạ dường như cảm thấy có gì đó không đúng, nó ngẩng đôi mắt sâu thẳm mà vô hồn nhìn cái tủ đáng nghi ngờ ở trước mặt, không quá khó để nó nhận ra cái thân hình cao lớn đó. Dương Phong đứng đỉnh đi ra đầu thú vì cái tội nhìn lén nó. Nhật Hạ chống cằm nhìn hân, nhẹ nhàng chớp chớp đôi mắt nghi ngờ mà

như nhìn xuyên thấu bản chất phút chốc xấu xa của hắn. Không, hắn không thể đấu lại đôi mắt đó đâu, xin đừng nhìn hắn như vậy mà

- Cậu làm gì mà ở đây? - chất giọng trầm khác thường của nó vang lên đánh bật không khí ngại ngùng bao quanh hắn

- À.....ừm.....mình.....mình đi cắt.....sách..... - hắn vừa nói vừa chỉ lên cái giá sách nhoén miệng cười - mà sao.....cậu không ở trong lớp học bài

- Vì cậu đây

- HẢ??? - Dương Phong mở to mắt sáng rỡ nhìn nó. Không phải ý nó nói là nó biết trước hắn sẽ đến đây nên ngồi đợi sẵn đây chứ. Nếu đúng thật như vậy, thì hắn là thằng con trai hạnh phúc nhất trên đời rồi còn gì

- Đừng có mà cười, vì cậu lan truyền tin đồn nên bây giờ người ta đang nhìn chòng chọc tôi như đứa trốn trại, làm tôi không tập trung học được

- Ô.....ồ.....vậy hả? - Dương Phong cúi đầu, hắn đã không biết rằng nó đã bị quấy rầy - mình xin lỗi..... cậu.....

- Nhật Hạ hừ lạnh rồi lại cầm cúi ghi bài

Hắn cảm thấy vô cùng nặng nề nên chỉ ngồi đối diện nó thôi. Dương Phong đang suy nghĩ, làm sao mới có thể tốt đây. Hắn 1 mặt muốn có nhiều bạn bè, 1 mặt không muốn nó cảm thấy phiền nhiễu, có vẻ hắn nên nói chuyện này với đám bạn nhỉ? Thấy hắn lần đầu tiên có vẻ mặt dăm chiêu đến ngu ngốc thì nó đột nhiên cảm thấy rất buồn cười. Mà tại sao tóc hắn mãi chẳng dài ra nhỉ? Cái mái ngô ngố càng làm hắn dần không tả nổi. Vậy mà không hiểu sao lại nổi đến thế? Chắc tại cái tính ngu ngơ khù khờ đó nên mới bị người ta nói ra nói vào đây mà

- Các cậu.....sau này đừng làm phiền Hạ nữa, cậu ấy sẽ không tập trung học hành được đâu - hắn nói với đám bạn ở lớp của mình

- Chà, có lo cho người ta quá ha. Mà cho dù thế tụi mình cũng đâu có cần được, tin đồn đã lan xa rồi - Nhã Thư chống cằm cười thích thú

- Tại sao chứ? - Hoàng Nhi lớp 10/10 tức giận đi tới - nhỏ đó không thích cậu, tại sao cậu cứ phải ra sức bám riết lấy 1 người nhằm chán đến kiêu ngạo vậy hả? - cả bọn ngạc nhiên khi Hoàng Nhi dám quát lớn tiếng như vậy với hắn sau khi bị hắn từ chối mấy bữa trước

- Hoàng.....Hoàng Nhi..... - Dương Phong định nói vài lời hạ hỏa cho nhỏ thì nhỏ đã la ầm lên

- CẬU BỊ CẮM SỪNG RỒI ĐÓ BIẾT CHƯA? Cậu ta chẳng là gì cả, vì thấy 1 người nổi như cậu theo đuổi nên mới làm giá, bây giờ cậu có tất cả rồi, tại sao không chịu bỏ đi thứ như vậy chứ? - nhỏ ta điên tiết

- Mình.....mình cảm cậu nói Hạ là cái thứ gì. Cậu ấy.....không phải là người cậu có thể tùy tiện bình phẩm - Dương Phong gần giọng tức giận, nói rồi hắn bỏ đi để tránh mình nổi giận thêm. Sao cậu ta có thể ăn nói bất lịch sự như vậy chứ

- Thôi mà, đừng tức giận nữa Hoàng Nhi. Người ta đã có người trong mộng rồi mà

- Sao cậu có thể nói về người cậu ấy thích như vậy chứ? - Nhã Thư khó chịu nhìn Hoàng Nhi

- Đúng thế đấy. Tốt xấu gì người ta cũng là người mà Phong thích

Mọi người đều tỏ ra vẻ không đồng tình với thái độ cộc cằn của Hoàng Nhi nên nhỏ lập tức ức chế bỏ đi.

Thời tiết thay đổi bất thường, bây giờ trời đã bắt đầu lạnh cóng lên rồi. Mẹ nó lôi hết mấy tấm chăn dày với đồ lạnh ra bày biện khắp nhà. Thật may, hôm nay là chủ nhật, 2 đứa đều ở nhà nên có thể phụ mẹ từ sáng sớm rồi. Dương Phong thích thú ngồi xếp đồ mà nhìn nhìn nó đang bịt khẩu trang nhìn rất mắc cười

- Cháu làm gì mà cười mím miết thế Phong? - mẹ nó tinh ý hỏi, rồi bà lại nhìn qua đứa con gái chán ngắt không chút cảm xúc nào

- À không ạ.....chỉ là.....ngày một là sinh nhật cháu rồi, cháu muốn.....đi chơi cùng Hạ 1 bữa..... - hắn cúi đầu nói nhỏ mà lòng mơn mớn

- Thiệt hả? Để coi.....ngày đó cô mua cái gì cho cháu nhĩ? - mẹ nó suy tư

- Không.....không cần đâu ạ. Cô cho cháu ở nhờ là cháu đã cảm kích lắm rồi, cô đừng mua quà cho cháu - hẳn lắc đầu xua tay từ chối

- Được rồi. Cô biết nên mua gì cho cháu rồi - mẹ nó là vậy, có bao giờ nghe lời ai đâu chứ. Nhật Hạ lắc đầu chẳng để tâm cho lắm. Sinh nhật hẳn thì có liên quan gì đến nó chứ

Như thói quen, Nhật Hạ lại ngồi làm bài tập ở thư viện mỗi khi có tiết tự học. Mặc dù cái vụ nổi đột xuất của hẳn cũng không ảnh hưởng quá lâu đến nó, nhưng nó thật sự vẫn muốn ngồi ở đây học hơn. Sao trước giờ nó không phát hiện ra chỗ này nhĩ? Thật yên tĩnh lạ thường. Tiếng lá cây thổi xào xạc bên cửa sổ làm tâm hồn nó trở nên vô cùng nhẹ nhàng, tĩnh tâm, mà cũng nhờ đó, hiệu suất giải bài tập cao hơn

Rắc.....rắc.....mãi mê với tâm trạng sung sướng, đồng tử Nhật Hạ chợt dần to hết cỡ nhìn vật thể to lớn sắp đổ sụp xuống người mình.....

Dương Phong hí hửng tung tăng đến lớp nó, đột nhiên hẳn muốn thế. Mà nhiều người trong lớp nó cũng biết hẳn đấy nhĩ? Còn chào hỏi này nọ nữa chứ. Dương Phong cũng tay bắt mặt mừng nhoẻn miệng cười. Nhưng có vẻ chẳng ai mấy để ý đến nó nhĩ? Hẳn hỏi nó đâu, ai cũng chỉ lắc đầu. May mà Mỹ Dung tính tình tom tốp, thấy hẳn tới là lập tức sà vào cứ như 2 người là bạn thân mặc dù đây là lần đầu gặp mặt. Nhỏ nói nó vẫn còn đang ở thư viện. Giờ này mà còn ở đó sao?

Dương Phong ngạc nhiên thấy ở cái vị trí quen thuộc, không thấy nó đâu, chỉ thấy cô thủ thư đang nhặt những cuốn sách để lên kệ tủ

- Cô ơi, cho em hỏi, có bạn nữ nào ngồi đây không ạ?

Trên dãy hành lang có lác đác vài bạn học cùng nhau ra về..... và ngược hướng đi, có 1 bóng người đó.....là người con trai cao kều.....hắn đang chạy.....đang chạy dốc hết sức.....hơi thở gấp gáp làm tim hẳn đập thật nhanh..... nhưng.....nỗi lo sợ làm tim hẳn như muốn ngừng đập, vô cùng hỗn loạn.....

Bạn có tin không những bước chân dài trên hành lang đang hướng về phía phòng y tế?

Rầm.....cánh cửa lập tức bị đẩy mạnh ra.....

Ánh mắt hẳn dán vào hình ảnh người con trai đó.....và Nhật Hạ.....Tiến Dũng đang làm gì ở đây? Tay hẳn ta đang để ở đâu thế kia? Ai cho phép hẳn động bàn tay dơ bẩn đó vào tóc nó. Dương Phong hùng hổ bẻ ngược tay Tiến Dũng ra, ngăn không cho cơn thịnh nộ của mình trỗi dậy

- Ra-ngoài - hẳn gằn giọng đáng sợ

- Nhìn mày đáng sợ thật đấy. Khác xa lời đồn thổi của mọi người - Tiến Dũng hất tay hẳn ra, hẳn ta ngồi chễm chệ dựa lưng vào ghế

- Mày ra ngoài ngay. Và đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Hạ nữa - hẳn trợn mắt nghiêng răng, nắm tay siết chặt

- Nếu không có tao, e rằng mày phải chạy đến tận bệnh viện đấy - Tiến Dũng cười xảo quyệt nhìn hẳn

- Tao tưởng mày ghét cậu ấy chứ?

- Không đâu, ngược lại đấy - Tiến Dũng nhếch môi nói khê vào tai hẳn, rồi đi ra ngoài

Dương Phong không quan tâm, hẳn nhìn xuống con người đang nằm bất động trên giường. Gương mặt nó thật là nhợt nhạt. Hẳn nhẹ nhàng đưa bàn tay to lớn của mình sờ lên cái băng cá nhân trên vầng trán cao. Vết thương có vẻ không nặng như hẳn tưởng tượng khi nghe cô thủ thư nói nó bị tủ sách đè. Cái tủ lớn như vậy, nó thì nhỏ như vậy, có thể không có chuyện gì sao? Tại sao? Tại sao người đến cứu nó không phải là hẳn, mà lại là Tiến Dũng....Tiến Dũng.....

Nhật Hạ cảm nhận được bàn tay mình nặng nề và ẩm ướt, đôi mi nặng trĩu khó nhọc cựa quậy. Nó cảm thấy cả thân người hơi đau nhứt 1 chút, đặc biệt là cái đầu, hơi nhói nhói. Ngay lập tức nó nhận ra cái đầu tóc lờm chờm đang thút thút đè nặng lên cánh tay. Có phải chuyện gì to tát đâu mà hẳn làm ghê thế không biết. Còn chùi hết nước mắt vào tay nó nữa, nó có phải cái khăn giấy cho hẳn đâu chứ

Bộp.....

- A..... - hấn ngẩng mặt ôm đầu - Cậu.....cậu không sao chứ? Có đau ở đâu không? - hấn lập tức thay đổi sắc mặt, lo lắng hỏi han nó như thể xa cách ngàn năm rồi vậy. Nhật Hạ ngồi dậy chỉnh sửa đầu tóc rồi xách cặp đi về

- Đừng có xem tôi là cái khăn giấy cho cậu lau nước mắt. Chỉ bị thương nhẹ thôi mà

- Nhưng mà.....bị tử đề, cậu không sao thật chứ? - hấn lại lẻo đẻo theo nó, suýt xoa vết thương

- Cái vết thương xoàng này không làm tôi tụt hạng đâu mà cậu lo

- Sau này cậu đừng ngồi học ở thư viện nữa. Nguy hiểm lắm!

- Không cần cậu lo. Tôi thích học ở đó

- Vậy.....vậy mình sẽ ngồi với cậu

- Tùy cậu

- Cậu có muốn ăn gì không? Uống trà sữa đi

- Không

Cứ có dịp là hấn lại cù rủ nó đi ăn đủ thứ. Cái tên ham ăn, bây giờ hấn có nhiều bạn như vậy, sao không rủ đại vài đứa đi, cứ nhè nó hoài là sao. Nhật Hạ vừa đi học thêm về đến nhà thì mẹ nó liền chạy ra quan tâm, ráng hỏi rõ mọi chuyện cho được. Mà thật ra chuyện cũng chẳng có gì, chỉ bị xước 1 chút trên đầu, dán băng cá nhân lại là xong rồi. Cộc.....cộc.....

- Cửa không khóa! - nó nhàn nhạt lên tiếng

- Thế nếu là mẹ cậu thì cậu ăn nói vậy đó hả? - hấn tỏ vẻ không hài lòng với thái độ của nó

- Mẹ tôi không có gõ cửa như cậu - nó nhếch môi, còn bày đặt lễ phép gia giáo trước mặt nó nữa

- Ồ.....vậy hả? - hấn nhục nhã ê chề chỉ biết quay mặt đi - à mà mai là sinh nhật của mình, cậu có muốn tặng gì không? - Dương Phong liền đổi thái độ quay sang chống cằm chớp mắt nhìn nó

- Tại sao tôi cứ phải tặng quà cho cậu?

- Ừ thì.....đi chơi 1 bữa thôi mà..... - hấn tiu nghỉu, là do hấn quá phấn khởi hay sao? Thì đúng là sinh nhật nó, tính ra hấn chẳng có tặng gì, mà bây giờ nó cho hấn ở nhờ nhà cũng là quá tốt rồi. Sao bây giờ hấn lại đòi hỏi nhiều thế chứ

Roẹt.....roẹt.....tiếng xé toạt giấy trên bàn học của nó. Nhật Hạ lấy bút ghi ghi gì đó rồi đưa cho hấn. Cái gì? Phiếu mượn 1 ngày chủ nhật sao? Còn có chữ ký nữa. Đúng rồi, sinh nhật hấn trùng thứ 3, mà thứ 3 thì nó đi học cả ngày, làm gì có thời gian đi chơi chứ. Nhưng mà, nó cho hấn mượn nguyên 1 ngày luôn sao? Có phải là hơi phóng khoáng không. Dương Phong mở to mắt nhìn nó cảm động, ấy vậy mà nó vẫn thản nhiên như thường ngày, lại còn đuổi hấn ra ngoài nữa chứ. Thật tình, chỉ vì nó thấy tội nghiệp cho 1 tên nhà quê như hấn nên mới tặng 1 cái phiếu thôi mà

12. Chương 12: Hậu Sinh Nhật Đáng Nhớ

- CHÚC MỪNG SINH NHẬT CHÁU, PHONG - mới sáng sớm mẹ nó đã làm rùm ben lên, còn mua cả bình xịt tuyết về rảy cùng nhà nữa chứ. Dương Phong lần đầu thấy thứ này cũng rất hứng thú

- Cảm ơn cô ạ - hấn kéo ghế ngồi xuống cạnh nó

- Đây, quà của cháu đây - mẹ nó chìa hộp quà ra

- Ừm dạ.....cháu cảm ơn cô - thật sự hần đã nói nhiều lần nhưng mẹ nó vẫn cứ bỏ ngoài tai hết. Woa..... món quà sinh nhật thật đẹp, là chiếc đồng hồ đúng kiểu năng động mà hần thích. Dương Phong xăm xe 1 hồi rồi đeo vài ngắm tới ngắm lui

- Hạ, con đã chúc mừng sinh nhật Phong chưa? - mẹ nó nghiêm mặt hỏi

- Chúc mừng sinh nhật - nó ăn xong thì đứng dậy đi học luôn

- Cái con bé này, ăn nói thể đấy hả? - mẹ nó chống nạnh tức giận. Dương Phong nhét vội cái bánh mỳ vào miệng rồi nhanh chóng xách cặp chạy theo nó. Nó không tặng quà cho hắn bây giờ cũng được, có điều cái phiếu này vô cùng quý giá hắn sẽ sử dụng vào chủ nhật tuần này. Nghĩ đến cảnh tượng 2 đứa cùng đi chơi ăn uống đâu đó là hắn lại sướng rơn cả lên

- Chúc mừng sinh nhật cậu, Dương Phong!

- Ô..... - cả lớp vừa thấy hấn là đã đập bàn đập ghế tặng quà rồi. Lần đầu tiên, hấn nhận được nhiều quà sinh nhật như vậy. Vậy mà còn các bạn nữ khác tặng quà cho hấn nữa chứ, mặc dù khác lớp, cũng thật vui mà. Chưa bao giờ hấn nhận nhiều quà sinh nhật như vậy. Ra về mà còn khê nê bưng đi canh nó nữa

- Nhiều quà quá nhỉ? Có lẽ tôi tặng hay không cũng không quan trọng nữa - nó nói bằng giọng ghen ghét pha chút khó chịu. Làm gì mà nhiều quà thế, làm cứ như thần tượng không bằng, vậy mà hôm qua còn sang phòng đòi quà nó nữa chứ. Có phải hần đã quá tham lam rồi không?

- Không được. Cậu đã hứa rồi, còn chữ ký đây này, đừng hòng mà nuốt lời. Quà gì thì quà.....quà của cậu vẫn là quan trọng nhất

Chủ nhật, chủ nhật rồi chủ nhật cũng đến. Dương Phong sáng sớm đã thấy nó ngồi đọc sách dưới nhà. Tối qua hắn đã thông báo trước với nó là hôm nay 2 người sẽ đi chơi với nhau. Tối thức đến 11h khuya để sắp xếp lịch trình mà đi chơi ngày hôm nay cho thật là hoàn hảo. Phong cách thời trang năng động luôn là style không bao giờ lỗi thời của hắn

- Đi thôi đi thôi, cậu vẫn chưa ăn sáng đấy chứ? - hẳn hớn hỏi đi xuống nhà. Mà mẹ nó cũng kì, chỉ là đi chơi 1 hôm thôi mà đã dựng đầu nó dậy, lựa đồ rồi còn chăm chải tóc nữa. Bình thường Nhật Hạ rất ít khi chú ý diện đồ, mẹ nó bảo mặc gì thì mặc nấy, làm gì thì làm nấy, nó chẳng bao giờ ý kiến. Nhưng mà tình huống chỉ có 2 người như bây giờ, giống như là đi hẹn hò vậy

- Chưa - nó cất sách vào ba lô rồi đeo lên vai. Nhìn nó bây giờ siêu dễ thương luôn nha. Tóc thả ngang vai đeo thêm cái cài màu đen có vài bông hoa màu trắng điểm lên, phối với váy đầm sát nách màu kem trông rất hợp, nó lại còn mang đôi giày hôm sinh nhật mẹ tặng trông cứ điệu đà nữ tính thế nào ấy. Chỉ có gương mặt lạnh lùng kia là vẫn không thấy đổi. Nó ngược mắt nhìn hấn đang sững sờ 1 hồi lâu

- À.....à.....hôm nay.....câu xinh thật đấy - Dương Phong gãi đầu xấu hổ khen

- Đầu cậu có chí hay sao mà gãi miết thế? - nó lại nói sốc hần rồi. Bình thường nó ăn mặc không được chau chuốt cho lắm là hần đã thấy đáng yêu lắm rồi, hôm nay lại còn ăn bận đẹp như vậy, đúng thật không uống công hần chờ đợi 5 ngày mà để được ngày hôm nay mà

- À không.....đi.....đi thôi..... - Dương Phong dắt nó đầu tiên là tới tiệm bò né nổi tiếng nhất ở cái đất Sài thành này. Ở quê hình như người ta cũng có làm, cơ mà không ngon bằng ở đây

Quán xá đông nghịt người chen chúc trong những cái bàn nhỏ hẹp nhưng có vẻ ai nấy cũng rất hài lòng với khẩu vị của mình. Mùi hương và tiếng trò chuyện của mọi người át hẳn cái se lạnh của thời tiết đã chuyển sang mùa đông này. Khói từ cái khay chảo đen kịt làm Dương Phong chảy nước miếng. Ngồi cầm đũa mà hần cút rung chân rồi liếc mắt để xem người ta đã đem ra chưa

- Tới rồi tới rồi - hần nuốt nước miếng nhìn những lát thịt bò và trứng ốp la như đang sôi sùng sục trước mặt. Rau hành và xiu mại nhìn thật là bắt mắt và hấp dẫn. Hần nghe người ta nhận xét là cái này mà ăn với bánh mì và húp nước canh là ngon hết sảy - Sup.....A.....a.....nóng.....NÓNG QUÁ!!!! - hần vừa húp miếng nước là liền bị phỏng lưỡi, uống ngay ly nước trà nó đưa - Ưng à.....ại ao ười a ại ọi à ò é i? (nhưng mà.....tai sao người ta lại gọi là bò né nhỉ?) - vì bị bỏng lưỡi nên hần nói giọng lơ lơ

- Vì nó quá nóng, để trong đây sẽ bắn dầu ra nên người ta phải né. Nên mới gọi là bò né biết chưa - tuy khó nghe nhưng nó hiểu liền

- Ất á? Ao ậu iết ình ói ì ế? (Thật á? Sao cậu biết mình nói gì thế?)

- Đợi nguội đi rồi ăn - thật ra nó cũng chỉ giải thích đại thôi chứ nó đâu có quan tâm tại sao món này lại ra đời và có tên gọi như thế? Vậy mà hần cũng tin sái cổ. Thì thôi kệ đi, dù sao tên nhà quê này biết chừng đó là được rồi

Ăn uống xong hần lại lôi nó đến khu mua sắm bậc nhất sang chảnh. Ừ thì toàn là hàng hiệu, toàn là giày dép, túi xách, quần áo, nội thất lấp lánh nhất. Nhật Hạ lần đầu tiên vào đây cũng có chút hứng thú. Thấy nó chăm chú như vậy Dương Phong cũng vui lây vì cả buổi cứ thấy nó trầm ngâm hần cũng hơi buồn

- Sau này có tiền, mình nhất định mua cho cậu 1 cái túi hàng hiệu - hần nhìn vào trong cái hiệu túi xách Gucci nói chắc nịch

- Hừ, đợi cậu có khi tôi mua còn nhanh hơn - nó hừ lạnh rồi quay đi

- Không dám nha, mình nói được là làm được đó - hần chạy với theo khăng định lại với nó, nó không thể coi thường hần như vậy chứ?

11h trưa, Dương Phong lại lôi nó đi ăn quán gà rán mà lần trước nó bỏ về chưa ăn được. KFC mà, ăn cũng được đấy chứ? Hần nói hần từng ăn ở Lotteria rồi nhưng mà ở đây ngon hơn. Nó thì thấy chỗ nào mà chẳng như nhau, cũng đều là gà rán thôi. Thậm chí thực đơn cũng giống nhau nữa. Ăn trưa xong lại đi coi phim hoạt hình yêu thích của hần. Có khi cả buổi trong rạp, Nhật Hạ ngủ gật luôn cũng nên, đến khi ra ngoài, hần cứ tíu tít khen mấy cái cảnh hài rồi còn hỏi nó có hay không. Thì cũng.....Nhật Hạ thở dài ậm ừ cho qua chuyện. Nói thật, nó ghét nhất phim hoạt hình. Xong rồi lại ăn, hần có vẻ thích ăn nhĩ, ăn bánh tiramisu với uống trà sữa trân châu mà hần thích. Bánh quá ngấy, trà sữa quá ngọt, nó chỉ ăn uống được 1 chút, còn lại là hần cứ nói thao thao bất tuyệt 1 hồi cũng hết chỗ bánh. Đến tối, hần lại rủ đi dạo bên bờ hồ, ăn kem cho.....loãng mạn.....nhưng mà, nó cũng chỉ như những lần đi học về thôi

- Hôm nay đi chơi vui thật đấy! - Dương Phong đứng trước cửa nhà nói. Nhật Hạ cười lạnh trong lòng, cả ngày nay nó có nói gì nhiều đâu mà vui với về chứ, tên này đúng là giỏi bịa chuyện - mặc dù cậu không có nói nhiều nhưng mà.....đi với cậu đúng thật rất vui! - hần nhoẻn miệng cười hạnh phúc - vậy.....mình có thể...yêu cầu thêm 1 món quà được không? - Nhật Hạ giương mắt nhìn hần chờ đợi. Muốn nói gì thì nói nhanh lên đi, còn hỏi này nọ

Dương Phong cúi đầu xuống gần sát mặt nó: 1 nụ hôn chạm nhẹ. Tuy chỉ 1 thoáng qua thôi nhưng nó cũng biết được môi đã chạm môi, da đã chạm da. Làm sao mà hần dám.....dám làm thế ngay trước nhà nó chứ. Nhật Hạ mở to mắt nhìn hần đang ngại ngùng

Bốp.....tiếng bốp như tiếng đánh muỗi vang lên trong không trung. Dương Phong ôm mặt sững sờ nhìn nó. Nhật Hạ nghiêm mặt nhìn hần, giọng lạnh như băng

- Cậu mà còn dám làm vậy.....đừng trách tôi - nói rồi Nhật Hạ bỏ đi vào nhà luôn. Nhưng sao, hần cảm thấy.....nó chẳng có tức giận nhĩ? Giống như.....đó là hành động tự nhiên của vẻ bề ngoài của nó, cảm giác như nó bên trong.....đang xấu hổ. Mà hần đang nghĩ cái quái gì vậy chứ? Nhật Hạ lạnh lùng làm sao lại có vẻ mặt xấu hổ như hần được. Không thể nào

Nhưng mà xét cho cùng thì, nụ hôn đầu tiên của hần.....đã bị ăn cái tát đau đớn.....hơn nữa còn là vào ngày hôm nay nữa chứ? Tính ra Nhật Hạ đúng thật là sát thủ lạnh lùng mà, ra tay mạnh như vậy trong khi hôm nay là ngày nó tặng quà cho hần, sao hần cứ cảm thấy như cái tát cũng là 1 món quà thế nhĩ? Dương Phong nũng nịu xoa xoa 1 bên má của mình rồi lẻo đẻo theo nó vào nhà

Vẫn như mọi ngày, hình như hần cũng quen với hoàn cảnh xấu hổ như bây giờ rồi thì phải, nên cũng chẳng việc gì phải làm quá lên thì nó giận mình. Mỗi buổi sáng hần đều chào nó, đều cùng đi học với nó và cùng đi về với nó. Dạo gần đây còn kiêm luôn ngồi trong thư viện với nó nữa. Nhưng điều làm nó thấy phiền nhất chính là.....hần mà kéo tới là y như rằng cũng có không ít người tranh thủ ngồi đây. Nó lại thấy mệt mỏi, bây giờ nó nói với hần thì có ích gì chứ. Cái tên không biết mặt dày là gì cứ bám riết lấy nó như sợ bị

người khác cướp mất vậy. Mỗi lần đụng mặt đám bạn trước kia là hấn lại lập tức dàn hàng trước mặt nó như ngăn mọi tiếp xúc từ bên ngoài

Lần đầu tiên Nhật Hạ xuống căn-tin vào giờ nghỉ giải lao. Cũng chỉ tại nhỏ Dung cứ 1 mực bảo nó xuống đây cùng để nó còn có cơ ngắm trai đẹp lớp 12. Đúng thế đấy, trai đẹp lớp 12, nó phát mệt với con nhỏ này. Trong khi đợi Dung đi thăm thính xung quanh thì nó tạt vào mua chai nước uống cho đỡ chán. Ánh mắt lạnh nhạt của nó khẽ lướt qua Hoàng Nhi, nhỏ liếc nó đến cháy mắt. Nhật Hạ lại dán mắt xuống đôi giày mà Hoàng Nhi đang mang rồi nhếch miệng

- Hôm đó cậu cũng có mặt ở thư viện nhỉ?

Hoàng Nhi thoáng nghe câu nói của nó thì toàn thân đông cứng. Nhỏ chậm chậm xoay đầu nhìn nó kinh ngạc. Nhật Hạ này giờ vẫn đang quan sát nhỏ từng cử chỉ 1, nó nghiêng đầu nở nụ cười quỷ dị nhìn nhỏ

- Cậu.....cậu..... - Hoàng Nhi run lên vì tức giận, nhỏ nghiêng răng như muốn ăn tươi nuốt sống nó ngay tức khắc

- Không lẽ tôi nói đúng sao? - nó khoanh tay xoay người lại, mặt đối mặt với Hoàng Nhi

- Hừm.....tôi bắt đầu cảm thấy cậu chướng mắt rồi đấy! - Hoàng Nhi đưa tay mình lên không trung tưởng chừng như muốn tát nó 1 cái rõ đau. Nhật Hạ cũng nhướng mày nhìn nhỏ chờ đợi

13. Chương 13: Tôi Không Coi Cậu Là Bạn

CHÁT.....Âm thanh çat chúa vang lên, tất cả mọi người trong căn-tin đều bất động nhìn về phía nó. Nhật Hạ cũng bất ngờ khi nhỏ tự đánh chính mình, gương mặt trắng nõn nà đỏ ửng in hằn 5 ngón tay. Hoàng Nhi nhìn nó mếu máo khóc lớn tiếng, nước mắt giàn giụa nhìn thật tội nghiệp. Nếu như nó không phải là người chứng kiến cái cảnh vừa rồi thì có lẽ.....nó cũng sẽ mù quáng tin rằng chính mình đánh nhỏ thật mất. Dương Phong vừa thấy nó ở căn-tin định chạy tới bắt chuyện không ngờ lại nghe được tiếng đánh người không hề nhỏ. Hấn vội vàng chen lấn vào đám đông thì thấy 1 người đang đứng cầm chai nước mặt lạnh băng còn người đang ngồi khóc sụt sùi dưới sàn. Tiếng bàn tán lao xao vang lên nhanh chóng, đa số mọi người đều chỉ trích nó này nọ. Nhưng Nhật Hạ nào có quan tâm, trước giờ nó luôn là con người vô cảm như vậy mà

- Hạ, cậu.....đánh người sao? - Dương Phong nhanh chóng đỡ Hoàng Nhi dậy trước - cậu không sao chứ?

- Hức....hức.....cậu còn hỏi nữa sao? Huhu.....Dương Phong, mình.....mình.....đau lắm - nhỏ đưa gương mặt đỏ ngất của mình cho hấn coi. Dương Phong xót xa vết thương rồi quay sang hỏi chuyện nó

- Cậu đánh cậu ấy sao Nhật Hạ? - nó còn chưa trả lời, Hoàng Nhi đã vội nhảy vào

- Không phải cậu ta thì là ai. Cậu nghĩ mình tự đánh mình sao? - Nhật Hạ cười khẩy nhìn nhỏ, đúng thật là muốn 1 tay che trời mà. Nhỏ sợ nếu như nó nói không, Dương Phong sẽ lập tức tin ngay. Vậy thì cái kế hoạch điên rồ vừa rồi sẽ thành công. Được thôi, nó sẽ chiều theo ý Hoàng Nhi

- Hạ, cậu.....xin lỗi người ta đi - Dương Phong miễn cưỡng nói. Hấn tin nếu thật sự nó có lỗi, nó sẽ xin lỗi hoàng hoàng, hấn tin là con người mà hấn biết trước giờ là vậy - nếu cậu coi mình là bạn, thì xin lỗi Hoàng Nhi đi

- Xin lỗi nhưng.....tôi đâu có coi cậu là bạn - Nhật Hạ vẫn buông lời nói như tát gáo nước lạnh vào mặt hấn. Hấn, hấn....hấn tưởng mình thật sự hiểu được nó, sau bao nhiêu lâu như vậy, nhưng thật không ngờ.....hấn vẫn cứ như đứng im 1 chỗ, tất cả mọi thứ đều tự do hấn tưởng tượng ra mà thôi. Nhưng điều bất ngờ nhất, hơn cả nỗi thất vọng, là sao hấn lại đau đến như vậy. Chẳng lẽ bao nhiêu cố gắng của hấn trước đây đều không động được đến trái tim đã chai sạn của nó hay sao?

- Cậu.....thật sự nghĩ vậy sao? - Dương Phong mắt đã đỏ hoe giọng khàn khàn hỏi

- Đi thôi! - không biết Tiến Dũng ở đâu chui ra chộp lấy tay nó lôi đi. Nhật Hạ lập tức nhận định được tình hình, hất mạnh tay hất ta ra

- Không cần. Tôi tự đi được - không lẽ ai cũng thật sự nghĩ rằng nó sẽ vì cái tình bạn rẻ tiền này mà suy sụp đến chết sao? Không 1 chút nào, nó không hề đau, 1 chút cũng không có, không có gì phải hựt hững, thất vọng cả. Mặc dù nó biết, chỉ cần nói 1 câu, mọi chuyện sẽ lập tức được xóa bỏ. Nhưng nó không muốn, nó thích cái cảm giác bị người ta ghét bỏ thế này. Không bị chú ý, không có bạn, cứ như trước thôi là được rồi.....

Nhật Hạ xoay người bỏ đi, để lại đám đông nhốn nháo phía sau, nụ cười ngạo nghễ của Hoàng Nhi và ánh nhìn đau khổ của hắn. Tuy nói thì mạnh miệng như vậy, nhưng từ sau khi về lớp, Nhật Hạ không tài nào tập trung vào bài vở được.....vì những ánh mắt đến rợn người của bạn học. Gì mà độc ác vô tình, đánh người không nương tay, học thì giỏi mà cư xử như kẻ đầu đường xó chợ, đánh người ta đến đỏ mặt mà không chịu xin lỗi, không biết nó có gì hay mà Dương Phong thích nữa. Đó đó, đúng vậy, con người nó lãnh đạm như vậy, độc ác như vậy, đừng có đến gần. Còn sau này nó đoán, hắn sẽ không còn thích nó nữa đâu. Vậy cũng tốt, vậy sẽ bớt người để ý nó hơn. Chỉ có con nhỏ Mỹ Dung là tơm tớp ở bên cạnh không ngớt lời

- Sao cậu nói nhiều thế? Không ghét tôi hả? - đến nỗi tan học rồi mà nhỏ cũng cố gắng nói cho bằng được

- Sao lại phải ghét cậu chứ? - Mỹ Dung cao giọng - tuy người khác không biết, và cả cái tên óc chó tự cho là thích cậu kia không biết, nhưng mình thì biết cậu không làm những chuyện như vậy. Cậu tưởng mình bị mù chắc? - nhỏ nheo nheo mắt nói đầy tự tin

Nhật Hạ hừ lạnh rồi đi bộ về như thường ngày. Nhưng nó lại phát hiện, phát hiện tất cả những gì nó cảm nhận trong lòng, chỉ là lời nói dối, tất cả là nói dối. Vì bây giờ, không có tiếng bàn tán, không có ai nhìn nó chằm chằm hết nhưng nó vẫn cảm thấy rối bời. Cái cảm giác không ra cái thể thống gì là đây. Bao lâu rồi nó chưa có bị như vậy. Tại sao? Và tại sao? Nó tự hỏi như vậy, nó tự hỏi mình vô vàn câu hỏi trên đường về nhà. Vì bây giờ thật sự.....Dương Phong không còn đi cạnh nó nữa.....

- Cháu chào cô ạ - Dương Phong kéo ghế ngồi đối diện nó

- Ồ, ăn đi cho nóng Phong - mẹ nó cũng nhận được cái không khí ám muội mấy ngày nay xoay xung quanh 2 đứa rồi. Nhật Hạ thì vẫn nhàn nhạ ăn sáng, còn hắn thì cứ lơ ngơ ở đâu đâu. Làm gì cũng gây chuyện, tuyệt nhiên không ai nói với ai câu nào

- Con đi học đây - đến nỗi khi Nhật Hạ đã đi học, hắn vẫn ngồi ăn sáng mà không chạy theo nó như bình thường. Hắn đoán đây là giai đoạn rạn nứt tình cảm giữa 2 bọn họ, mà thật ra là chỉ có mình hắn tổn thương, nó vẫn bình thường đấy thôi

Trong khi 2 người đang đối xử không được bình thường với nhau lắm thì Tiến Dũng thừa nước đục thả câu, hắn ta cứ kè kè bên nó mọi lúc mọi nơi làm nó phát ngán. Cũng có chút giống với Dương Phong, hắn ta nói rất nhiều, nhưng những chủ đề mà Tiến Dũng đề cập đến, hoàn toàn không có trong khái niệm của nó, và những đề tài về tiền bạc, cá cược, đánh nhau này nọ hắn ta cũng đem ra nói. Tiến Dũng còn rủ nó đi coi có trận đánh nhau vào thứ 6 tuần này nữa chứ. Nhật Hạ thở dài, cuối cùng cũng đến lớp, cuối cùng nó cũng được tự do rồi

Đúng là đề tiện mà, đó là những lời đồn thổi mới của mọi người. Nó hết bảm riết Dương Phong rồi đến Tiến Dũng. Nhật Hạ lại thở dài, sao cuộc đời nó cứ mãi phức tạp thế nhỉ? Đuối được 1 tên, lại 1 tên nữa bám vào dai như đĩa. Mỹ Dung liếc mắt nó rồi vội sà vào

- Cậu quen với Tiến Dũng hả?

- Không quen

- Vậy sao 2 người đi với nhau?

- Ai biết

- Cậu lạ thật đấy. Thì ra xì tai của Tiến Dũng là cậu sao?

Dương Phong siết chặt tay nhìn Tiến Dũng bước ra từ lớp nó, hắn hít sâu thở đều mà nghe bọn bạn trong lớp chém

- Cậu thật sự quá hiền lành đấy Phong, bị con gái người ta xỏ mũi mà không biết
- Đúng đấy, vừa quen với cậu, hôm sau lại đi với Tiến Dũng, có lý không chứ
- Dương Phong..... - Nhả Thư khều khều tay hắn. Dương Phong đang trầm ngâm thì giật mình
- Hở? Chuyện gì thế Thư?
- Không sao chứ? Đạo này mình hay thấy cậu thần thờ thế nào ấy
- Mình không sao mà..... - hắn miễn cưỡng nở nụ cười rồi bắt đầu tiết học ngay sau đó

Thời tiết lạnh thật, đòi hỏi người ta phải mang thật nhiều áo ấm để giữ nhiệt. Người nó thì vốn đã lạnh ngắt rồi nên cũng không thấy lạnh lắm mà mẹ nó cứ làm quá, kêu mặc nhiều áo vào nếu không sẽ bị cảm mất. Vụ việc cũng đã qua khá lâu rồi nhưng mà 2 vẫn chưa nói chuyện lại với nhau, cốt là Dương Phong cũng có lúc mở miệng nhưng mà nó chẳng hề để tâm, giống như coi hắn là không khí vậy. Đúng như cái cách mà nó nói, 2 người chẳng là gì cả. Nghĩ tới đó, ý chí vùng dậy của Dương Phong lại chạy đi đâu mất

Nhật Hạ cũng không phải là cố ý nhỏ mọn giận hắn. Chỉ là nó muốn hắn thấy chán ghét mà tránh xa mình 1 chút, hắn cứ bám dai như thế thì nó biết phải làm bây giờ. Bây giờ Nhật Hạ tâm trạng cũng rồi vơi lắm, nó vẫn còn cái ý nghĩa không muốn kết bạn và phải để tâm đến người khác như vậy

Nhật Hạ đi bộ về nhà thì thấy lời nhắn mẹ để lại. Bảo tối nay nó tự ăn hoặc là tới tiệm bánh của Dương Phong cùng ăn cũng được. Nhìn qua nó cũng biết, là mẹ đang tạo điều kiện cho 2 tụ tập làm hòa đây mà, lại còn khóa cửa nữa. Nhật Hạ nhếch môi rồi đi dạo 1 vòng quanh thành phố. Nó cũng đâu có biết cái tiệm bánh đó nằm ở đâu chứ, hơn nữa nó cũng không muốn thấy mặt của hắn. Nhật Hạ lướt ánh mắt rộng tuếch qua từng ngôi nhà lấp lánh từng biển hiệu nhấp nhòe. Nó vô thức bước đi và.....nó nhìn thấy 1 người con trai đang lơ đãng gói bánh cho khách trong tiệm. Nó hừ lạnh nhìn hắn làm việc 1 cách ngu ngốc, đến nỗi còn bị khách chửi nữa. Đã không được thông minh mà còn đòi làm thêm. May mà bán bánh chứ nếu bán thứ gì khác mắc tiền, chắc cái công ty đó phá sản luôn mất

Leng keng.....

- Xin chào quý khách - Dương Phong như cái máy rập khuôn cúi đầu chào "cái cửa". Nhật Hạ đưa mắt nhìn xung quanh rồi cầm cái khay và kẹp lên chuyên tâm chọn bánh. Dương Phong nhìn nó không chớp mắt, là nó cố tình đến đây hay sao? Đến tìm hắn sao? Hắn đưa ánh mắt mong chờ nhìn nó
- Tính tiền.....Phong, tính tiền kìa - đúng lúc bà lão đi ra khề kêu hồn hắn nhập lại xác - cháu thông cảm, thằng nhỏ mới làm việc chưa quen - rồi bà quay sang nó cười trừ. Nó hừ lạnh, làm việc cũng được 1 tháng rồi còn gì. Bà lão này lại nói dối đỡ cho hắn nữa, may mà nó không muốn làm khó bà
- Ó.....dạ..... - Dương Phong giật mình bừng tỉnh, hắn nhanh chóng gói bánh lại bấm bấm máy tính tiền - của bạn 47k - hắn nhận tiền của nó rồi thì im luôn. Thấy nó vẫn còn đứng đó, bà lão lại hỏi
- Cháu bé, cháu còn cần gì nữa sao?
- Cháu vẫn chưa nhận tiền thôi. Quán của bà làm ăn được thật - nó nói giọng cực chua
- À.....à..... - Dương Phong lại sực tỉnh, hắn vội lôi tiền ra thối cho nó - nhưng mà.....bạn đưa tờ bao nhiêu ấy nhỉ?
- Trời ơi là Phong!! - bà lão cốc lên đầu hắn 1 cái rõ đau
- 50k, là cái tờ cậu đang để trên bàn kia kìa - nó hắc mắt cho hắn thấy
- Ờ.....ờ.....tiền của bạn đây - Dương Phong cúi đầu đưa tiền cho nó tỏ vẻ xin lỗi. Nhật Hạ nhận lấy tiền thì ngồi xuống ngay đó để ăn bánh luôn - cậu.....cậu không về sao?
- Trời mưa, tôi không muốn bị cảm - vậy mà hắn vẫn hết lần này đến lần khác 1 mực cứ cho rằng nó muốn làm hòa với hắn. Ai ngờ.....ai ngờ.....mọi chuyện lại chẳng bao giờ như mong muốn của hắn cả

14. Chương 14: Cố Tổ Vẽ Xấu Xa Nhưng Không Thành

Ngoài trời mưa lác rắc.....Bà lão chăm chú quan sát động thái của hần và của cô gái trẻ mặc đồng phục học sinh đang ngồi đọc sách ở đằng kia. Rõ ràng đồng phục giống nhau, chắc là cùng trường, có khi cùng lớp luôn ấy chứ. Mà sao khoảng cách lại xa như vậy, giống như 2 người từ 2 thái cực. 1 người ấm nóng lạ thường, còn 1 người như tảng băng di động. Dương Phong rõ ràng rất để ý người con gái kia, hơn nữa thái độ lúng túng có chút tội tội nhút nhát làm bà lão nở nụ cười gian

- Cháu thích bé gái kia hả? - bà lại huých tay hần đang thần thơ ở kia
- Dạ.....?? À dạ.....nhưng mà.....dạo này quan hệ của bọn cháu không được tốt cho lắm ạ - hần cười buồn
- Mọi tình đầu hả?
- Dạ - hần thở dài thườn thượt nhìn bà lão
- Cô gái đó cũng thật là có khí chất nha. Lạnh lùng mà không thô thiển, là kiểu cứng rắn mạnh mẽ
- Vâng ạ
- Nhưng dù thế nào.....cháu cũng không được lơ đãng công việc đâu đấy - bà lão hần giọng cảnh cáo
- Vâng aaaaaaaaa - hần kéo dài tiếng nũng nịu

9h.....trời đã ngớt mưa, chỉ còn những giọt nước tách tách trên mái hiên nhỏ xuống đất. Tiệm bánh đóng cửa. 2 đứa tụi nó lại đi về cùng nhau. Thời tiết đã lạnh mà hần thấy nó ăn mặc có vẻ phong phanh, làm sao mà chỉ khoác 1 chiếc áo mỏng dính như vậy chứ. Dương Phong cởi áo khoác ngoài ra định khoác cho nó, chiếc áo lơ lửng giữa không trung. Hần không đủ can đảm, lại sợ, sợ.....Nhật Hạ tròn mắt nhìn hần ngại ngùng quay sang chỗ khác, hần siết chặt dây cặp đi lên ngang hàng với nó. Nhật Hạ cởi áo khoác ra đưa cho hần

- Tôi không cần. Cảm ơn - không hiểu tại sao trong cái thời tiết lạnh lẽo, mà nó lại thấy ấm lạ thường khi đi cạnh hần sau nhiều ngày như vậy
- Không được. Cậu ăn mặc phong phanh thế này bị cảm đấy - hần lại đưa áo cho nó. Bất giác bàn tay hần chạm nhẹ vào làn da lạnh buốt đó. Dương Phong giật mình rút tay lại, hần tưởng như mình đang chạm vào nước đá ấy chứ - Sao cậu.....cậu lạnh quá vậy?
- Đó là nhiệt độ bình thường của cơ thể tôi mà - nó nhàn nhạt nói
- À không.....nhưng mà.....lạnh thật..... - hần nhìn nó xót xa. Cơ thể lạnh như vậy, chẳng trách trái tim cũng lạnh theo
- Mặc kệ tôi đi. Cậu quan tâm làm cái gì - nó chau mày đi trước. Nó đã lạnh lùng như vậy, đã từ chối làm bạn với hần, tại sao cứ phải quan tâm nó làm gì, nó không thích cái cảm giác hiện giờ của mình chút nào, không tốt

Dương Phong có chút tức giận trong lòng, nó cứ giống như con nhím, thấy người khác quan tâm 1 chút là lại xù hết gai nhọn lên. Tại sao sống mà cứ phải mệt mỏi như vậy chứ? Hần búng phát đột nhiên đi tới nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nó kéo đi. Bàn tay hần thật là ấm áp lạ thường, hoàn toàn khác với cái nước da lạnh như băng của nó. Bàn tay Nhật Hạ liền cảm nhận được hơi ấm đó, vô cùng thoải mái, dễ chịu, đến nỗi nó đã từng có suy nghĩ, nó muốn cứ để im thế này mãi. Nhưng hành động lại trái với suy nghĩ, nó vùng vằng hất tay hần ra, nhưng Dương Phong cứ kiên trì siết chặt tay nó không buông

- Buông ra - Nhật Hạ chau mày nói
- Không buông. Để thế này đi, đến khi về nhà, tay cậu lạnh lắm rồi
- Bị điên sao? Tay tôi lạnh thì liên quan gì đến cậu chứ?
- Nếu tay cậu lạnh.....tim tôi sẽ đau..... - Nhật Hạ ngạc nhiên nhìn hần, sao đột nhiên làm cái vẻ mặt nghiêm túc đó mà nói những lời này chứ? Chẳng hợp với tính cách của hần chút nào. Nhật Hạ thôi không vùng vằng nữa, nhưng nó vẫn phải hỏi

- Đã nói không phải làm bạn, sao cậu cứ phải quan tâm làm gì?

- MÌNH CŨNG ĐANG THẮC MẮC ĐÂY NÀY, RỐT CUỘC TẠI SAO BIẾT CẬU LÀM SAI, BIẾT CẬU ĐỐI XỬ VÔ CÙNG TỆ VỚI MÌNH, NHƯNG MÌNH KHÔNG THỂ NÀO BỎ MẶC CẬU ĐƯỢC, không thể làm ngơ được. Không những vậy, còn để ý nhiều hơn, mình cũng không thích cậu ở cạnh Tiến Dũng nữa - nó lại gần ngơ 1 lúc vì hấn nữa. Tự nhiên tên này cư xử thật lạ lùng, rõ ràng nó đã muốn cách xa hấn, nhưng hấn lại càng đến gần nó hơn. Cứ như nam châm vậy, hút mãi không thể tách rời

- Hừ, tôi ở cạnh cậu ta thì sao?

- Thì tôi sẽ ghen đấy - nó cũng mừng tượng định nghĩa được cái cảm xúc mà hấn đang có rồi nhưng không ngờ hấn lại nói thẳng ra như thế, vậy mà nó tưởng hấn sẽ lắp bắp ngại ngùng xấu hổ, rồi đỏ mặt chứ

- Nếu tôi nói tôi thật sự đánh cái cậu Hoàng Nhi đó thì sao?

Mặc dù miễn cưỡng, nhưng nó cũng vẫn muốn thử lại 1 lần nữa. Thử lại coi, hấn có đang thật sự kiên định không, hay chỉ là cảm xúc bột nọt nhất thời thôi

- Cho dù như vậy.....tôi vẫn không thể ngăn mình quan tâm đến cậu được

Lời nói vừa trôi tuột ra khỏi miệng, Nhật Hạ lại nhoẻn miệng cười nhạt. Thì ra là vậy, hấn chính là cái bả kẻo cao su ngu ngốc nhất trên đời mà nó từng gặp, thích 1 đứa xấu xa như nó, không hợp với bản tính hiền lành lương thiện của hấn chút nào. Nhưng không hiểu sao, Nhật Hạ vẫn không từ chối hấn, không thể gỡ hấn ra khỏi cuộc sống của nó được, cho dù nó có lạnh lùng mạnh mẽ đến thế nào. Hơn nữa, còn có xu hướng nuông chiều hấn nữa, là sao nhỉ? Nếu người hấn thích không phải là nó mà là 1 đứa con gái xấu xa nào khác, không lẽ hấn cũng sẽ mù quáng nghe lời theo sao? Nó không biết tên này thích nó cỡ nào nhưng mà.....nó có chút tò mò thứ tình cảm quái dị này rồi.....

- Cậu cứ như vậy.....không sợ người khác chê cười cậu sao?

- Vậy thì sao chứ? Mình đã quen rồi, bây giờ có nói gì cũng không sao

- Họ nói tôi là đứa con gái xấu xa bám riết lấy cậu, rồi đánh người, rồi ra về học giỏi, rồi lại mặt dày bám lấy Tiến Dũng

- Vậy thì mình cũng là 1 thằng xấu xa rồi.....vì mình đã thích đứa con gái xấu xa đó, hơn nữa còn bao dung cậu ấy nữa. Nếu sau này cậu trở thành tội phạm thì chắc mình cũng tình nguyện trở thành đồng phạm mất

- Cậu ăn nhiều trứng vào - Dương Phong gấp trứng vào chén của nó

- Cảm ơn - Nhật Hạ vẫn thái độ thờ ơ ăn uống bình thường. Mặc dù mẹ nó vẫn thấy không hài lòng nhưng mà hấn thì lại rất vui. Chỉ có hấn là nhận ra sự thay đổi này, Dương Phong lại tủm tỉm cười 1 mình - con đi học đây

Lại như thường lệ, Dương Phong lấy cặp chạy theo nó vội vã. À phải rồi, dạo này hấn còn lập hấn facebook để trao đổi với mấy đứa bạn nữa, hấn hỏi nó có nick không, nó bảo nó không xài những thứ đó, ngày nào cũng gặp nhau, chát chít làm gì cho nó rách việc, mà hấn thấy nó nói cũng có lý đấy chứ. Bạn bè trên face thật sự nhiều vô kể nha, hấn định sẽ đi làm 1 album để làm ava với ảnh bìa, hấn còn kêu gọi nó đi chụp ảnh cùng hấn nữa chứ. Giá như cái hôm 2 đứa chỉ chơi chung hấn chụp ít ảnh thì bây giờ đỡ phải khổ không

- Nhật Hạ - Tiến Dũng vẫy tay từ xa đi tới cười tit mắt với nó, lại thấy bên cạnh có 1 hồn ma đang bu bám không buông - sao mày lại ở đây?

- Tại sao tao không thể ở đây? - 2 người lại đấu võ mắt với nhau, Nhật Hạ chán nản đi luôn lên lớp. Đàn ông bây giờ sao nhiều chuyện với hay ganh đua như đàn bà thế nhỉ? Nó thiết nghĩ, cái thế giới này sắp đảo lộn luôn rồi

- Nhật Hạ này, 2 người lại đi cùng nhau đấy à? - Mỹ Dung cắn bút khều tay nó

- Ai?

- Thì cậu với Phong đó

- Chắc vậy

- Làm hòa rồi hả? - nhìn mặt nhỏ có vẻ hớn hử hần

- Chắc vậy

- Nhìn 2 cái bóng đang đứng ở cửa kia - nhỏ đánh mắt ra cửa. Lại 2 cái tên đang đấu mắt với nhau. Tụi hần làm gì ở lớp nó thể không biết? Mà điều đó không quan trọng, bữa nay nó không đến thư viện nữa nên đâu có ra khỏi lớp làm gì - a.....mình đói bụng quá đi mất.....Hạ, cậu xuống căn-tin mua dùm mình đi

- Có chân sao không tự đi?

- Nhưng mà.....mình đói đến nỗi không nhắc chân nổi luôn đây này.....

- Vậy mà miệng vẫn hoạt động tốt nhỉ?

- À, đừng có mà nhỏ nhen thế, đi đi, đi mua dùm mình đi - nói đói mà nhỏ Dung coi bộ còn mạnh hơn cả nó, đẩy nó ra đến tận cửa. Nhật Hạ lườm lườm nhỏ, Mỹ Dung cười xuề xòa rồi vẫy tay đuổi nó đi

- Hạ, cậu đi đâu thế? Xuống căn-tin hả? - Dương Phong nhảy vào hỏi nó

- Đi vệ sinh - nó bực bội trong lòng hừng hực đi về phía căn-tin

- Ô, nhà vệ sinh đâu phải hướng đó - Tiến Dũng vội vàng chạy theo nó

Nhật Hạ xuống căn-tin mua gói bánh cho nhỏ Dung rồi nhanh chóng đi lên lầu mà đằng sau luôn có 2 kẻ đang đẳng mặt nhau

- Dương Phong??? - Hoàng Nhi ngược mặt tội nghiệp nhìn hần sau khi lườm nó 1 cái thật sắc. Làm sao ánh mắt của cùng 1 người có thể thay đổi nhanh đến như vậy nhỉ?

- Ô, Hoàng Nhi, cậu không sao nữa chứ? - hần vui mừng chạy tới hỏi han nhỏ, được hần hỏi thăm, Hoàng Nhi đương nhiên vui rồi

- Ủm, mình không sao. Nhưng sao cậu vẫn đi với cái người đã hành hung mình? - Nhật Hạ mặt vẫn như vậy nhìn nhỏ, để nó xem, hần sẽ nói cái gì

- Ủm.....chuyện này.....cho dù cậu ấy làm sai, mình vẫn cứ thích cậu ấy đấy Nhi - hần cười hiền, không còn cách nào khác mà

- Cậu bị điên rồi, rồi sau này cậu ta sẽ làm ra những chuyện kinh tởm gì, cậu có biết không? - Hoàng Nhi như không tin vào tai mình, nhỏ rít lên đáng sợ. Tiến Dũng nhìn bây giờ còn đáng sợ hơn, hần ta lập tức dùng lực tay bóp chặt miệng của nhỏ để nhỏ ngậm miệng lại

- Tôi cấm cậu nói những thứ kinh tởm từ cái miệng kinh tởm của cậu về Nhật Hạ biết chưa? Có lần sau thì tôi sẽ không bỏ qua đâu - Tiến Dũng trợn mắt cảnh cáo. Cả căn-tin lại được thêm 1 chủ đề nữa để bàn tán. Nhật Hạ thở dài, sao mọi chuyện cứ phải làm cho nó rối hết lên chứ

- Buông cậu ấy ra đi - Dương Phong lôi Tiến Dũng ra - xin lỗi, nhưng mình nghĩ.....Hạ sẽ không bao giờ làm chuyện gì quá đáng đâu

- ĐÓ LÀ DO CẬU NGHĨ THÔI - Hoàng Nhi xoa xoa quai hàm 1 chút rồi lại hét lên - Cậu..... - nhỏ chỉ vào nó - RỐT CUỘC CẬU ĐÃ DỪNG BỮA MÊ THUỐC LÚ GÌ VỚI PHONG, HẢ?? Tôi không tin 1 đứa con gái như cậu lại hơn tôi - Hoàng Nhi mắt đầm nước bỏ đi tức giận

- Tất cả là tại mày, mày không đứng về phía Nhật Hạ thì bây giờ cũng đừng tỏ vẻ như thế - Tiến Dũng đột nhiên quay sang túm lấy cổ áo của hần. Dương Phong cũng không vừa, hần trừng mắt cãi lại

- Vậy thì đã sao? Chuyện của tao liên quan gì đến mày

- Tao chỉ thấy mày là thứ cần tránh xa cậu ấy ra mà thôi

- Có mày thì có, là tao phát hiện ra cậu ấy trước, mày đừng có hòng mà nhòm mắt tới

Cãi nhau 1 hồi cả 2 lại quay sang đập lộn nhau. Nhật Hạ coi như mình không liên can, tụi đàn bà đánh nhau thì phải đợi nhà trường giải quyết mới được. Y như rằng chưa đầy 5 phút sau đã có người đến

xách 2 đứa về phòng giám thị uống trà rồi. Lần thứ 2 đánh lộn, thầy hỏi lí do, hấn chỉ nói là đùa giỡn, đùa giỡn gì mà mặt mũi sưng phù bầm tím lên hết kia. Ủ thì đánh nhau, rồi thì viết bản kiểm điểm, mệt thật!

15. Chương 15: Giáng Sinh Vui Vẻ

9h rồi, mẹ nó còn bảo nó đem thuốc sang phòng cho hấn. Nhật Hạ mệt mỏi cần nhả này nọ thì bị mẹ la. Thôi thì đành đi vậy. Cộc.....cộc.....nó đặt hộp thuốc trước cửa rồi quay đi

- Thuốc tôi để ngoài này - hấn mở cửa nhanh hơn nó dự đoán, lập tức la oai oải

- Khoan.....A.....aaaaa..... - Dương Phong nằm bệt xuống đất ôm chân, Nhật Hạ đưa mắt nhìn hấn đang làm cái trò yêu gì

- Chuyện gì nữa? Không phải chiều nay còn về bình thường sao?

- Đau.....đau chân quá.....đi không được nữa, hay cậu đưa mình vào giường rồi bôi thuốc dùm mình đi - Nhật Hạ nheo nheo mắt nhìn hấn, bây giờ gan nhĩ? Đủ lông đủ cánh lại còn muốn ra điều kiện với nó nữa

- Không rãnh - nó còn phải học bài, phải làm bài tập kia mà. Nhật Hạ lạnh lùng quay lưng vào phòng

Được 5 phút sau, nó lại nghe tiếng kêu thất thanh, nhưng lần này không phải của hấn

- HẠ.....HẠ ƠI.....

- CHUYỆN GÌ THẾ MẸ?

- RA ĐỒ THẲNG PHONG RỒI SÚT THUỐC DÙM NÓ ĐI CON, MẸ ĐANG BẬN!!

Nhật Hạ buâng bứt, thối phù tóc mái trước trán, nó nghiêng răng đẩy ghế đứng dậy. Nó hít thở sâu mở cửa, y như rằng gặp ngay cái bản mặt cười như đười ươi của hấn. Thì ra Dương Phong đã chơi trò đùa hơn, còn bày đặt lết đến chỗ cầu thang gọi mẹ nó mới ghé chút. Nhật Hạ miễn cưỡng đỡ hấn về giường. Gương mặt Dương Phong bây giờ rất gần với mặt nó, đến nỗi hấn có thể thấy từng sợi lông mi của nó luôn. Ánh mắt sắc lẹm của đó thật là ghê nha, hấn chớp chớp mắt chăm chú quan sát nó. Nhật Hạ cảm nhận được hơi thở cứ phà vào mặt mình thì khó chịu, nó quay sang trừng mắt. Bây giờ mắt đang chạm mắt, người động người, ấy vậy là tim hấn cứ đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài. Dương Phong mở to mắt nhìn nó đỏ mặt

Chưa được 5s, Nhật Hạ liền quăng mạnh hấn xuống giường

- A.....sao cậu mạnh tay với người bị thương như vậy chứ? - Dương Phong xoa xoa mông mình, may mà có đệm nếu không lại dập mông nữa thì khổ

- Ngồi im đi, chút nữa tôi còn phải học bài đây - Nhật Hạ bực mình gằn giọng, ấn hấn ngồi im. Nó lấy thuốc, bông rẩy tai với băng cá nhân trong hộp y tế ra. Nhật Hạ chấm bông vào thuốc rồi thoa thoa lên vết thương trên mặt hấn. Ánh mắt nhu hòa của nó trông thật là hảo huyền, hấn chăm chú nhìn vào đôi mắt sâu lầy đó mà không ngờ nổi đau lại ập đến 1 lần nữa

- A.....đau quá, sao cậu đối xử vậy với người đánh nhau vì cậu chứ? - hấn loi nhoi

- Ai bảo cậu đánh nhau, ngồi im nếu không muốn tôi mạnh tay hơn - nó nhìn hấn nghiêng răng răn đe

- Ừm.....hi..... - Dương Phong gật đầu rằm rắp nghe lời, hơn nữa còn cười hí hửng nữa. Gương mặt nó, giống như có lực hút vậy, càng hút hấn sâu hơn, sâu hơn. Đến khi Nhật Hạ chăm chú bôi thuốc không để ý nữa, 2 người chỉ còn cách nhau 10 phân

- Có phải cậu muốn ăn tát nữa không? - Nhật Hạ nhàn nhạt lên tiếng

- Ừm.....không..... - Dương Phong cười khổ lắc đầu

Tình thế bây giờ vô cùng đáng yêu nha. Nhật Hạ ngồi xổm dưới đất, ngược gương mặt kiêu ngạo lạnh lùng của mình để.....chăm thuốc cho cái tên Dương Phong vô cùng may mắn đó, hắn không nói gì mà cứ cười cười như người điên. Nhật Hạ cũng biết, tên tâm thần này lâu lâu lên cơn điên dại, thôi thì cứ im lặng để hắn ngồi cười 1 mình cho hết ngày đi, nó phải về phòng học bài đây

- O,.....xong rồi hả? - Dương Phong trở mắt nhìn nó tiếc nuối

- Ồ - Nhật Hạ nhanh chóng thu dọn đồ đạc rồi về phòng

Bây giờ hắn có thể viện ra cái cớ nào hay hơn để giữ nó lại không? Nhưng mà chắc chắn là nó không chịu đâu, nó còn phải học bài nữa mà, sao có thể vì tên như hắn làm chuyện không đâu chứ. Có phải là hắn quá si tình rồi không? Đạo này tâm tình hắn có chút bất ổn, cứ muốn lại gần nó chút nữa, 1 chút nữa thôi. Như cái hồ sâu cứ muốn hút người ta vào trong, người ta lại càng tò mò muốn khám phá. Ngày xưa đối với hắn, chỉ cần gặp lại nó là đã rất sung sướng rồi, không ngờ sau này lại được ở chung nhà, cùng đi học, lại cùng đi về, còn gì vui hơn nữa, như vậy hắn đã quá biết ơn ông trời rồi. Nhưng mà, nhưng mà ở bên cạnh nó càng lâu, tiếp xúc với nó càng nhiều, hắn lại càng tham lam hơn, muốn được nó đối xử với mình đậm thắm hơn, hắn cũng bạo dạn hơn, muốn nó thể hiện những mặt cảm xúc mà trước đây nó chưa từng có

- Chào bạn - Mỹ Dung vẫy tay cười tươi rồi ngồi sắp vào bàn của hắn

- Chào.....cậu là..... - Dương Phong cũng mỉm cười chào nhỏ, mắt nheo nheo lục lọi trí nhớ - à.....bạn cùng bàn với Hạ

- Đúng á, trí nhớ cậu tốt thật - Mỹ Dung sướng rơn vì được hắn nhớ mặt - mình là Mỹ Dung. Mình muốn hỏi cậu 1 chuyện. Giáng sinh sắp tới rồi, cậu có định tặng gì cho Hạ không á? - Dung chớp chớp mắt tò mò nhìn hắn

Giáng sinh? Giáng sinh hình như là dịp noen thì phải. Nhớ lúc còn ở quê, hắn đâu biết cái đó là gì đâu. Còn có 1 thời trẻ trâu lên mạng tìm kiếm ông già noen nữa. Sau này mới biết đó chỉ là văn hóa phương Tây mà mình bắt chước. Hơn nữa vào dịp này, người người tặng quà chúc tụng cho nhau, cái đó thì 1 năm gần đây hắn mới biết. Nhưng mà.....

- Phải tặng quà sao?

- Hả? Cậu.....không định tặng quà sao? - Mỹ Dung e dè nhìn hắn

- À không phải.....chỉ là.....mình.....

- Không nhưng nhị gì hết, cậu phải tặng quà cho người mình thích mới bày tỏ được thành ý chứ

- Vậy sao?? - cái này thì bây giờ hắn mới biết - nhưng mà.....nên tặng gì bây giờ.....??? - cái này thì hắn bó tay, lần sinh nhật nó cũng vậy, hắn đã đau đầu cả buổi thì cái thứ quà tặng này

- Hầy.....mình tưởng 2 cậu đi chung với nhau nên hiểu nhau chứ? Mình thì mù tịt về cậu ấy luôn đấy - Mỹ Dung thở dài ngao ngán

- Vậy sao cậu lại phải quan tâm đến chuyện cậu ấy như vậy? - hắn thắc mắc, nó nói nó không có bạn, nhưng người trước mặt hắn đây, hình như muốn làm thân với nó, lại ngồi cùng bàn, vậy mà còn không biết gì về nó. Có phải nó sống quá lạnh nhạt và xa lánh mọi người không? Điều này chứng tỏ, không phải nó không có bạn, mà là không muốn có

- Tuy cậu ấy hơi lạnh lùng, cũng hơi độc ác nói vài câu nhẩn tâm với mình, nhưng đó quả thật là 1 người bạn tốt đấy. 1 người không có bạn, có nghĩa là người đó quá tốt đến nỗi không thể tìm 1 người tốt để chơi cùng - Mỹ Dung mạnh dạn nói ra suy nghĩ của mình. Đúng vậy, ngồi cạnh nó là 1 điều may mắn với nhỏ, cho dù nó không có nói gì, nhưng vẫn rất.....bạn bè....

Quà giáng sinh sao? Trước giờ hắn chưa từng có ý định tặng quà giáng sinh cho ai. Mà người ta thường tặng quà gì cho người mình yêu vào dịp này nhỉ? Mà quan trọng là nó cần gì nhất, cái gì nhỉ? Nhật Hạ thường ngày cũng chẳng thiếu thốn gì, nó cũng không thường hay đòi hỏi quà cáp. Làm sao mới đúng đây

- Bà ơi, giáng sinh thì nên tặng gì hả bà? - Dương Phong lơ đãng hỏi bà lão

- Giáng sinh, hôm đó cháu cũng phải làm ở tiệm bánh đấy, không nhớ hả? Lại còn đòi đi chơi với bạn gái nữa - bà gắt lên
- Đâu có đâu bà.....cháu chỉ.....hỏi thôi mà..... - hấn vất óc suy nghĩ mấy ngày nay nhưng vẫn không nghĩ ra được cái gì
- Hôm đó cháu cũng phải tăng ca đấy, dịp này buôn bán được lắm, đến 10h
- Sao bà quá đáng thế? - Dương Phong khóc ròng - hôm đó cháu lại muốn về sớm 1 chút mà bà - hấn nững nịu năn nỉ bà
- Không được. Cháu đi chơi, ai coi cái tiệm này. Mà bạn gái cháu.....là cô bé hôm nọ hả?
- Dạ..... - hấn ỉu xiu nói, có cái đêm giáng sinh duy nhất mà cũng phải tăng ca là sao? Còn gì là giáng sinh nữa chứ

Đêm 25 tháng 12.....mọi người đều đổ xô ra đường ngắm nhìn đường phố trong ánh đèn và cây thông lung linh. Trước những cửa tiệm đều có người hóa trang ông già noel mời mọc phát quà. Có rất nhiều cặp đôi ghé tiệm bánh, hấn cũng đang mặc bộ đồ màu đỏ xanh trông rất bảnh trai, vậy cái mặt đơ đả không chịu nổi. Quà thì hấn đã mua rồi, vậy mà đến khuya mới về tặng được, cũng có khi lúc đó nó đã ngủ rồi ấy chứ. Hấn chẳng còn tâm trạng nào để làm việc được nữa

Dương Phong ngược mắt nhìn đôi trai gái tay trong tay sưởi ấm cho nhau ngoài thời tiết lạnh giá, ấy vậy mà rất ấm lòng. Còn hấn, 1 kẻ cô đơn vẫn còn ngồi ở đây làm việc bán thời gian nữa chứ, có công bằng không chứ? Mặc dù có thể nó không quan tâm lắm đến dịp giáng sinh này nhưng mà.....hấn cũng muốn làm cái gì đó cho lần đầu tiên trải qua giáng sinh cùng với người mình yêu

Dương Phong tạm biệt bà lão, kéo cửa tiệm xuống. Hấn đeo cái cặp chéo lên vai rồi thở dài đi về. Đôi mắt hấn lập tức mở to nhìn thân hình nhỏ bé trước mặt đang thở hổn hển, trán lấm tấm mồ hôi mặc dù trời vô cùng lạnh. Hấn kinh ngạc nhìn nó, sao bây giờ nó lại xuất hiện ở đây thế này? Lại còn trong tình cảnh như là đang chạy hối hả đi tìm hấn vậy

Ánh đèn nhấp nhoe của cây thông noel ở giữa đường ánh lên gương mặt trong sáng của nó. Dòng người vội vã qua lại nhưng hấn lại cảm thấy như, cả thế giới chỉ còn có 2 người thôi vậy. Nhật Hạ gương đôi mắt lo lắng nhìn hấn

- Có chuyện gì thế? - nó hất mặt hỏi hấn vẫn còn chưa tin vào mắt mình
- Cậu.....sao cậu lại ở đây? - đôi môi khô ráp mấp máy
- Sao nữa, bà lão điện thoại bảo cậu có chuyện chứ sao? - nó chau mày nhìn hấn
- Hả? - bà lão, làm sao bà lại có số điện thoại của nó chứ? À.....chắc mới nãy tranh thủ lục lọi cặp của hấn đó mà. Nhưng mà, sao bà lại nói hấn gặp chuyện chứ?
- Xem ra cậu không sao nhì? May mà tôi chưa nói với mẹ, không lại làm quá lên thì phiền - Nhật Hạ dứt tay vào túi áo rồi lạnh lùng quay đi
- Khoan.....khoan đã..... - hấn vội vã chớp lấy tay nó. Vẫn bàn tay lạnh ngắt và gương mặt lạnh lùng đó nhìn hấn. Dương Phong ho khan 1 tiếng rồi lôi từ trong cặp ra 1 hộp quà nhỏ - tặng cậu, giáng sinh..... vui vẻ! - Dương Phong đỏ mặt quay sang chỗ khác, 1 tay đưa hộp quà màu đỏ có thắt nơ xanh cho nó
- Nhật Hạ mở to mắt nhận lấy. Hừ, bữa nay còn bày đặt có tiền tặng quà cho nó nữa chứ? 1 chiếc khăn quàng cổ màu xanh rêu, đường đan vô cùng chắc, lại đẹp, họa tiết đơn giản nhưng dễ thương. Hấn mà cũng biết mua quà tặng người khác hay sao? Trong từ điển của Nhật Hạ, không có 2 từ giáng sinh. Nhưng hôm nay, nói thật là nó đang đón giáng sinh với hấn. Nó ngẩng mặt nhìn hấn đang xấu hổ đờ đẫn kia
- Ừm.....cảm ơn..... - chỉ có 1 tiếng thôi mà nó làm cái thời tiết này trở nên ấm lạ thường trong lòng nó. Dương Phong nhìn nó nhoe miệng cười tươi rói. Nhật Hạ định cất khăn quàng vào hộp thì bị Dương Phong chặn lại
- Cậu làm gì thế? Quà mình tặng thì phải mang liền chứ? - Dương Phong lôi cái khăn dài 2m quấn vài vòng quanh cổ nó, cứ mỗi vòng cuốn, gương mặt hấn lại sắp với mặt nó hơn. Dương Phong hơi thẹn 1 chút, động

tác chậm lại, còn Nhật Hạ thì sắc mặt vẫn chẳng thay đổi là bao - à mà.....cậu có muốn.....mua gì đó nóng nóng uống không?

- Không

- Hả? - hần nuôi tiếc nhìn nó. Hần tưởng giáng sinh hần tặng quà cho nó thì nó sẽ chịu đi uống gì đó, thật không ngờ lại vô tâm như vậy - không đi thật sao?

- Tối rồi, uống đồ ngọt không tốt

- Nhưng mà.....nhưng mà giáng sinh mà.....

- Cậu đi làm thêm làm gì tiền, bày đặt mua quà này nọ cho tôi, bây giờ muốn mua nước nữa sao?

- À thì.....

Dương Phong thấy nó nói cũng không sai, nhưng mà, hần có thể hiểu là.....nó đang để ý đến tình hình tài chính của hần hay không? Người đâu mà chu đáo thế, cũng biết lo nghĩ cho người khác. Mà trông nó mang cái khăn quàng này cũng thật đẹp, nhưng nhìn hơi quá khổ với cái thân hình nhỏ bé của nó nhưng vẫn rất xinh. Hần nói vì nó hay mang đồ phong phanh vả lại thời tiết cũng đã lạnh hunh rồi nên mang thêm khăn quàng cho ấm. Mặc dù chỉ mang có 3 tháng sau đó cất vào tủ nhưng hần vẫn muốn nhìn thấy nó quàng khăn hàng ngày, rồi năm sau lại lấy ra mang, rồi năm sau, năm sau nữa.....

16. Chương 16: Tạm Biệt

- Ui chao, khăn quàng của ai mà đẹp thế này - mới sáng sớm mẹ nó đã thấy hần tỉ mỉ ngồi quàng khăn cho nó rồi, nhìn thật là tình cảm mà. Ở đâu ra có 1 thằng con trai đáng yêu như vậy chứ?

- Quà giáng sinh của con tặng Hạ đấy ạ, cô xem có được không? - Dương Phong hí hửng khoe

- Ừm, đẹp, mà con Hạ dễ mặc đồ lắm con. Hạ, thế con đã cảm ơn người ta chưa? - mẹ nghiêm mặt nhìn nó. Ai chứ cái con bé lạnh lùng này là bà phải hỏi

- Mẹ nghĩ con nhận quà của người ta ngay cả câu cảm ơn cũng không có sao? - nó ngược mắt chán nản nhìn mẹ - được rồi, con đi học đây - Nhật Hạ khó khăn đeo cặp lên vai cũng chỉ vì cái khăn quàng to tướng này

- Woa.....nhìn cậu mình còn tưởng là cái khăn quàng màu xanh di động đấy. haha..... - Mỹ Dung cười ngả nghiêng ngả ngữa, cười đến rơi cả quai hàm, đến sái cả cổ, đến khô cả họng. Nhật Hạ lườm nhỏ 1 cái rồi ngồi xuống bên cạnh - Mà nói mới nhớ.....Dương Phong hôm qua có tặng quà gì cho cậu không?

- Cái này - nó chỉ vào cái khăn đang quàng trên cổ. Quác.....quác.....Mỹ Dung có thể thấy được đám quạ bay ngang qua đầu mình. Không biết cái tên đó có cần đến bệnh viện mắt không nữa, sao mà mắt thẩm mỹ tệ quá vậy chứ? Nhỏ nuốt nước bọt nhìn nó hoài nghi

- Cái tên.....Gì? Hần nghĩ gì mà.....mà tặng cậu cái này thế? - khoe môi Dung giật giật

- Đi mà hỏi hần ấy - Nhật Hạ lôi sách vở lên bàn bắt đầu ghi chép

Đúng là tên nhà quê có khác, đầu óc nông cạn hết cỡ. Khăn thì đẹp thật, nhưng cũng phải biết lựa size chứ, nhìn nó rõ ràng là bé con hơn người ta, vậy mà hần còn nhắm mắt mua đại. Hơn nữa ngày nào cũng đi học cùng nhau, thế gì hần cũng bắt nó mang cho coi

Và 1 buổi sáng đẹp trời.....Tiến Dũng đỗ xe trước cửa của căn nhà mặt tiền tương đối. Hần ta hần giọng rồi chỉnh trang con xe SH màu trắng sang chảnh của mình. Hôm qua hần ta cho xe ra tiệm rửa xe để tân trang lại, cốt là hôm nay để chở nó đi học cho tiện. Tiến Dũng nghe tiếng nói trong nhà thì vội vàng dọt lên xe làm mát lạnh. Nhật Hạ vừa mở cửa thì đụng ngay mặt Tiến Dũng nghênh nghênh ở đó đang nhovn miệng cười. Vài giây sau, lại thấy 1 người khác bước ra từ nhà nó làm mặt hần ta tối sầm lại. Và mặt của người kia, cũng đành lại

- Sao mày ở đây? - cả 2 không thẹn mà đồng thanh lên tiếng. Nhật Hạ để mặc cho bọn họ đứng đó cãi nhau, nó không muốn bị trễ giờ học
- Sao nó ở nhà cậu mà cậu không nói với tôi? - Tiến Dũng lái xe chậm chậm theo nó
- Sao tôi phải nói với cậu?
- Đúng thế, sao mày phải biết chứ? - Dương Phong hất mặt chộc tức Tiến Dũng
- Mày dọn ra chỗ khác sống đi
- Tao không thích đấy - Tiến Dũng nghiêng răng ken két nhìn hấn

Vậy là bị mật nào cũng phải được bật mí thôi. Tâm trạng Tiến Dũng cũng theo đó mà thay đổi, hấn ta dần cảm thấy chán nản khi phải đến lớp, đến trường. Vì lúc nào cũng thấy Dương Phong kè kè bên nó như thế. Mặc dù thái độ nó vẫn lạnh nhạt nhưng tận sâu trong lòng, nó cũng đang ngấm ngấm để cho hấn tự tung tự tác, điều đó.....không thể xuất hiện với Tiến Dũng. Hấn ta luôn cảm thấy có gì đó không bằng Dương Phong, thì ra chính là điều này, vì 2 người đó ở chung nhà với nhau, điều đó hấn ta không có

Tiến Dũng tự hỏi, nếu như hấn ta không ở chung nhà với nó, nếu như hấn ta gặp được nó trước, có phải tình thế sẽ thay đổi hay không? Tiến Dũng thích nó, điều đó là đúng, nhưng mà ngay cả cơ hội được theo đuổi, và được tỏ tình, hấn ta cũng không có. Chiều nay Tiến Dũng quyết định hẹn nó lên sân thượng, tuy rằng không biết nó có lên không, vì có vẻ đây không phải là phong cách của nó, nhưng Tiến Dũng vẫn hy vọng, vẫn muốn được chờ đợi dù chỉ 1 lần, được.....

Cạch.....Tiến Dũng đang suy nghĩ miên man thì nghe được tiếng bật cửa, hấn ta lập tức quay đầu lại. Còn ai ngoài nó ra nữa chứ? Tiến Dũng không giấu được nỗi xúc động vui mừng nhìn nó. Cuối cùng nó cũng đã tới, tới rồi. Nhật Hạ chau mày nhìn Tiến Dũng, hấn ta có bao giờ điên điên như vậy đâu. Hôm nay còn bày đặt hẹn nó lên sân thượng này nữa, tính đóng phim tình cảm sến súa sao?

- Có chuyện gì thế? - Nhật Hạ chậm chậm lại gần hấn ta. Từng chút 1, từng chút 1, Tiến Dũng lại cảm thấy tim mình trở nên rạo rực hấn. Hấn ta đoán, tình cảm của mình chắc đang rất chân thành
 - Chỉ là.....muốn nói chuyện với cậu thôi.....tôi không nghĩ cậu lại lên đây - hấn ta cười nhạt nói
 - Sao lại không? Nhìn cậu hình như là chuyện quan trọng, nói nhanh đi, tôi còn phải học bài - nó lạnh nhạt khoanh tay, để mặc cho gió chiều thổi từng lọn tóc tung bay. Thân hình Nhật Hạ bé đến nỗi hấn ta tưởng chừng như gió sắp thổi nó đi luôn mất. Nhưng mà cái dáng đứng ngạo nghễ đó, đúng là có 1 không 2
 - Cậu có biết tôi đã mời cậu đi chơi mấy lần rồi không?
 - Không nhớ
 - Nhưng cậu chưa bao giờ đồng ý trừ cái lần cậu đi chơi với tụi tôi hết
 - Thì sao?
 - Nghĩ lại lần đó.....cũng là do thằng Phong rủ cậu đi. Tôi đã đe dọa nó đấy.....suy cho cùng lúc đó, tôi xem hấn như 1 con chó, mà bản thân mình lại không bằng hấn
 - Rồi sao?
- Nói chuyện với nó thú vị thật, cái giọng điệu khiêu khích của nó làm người ta muốn nói hết mọi tâm sự cho thật thoải mái. Tiến Dũng ước gì mình tới trước, gặp được nó trước thì tốt biết mấy. Hấn ta xoay mặt yêu chiều ngắm nhìn gương mặt thanh tao kia, ánh mắt phẳng lặng như hồ nước trong, không chút vẩn đục
- Cậu nói xem.....nếu như 2 người không ở chung nhà, nếu như tôi gặp cậu trước.....có phải mọi chuyện sẽ khác không? - Tiến Dũng cười khổ nói, ánh mắt toát lên vẻ đau buồn lạ thường
 - Nếu vậy thì tôi với cậu sẽ không gặp nhau đâu. Cậu không nhớ bởi vì tôi đi với Phong cho nên mới quen nhóm bạn hấn sao?
 - Vậy sao? - Tiến Dũng dứt tay vào túi quần cười khẩy

Hắn ta muốn để cho gió cuốn đi, cuốn đi nỗi buồn và nỗi thất vọng của hắn ta. Vậy là người gặp nó đầu tiên luôn luôn là hắn. Bây giờ thì Tiến Dũng thật sự tin trên đời có cái gì đó gọi là định mệnh rồi. Cho dù hắn không gặp nó, thì Tiến Dũng mãi mãi cũng sẽ không bao giờ gặp được nó, nó cũng sẽ như bao người con gái bình thường khác lướt qua hắn ta hàng ngày mà thôi. Tiến Dũng ngửa cổ lên trời cười điên dại, số phận con người thật là rắc rối mà

- Nhưng mà dù sao.....tôi vẫn thích cậu..... - trong tiếng cười chua ngoa đó, Tiến Dũng đột nhiên thốt ra lời nói từ trong lòng bấy lâu. Nhật Hạ bị lời tỏ tình làm cho bất ngờ, nó mở to mắt nhìn hắn ta. Không biết có phải do nó quá đa nghi không, nhưng nó đã thấy Tiến Dũng khóc.... - Woa.....được nói những lời trong lòng thoải mái thật. Vậy.....cậu có thể trả lời cho tôi biết.....cậu có.....

Cậu nói làm tâm hồn nó khê dao động, đồng tử rung lên nhìn Tiến Dũng bối rối. Trên sân thượng lộng gió của ngôi trường cấp 3, có 1 người con gái đang cúi đầu suy tư và 1 người con trai đẹp rạng ngời nhưng trên môi luôn ẩn hiện nụ cười buồn không thể nào tả nổi.....Tiến Dũng bỏ xuống trước, hắn ta nói nếu như nó đồng ý, hắn ta sẽ không đi du học nữa. Nhưng hắn ta không mong đợi gì nhiều, và cái gì đến lúc đi thì ắt phải đi. Tiến Dũng cũng vậy, hắn ta đi, nhưng không đi 1 mình, hắn ta mang theo tình cảm ngây dại của mình sang nước ngoài, để nó trong tủ kính, hàng ngày lôi ra ngắm nghía, để hắn ta biết rằng, trên đời này không có gì là vĩnh viễn, cuộc sống của Tiến Dũng cũng vậy, không phải cái suy nghĩ con người luôn sống vô tình giả tạo cứ luôn tồn tại. Nhờ thích nó, hắn ta đã nhận ra 1 số điều, 1 người con gái đúng chất lạnh lùng và đôi khi bất lịch sự nhưng lại vô cùng thẳng thắn

- Lúc này 2 người nói gì vậy? - Nhật Hạ đi xuống thì gặp ngay Dương Phong ở dưới lớp

- Nói chuyện tầm phào thôi - nó lạnh nhạt lướt qua hắn

- Không đúng, gặp riêng trên sân thượng như vậy, chắc chắn là nói chuyện gì đó rất quan trọng - hắn vẫn cứng đầu muốn moi thông tin ra cho bằng được

- Hắn tỏ tình với tôi

Bước chân hắn chững lại, hắn không đuổi theo nó nữa, không tò mò tọc mạch hỏi han được nữa. Cuối cùng Tiến Dũng cũng tỏ tình với nó rồi. Sao hắn lại cảm thấy bất an như vậy. Tại Dương Phong như ừ đi, hắn không còn muốn nghe gì nữa hết. Cảm giác như cả cơ thể rơi vào trạng thái không trọng lực, trái tim như muốn chết lặng vậy. Tiến Dũng đẹp trai, lại giàu có như vậy, lâu nay 2 người cũng có thân thiết chút ít, không phải nó.....nó định bỏ rơi con chó tội nghiệp này đây chứ?

Dương Phong buồn man mác nhìn nó thờ dài. Hắn không dám hỏi nó trả lời thế nào, hắn sợ phải nghe thấy câu trả lời. Mặc dù 1 phần lý trí trong hắn nói rằng, với tính cách của nó đời nào đồng ý, vì chuyện đó sẽ ảnh hưởng tới việc học của nó. Nhưng mà nói vậy cũng khó, con gái mà, ai lại không điều đố vì cái đẹp. Hơn nữa dạo này Tiến Dũng cũng ít tham gia mấy cái hoạt động đánh hội đồng, có vẻ đã rửa tay gác kiếm lâu rồi, không biết nó có ý định.....Dương Phong lắc đầu nguầy nguậy thờ dốc

- Hạ.....

- Chuyện gì?

- Cậu.....cậu.....cậu có....có....có muốn đi ăn gì không? - “Trời ơi, mình đâu có định hỏi thế này đâu” Dương Phong tự cốc đầu mình mắng

- Không - Nhật Hạ phun 1 từ quen thuộc rồi đi vào nhà. Dương Phong méo mặt tiếp tục đi thẳng đến tiệm bánh

Đúng là điên mà, có hỏi 1 câu thôi mà cũng khó khăn như vậy sao? Không biết sau này hắn có làm ăn ra cơm ra cháo gì không với cái miệng cứng ngắc như vậy nữa

17. Chương 17: Hội Ngộ Gia Đình

Vào 1 buổi sáng chủ nhật đẹp trời, Nhật Hạ thì đang nhâm nhi tách cafe mà hân đặc biệt pha cho, còn Dương Phong thì chăm chỉ lau nhà

Kính cong.....kính cong.....có tiếng chuông cửa, hân sẵn tiện đứng gần đó lạnh bạch chạy ra mở cửa.... xuất hiện trước mặt là 1 người phụ nữ cao sang với vẻ mặt chanh chua, còn đứng bên cạnh là 1 cô gái cấp 2 mặc váy hồng xúm xính đang vẫy tay chào hân

- Ô.....dì..... - dì hân nhếch môi rồi đẩy hân ra, cư nhiên đi vào nhà

- Đây là căn nhà cháu ở đây sao? Cũng không tệ, cháu lấy tiền ở đâu ra mà thuê được căn nhà tốt vậy? - dì hân cời chiếc kính râm ra.....quét mắt khắp căn nhà như thể sắp mua lại cái nhà này. Và từng từng giữa căn nhà là 1 cô gái ăn mặc giản dị đang đọc sách, nét mặt lạnh lùng, nghe tiếng người nó giương mắt nhìn bà ta

- Cháu chào cô, cho hỏi cô tìm ai? - nhìn đi nhìn lại người này, nó vẫn không nghĩ đó là bạn của mẹ, càng không phải đến tìm nó

- Cháu là chủ nhà này hả? Cô là dì của thằng Phong - bà ta cũng biết ý chào hỏi lễ phép rồi ngồi xuống ghế - cô đến đây thăm nó ấy mà

- Vậy ạ, vậy cô cứ tự tiện. Cháu lên lầu trước..... - Nhật Hạ xin phép lên lầu, hình như nó không tiện để xen vào chuyện gia đình người ta thì phải. Dương Phong đi từ bếp ra mời nước dì hân

- Không đâu, nếu không phiền, cháu có thể ngồi đây được không, cô muốn hỏi vài chuyện ấy mà..... - nó thấy người phụ nữ này cũng thật là nhu mì có học, ăn nói cũng rất đúng mực. Vậy mà mẹ nó còn chửi bới bà ta quá mức, Nhật Hạ gật đầu ngồi xuống ghế. Dương Phong cũng ngồi xuống đó, hân muốn nghe thử cái bà dì này muốn nói gì với nó

- Chẳng hay.....cháu cho thuê nhà này bao nhiêu 1 tháng vậy?

- Nhà cháu không cho thuê ạ

- Vậy sao.....thằng Phong ở đây được?

- Cậu ấy là con của bạn mẹ cháu, cho ở nhờ thôi ạ

- Ở miễn phí sao? Mẹ con cũng tốt thật - bà ta nhìn hân cười giả lả - thế....cháu không ngại khi có đàn ông ở chung nhà sao?

- Không ạ - nó chỉ trả lời những gì cần thiết, không hơn không kém. Chẳng hiểu sao thái độ nó cho là bình thường đó, bà ta lại thấy như đó đang khinh thường mình, dì hân không cười nữa

- Mặc dù ở nhà nó không lâu, nhưng cô biết.....nó không phải hiền lành như vẻ bề ngoài đâu. Bình thường thì ngu ngu ngốc ngốc nhưng tâm địa lại vô cùng xảo trá.....hết mẹ nó vậy....nên mới phải về quê sống - lời nói bây giờ có chút xốc nổi hơn rồi. Cuối cùng thì nó cũng hiểu lý do tại sao mẹ lại nói bà ta như vậy

- DÌ THÔI ĐI. Dì đi về đi! - Dương Phong tức giận siết chặt nắm tay gần lên từng chữ. Nhưng đáp lại hân, cũng chỉ là cái nhếch môi của bà ta

- Cháu ăn nói thế với dì của mình sao? Hơn nữa, cháu cũng đâu phải chủ của cái nhà này đâu - Dương Phong cứng họng, hân bây giờ có thể nói gì được nữa với người được gọi là mẹ kế chứ

Cạch.....Mẹ nó đã về, thấy cái mặt của dì hân, cơ mặt mẹ nó lập tức đánh lại. Nhận ra được ánh mắt bất thường, bà ta đoán mẹ nó chắc cũng biết được phần nào quá khứ đầy hứng thú của bà ta rồi nên xách túi đứng dậy

- Chào cô, cô là.....chủ nhà này sao?

- Phải. Chào cô - mẹ nó thật không ngờ bà ta dám tìm đến tận nhà mình như vậy. Nghe danh đã lâu, hôm nay mới có dịp bắt chuyện, đúng là danh bất hư truyền mà

- Tôi chỉ định đến thăm đứa con của chồng tôi, vậy mà nó lại đuổi tôi đi, thật là, cô hãy bỏ qua cho đứa con mất dạy này nhá. Chắc thời gian này mọi người khổ sở vì nó lắm - bà ta lại tung ra những lời nói đầy ẩn ý. Mẹ nó ngoài nghe ra cũng chẳng thể làm gì, nếu bây giờ trực tiếp đuổi bà ta đi thì có vẻ không hay cho lắm. Dương Phong cúi đầu nắm chặt vạt áo, sao mọi chuyện lại thành ra khó xử như vậy chứ?
 - Cô à.....cháu nghĩ cô bị con trai chồng đuổi về rồi thì cũng không nên ở lại làm gì đâu - nó nhàn nhạt lên tiếng. Dĩ hần trọn hần đôi mắt trét đầy mascara nhìn con bé vô lễ đang lên tiếng
 - Cháu.....cháu....cháu nghĩ mình đang nói chuyện với ai thế? Cái nhà này không có học hết sao?
 - Xin lỗi nhưng nhà cháu không tiếp những vị khách đã bị đuổi như cô. Sau này mong rằng nếu gia đình cô muốn đoàn tụ, nên hẹn 1 chỗ nào khác đi thì hơn - giọng nó không cao không thấp đề nghị mà như đe dọa bà ta
 - Cháu.....cháu..... - dĩ hần tức giận run tay nhìn nó. Nhật Hạ không những không sợ mà còn nhướn mày như chờ đợi điều gì đó sắp xảy ra - Hừ..... - bà ta tức giận bỏ về, mẹ nó còn tận tâm mở cửa rộng để bà ta dễ dàng đi hơn nữa cơ
 - Woa.....con gái mẹ sao mà ăn nói sắc sảo quá vậy ta - mẹ nó ôm chầm lấy nó khen tới tấp. Còn Dương Phong thì nhìn nó cười nhạt rồi đi lên lầu, Nhật Hạ nhìn theo bóng hần khuất mà cảm thấy như, hần đang rất buồn về chuyện gia đình vậy
- Dương Phong lại nước mắt giàn dụa gõ cửa phòng nó, Nhật Hạ nhướn người mở cửa cho hần. Lại cái mặt ướm át quen thuộc đó, nó lại thở dài ngao ngán. Và cũng như thường lệ, hần ngồi cạnh bàn học của nó lau nước mắt, và Nhật Hạ lại ngồi làm bài tập. Nhưng sao nó cảm thấy, hần khóc không phải bởi vì gặp ác mộng, mà là vì chuyện hồi sáng
- Về phòng ngủ đi - hôm nay nó đi ngủ sớm hơn bình thường, có lẽ nếu cứ để tâm đến chuyện của hần, nó sẽ không thể tập trung học bài được nữa
 - Dương Phong thút thít nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh ngắt của nó, hần mong muốn được nắm chặt nó, được sưởi ấm cho nó, để cho nó không còn lạnh nữa. Và nếu như vậy, trái tim nó có thể ấm lên 1 chút không?
 - Mình có thể ôm cậu 1 chút không?
 - Cậu.....
- Bây giờ hần còn đang hỏi nó sao? Lại còn là câu hỏi rất kì quặc nữa. Người ta nói khi ai đó có chuyện buồn, họ thường muốn tâm sự với 1 người, chứ đâu phải ôm. Nhưng nó chưa kịp trả lời thì hần đã kéo tay nó ôm vào lòng, ôm thật chặt, thật chặt. Cả người nó tựa hồ rất lạnh lẽo, nhưng sao hần lại không cảm thấy lạnh chút nào, đã vậy còn siết chặt nó hơn. Nhật Hạ run người lên đẩy hần ra nhưng hần to con quá, mạnh quá, cứ tưởng như nó chỉ là 1 con kiến nhỏ, không thể lay động được cơ thể này
- Buông.....ra..... - Nhật Hạ cựa quậy trong lòng hần khó chịu. Mùi thơm của sữa tắm cuốn lấy cánh mũi nó, nó có thể ngửi thấy 1 ít, thật sự nó muốn ngộp thở trong này luôn quá trời ời
 - Không. Cậu để im thế này 1 chút đi, trả lời xong những câu hỏi của mình đã, rồi mình sẽ buông ra. Mình không muốn cậu thấy gương mặt khó xử của mình - có lẽ ôm nó, để không nhìn thấy ánh mắt của nó, hần sẽ có động lực hơn. Cánh tay nó trượt dài xuống, và nó để im cho hần ôm mình, Dương Phong hiểu đó là câu trả lời của nó. Hần mỉm cười nhẹ thả thể vào tai nó - cậu....sáng nay cậu đã gặp cái gia đình của mình. Cậu có.....ghét họ không?
 - Không ghét, chỉ là tôi không thích thôi
 - Vậy.....cậu có ghét tôi không?
 - Cậu thì có liên quan gì đến họ chứ
 - Vậy hả? Hừm..... - hần thở phào nhẹ nhõm, may quá - Cậu không tin lời dì mình nói chứ? Rằng mình là 1 đứa xảo quyệt
 - Tôi chưa biết được

- Sao chưa biết được? - hấn giật mình, không lẽ nó tin thật sự
- Tôi quen cậu chưa lâu mà
- Cũng đúng, nhưng tôi tuyệt đối không phải là loại người đó. Còn nữa.....chuyện 2 người nói trên sân thượng là gì thế? - thì ra hấn vẫn còn tò mò về chuyện này à?
- Tôi tưởng mình nói rồi mà
- Vậy cậu trả lời thế nào?
- Chẳng thế nào cả? Cậu ta bảo sắp đi du học rồi
- Thật vậy sao? - Dương Phong ngạc nhiên buông nó ra hỏi lại

- Xong rồi chứ gì? Xong rồi thì về phòng đi - nó lạnh lùng đuổi hấn đi khỏi phòng. Cho hấn mượn cơ thể miễn phí là sướng lắm rồi. Còn bày đặt đặt câu hỏi với nó nữa chứ, ở đâu ra vậy. Nếu không phải hôm nay nó tưởng hấn có chuyện buồn thì cũng không cho đâu

Năm mới cuối cùng cũng sắp đến rồi. Tiến Dũng đã đi du học cũng rất lâu rồi, mà có vẻ chẳng ai thấy luyến tiếc gì hấn ta nhỉ? Không 1 lời bàn tán, lảng lạng như 1 cơn gió thổi qua rồi biến mất. Dương Phong thì vẫn tung tăng như vậy, không có gì là bất thường cả. Tranh thủ đợt nghỉ tết này, hấn muốn cùng tận hưởng giao thừa với nó. Dương nhiên đối với Nhật Hạ, đây là 1 dịp rất tốt để học hành vì học kì vừa rồi, nó vẫn đứng nhất khối

Dương Phong đi đổ rác, bảo nó ở dưới nhà coi nhà 1 chút. Ừ thì hiện tại nó cũng đang đứng nhăm nhăm ly nước lọc đây mà. Nhật Hạ lơ đãng nhấp từng ngụm nước vẫn với điệu bộ như thường thức đó. Đột nhiên 1 cô bé mang chiếc váy đầm ca rô vô cùng điệu đà sang chảnh đi vào, gương mặt nhìn nó kiêu căng như đây là nhà của nhỏ vậy. Nhật Hạ vẫn lạnh nhạt quan sát nhỏ đó từ đầu tới chân, khoảng học cấp 2 đấy, ăn mặc cũng không tệ, chắc là con nhà có điều kiện đây mà, không lẽ đi nhầm nhà

- O.....Phương Uyên? Sao em ở đây? - Dương Phong về nhà thì thấy 2 người đang đấu mắt với nhau không ai chịu lên tiếng

- Anh Phong, chị này nhìn em kì kì thế nào ấy? Sợ thật - nhỏ lập tức tỏ vẻ nũng nịu chạy lại bám lấy tay hấn

- Em cũng từng gặp chị ấy rồi mà Uyên - hấn cười khở xoa đầu Phương Uyên. Nhỏ xoay lại trừng mắt nhìn nó - trong nhà này có mấy người hả anh?

- Chị ấy, mẹ chị ấy và anh

- Anh nói người mà anh thích ở chung nhà với anh. Không phải là anh thích gái già chứ? Hay không lẽ.....anh thích cái bà chị đá cục này - Phương Uyên dè dặt nhìn nó vẫn cứ 1 nét mặt không hề thay đổi đang uống ly nước đó rồi ngược nhìn hấn tội nghiệp

- Ờ thì.....là chị.....

- KHÔNG ĐƯỢC! - hấn chưa kịp nói xong thì nhỏ đã nhảy cẫng lên phản đối - chị này thì không được. Em không đồng ý cái người này làm bạn gái anh. Người gì mà tính tình không có chút hòa nhã, lại có vẻ cộc cằn, chắc là không biết nấu ăn gì rồi, lần trước tới đây thấy anh cũng làm việc nhà mà, cái đồ lười biếng. Không biết chị ta có cái gì hay mà để anh để ý nữa - nhỏ tức giận tuông 1 tràng lời bình phẩm về nó. Nhật Hạ vẫn điềm nhiên đón nhận nó như 1 món quà

- Uyên, em đừng nói năng vô lễ như thế - Dương Phong lớn tiếng quát

Phương Uyên liền nín thin thút nhìn hấn rồi ghen ghét nhìn nó. Nhật Hạ cười nhạt, nó đương nhiên không chấp loại con nít chưa hiểu chuyện này rồi. Mà nhỏ đó nói cũng có phần đúng đấy chứ. Nó từ từ úp cốc rồi đi ra đóng cửa nhà lại

- Nếu không muốn bị đuổi như mẹ thì im lặng đi - lời nói của nó không biết sao nghe thật đáng sợ. Nó vẫn không nhớ được đã từng gặp bé này ở đâu cho đến khi hấn nói. Đúng rồi, nó có bao giờ nhớ 1 người chỉ vô tình lướt qua trong cuộc sống của nó chứ. Nhật Hạ muốn yên tĩnh để học bài, điều này hấn rõ hơn bao giờ

hết nên mới kêu Phương Uyên đừng nói lớn tiếng nữa

18. Chương 18: Sợi Dây Chuyền

- Em không thích cái chị đó chút nào - Phương Uyên ngồi vắt vẻo trên ghế nhìn hấn rửa chén
- Anh đâu cần em thích, anh thích là được rồi - hôm nay mẹ nó bảo về quê, đến chiều mới về, nên hấn mới dám kêu Phương Uyên sang chơi vì con bé cứ nặng nề
- Mà hôm nay anh nói cho em ăn đồ Hàn Quốc mà, đâu?
- Để gần trưa rồi anh điện thoại kêu họ ship tới

Tối trưa, 2 anh em ngồi dưới nhà coi phim hoạt hình, hấn không quên điện thoại kêu đồ ăn tới. Nhưng mà ngật nổi, hôm nay người ta đóng cửa. Bây giờ 2 người chỉ biết ngồi nhìn nhau than trời, Phương Uyên đến đây chỉ 1 mực muốn ăn đồ Hàn Quốc mà thôi. Nhưng mà.....tại sao sự tình lại trở nên như vậy chứ? Còn hấn thì cảm thấy sao mà giống cái lần trước đến thế, gần 12h rồi, chắc nó cũng đang đói lắm rồi, phải làm sao đây?

Dương Phong đang ngồi suy nghĩ thì y như rằng, Nhật Hạ có mặt ngay, nó đưa mắt nhìn xung quanh rồi hỏi

- Có chuyện gì thế? Không ăn cơm à?
 - Chị thì giỏi rồi, cả buổi ngồi trên lầu, cũng không xuống hỏi han nấu ăn lấy 1 câu, con gái con đứa gì kì quá à - Phương Uyên khoanh tay chu mỏ mắng
 - Uyên - hấn khẽ gắt nhẹ - là tại mình cả, trưa nay vốn định kêu đồ Hàn Quốc nhưng người ta đóng cửa
 - Thế sao không kêu món khác?
 - Không chịu, em không chịu ăn món khác đâu, đồ Hàn Quốc cơ - nó phát mệt vì cái cô em này của hấn mất
 - Không thích thì ra ngoài mà ăn - nó lạnh lùng nói
 - OA.....OA.....huhu..... - Phương Uyên nhanh chóng òa lên khóc, báo hại hấn phải ngồi dỗ dành cả buổi
 - Khoan, từ từ đã nào, nín đi Uyên - nó tự hỏi bộ dạng bây giờ của hấn là gì chứ? Dỗ dành con nít sao? Không phải anh em ruột mà sao bọn họ giống nhau đến kì thế kia. Nhật Hạ thở dài mệt mỏi để 2 người kia muốn làm thì làm. Nó khoát áo rồi đi ra ngoài - Ơ.....cậu đi đâu thế Hạ?
 - Ngồi im ở nhà đi - hấn chỉ kịp nghe câu dặn dò của nó rồi ngồi im với cô em gái đang thút thít bên cạnh
- 15 phút sau. Nhật Hạ trở về, trên tay xách mấy cái bao, hình như nó vừa đi mua gì đó. Thật tình, về nhà rồi lại thấy Phương Uyên mắt đỏ hoe ôm bụng vì đói. Nhật Hạ có chút động lòng, nó dỗ hấn thì có chứ chưa bao giờ phải dỗ 1 đứa con nít thật sự cả, thật là bối rối mà
- Hừm.....có muốn.....xem nấu đồ Hàn Quốc không? - cả 2 anh em không thẹn mà ngược mắt ngạc nhiên nhìn nó
 - Có ạ - Phương Uyên mắt long lanh nhìn nó cảm kích rồi nhanh chóng phóng xuống bếp ngồi đun đưa chân trên ghế chăm chú ngắm nó nấu ăn, hấn cũng ngồi xuống mỉm cười nhẹ

Nhật Hạ đun đưa động tác nhìn thật điêu luyện. Nó băm hành vừa nhanh vừa chuẩn, sau đó lại xào thịt, chiên trứng, luộc rau, nấu nước sốt. Sau đó nhanh chóng bày biện ra 3 cái to nhỏ, múc cơm trong nồi đã nấu từ nãy ra sẵn, rồi bung ra bàn. Phương Uyên thần kỳ nhìn cái tô trước mặt mình, cơm ở giữa, phía trên là trứng đỏ trứng vẫn còn hồng đào, xung quanh lần lượt là thịt, rau, kim chi, rồi có nước sốt thơm lừng màu đỏ có vẻ cay chan ở trên. Màu sắc vô cùng kích thích của Phương Uyên, nhỏ không thể đợi được nữa, liền dùng muỗng trộn tất cả lên rồi múc 1 muỗng, run run cho vào miệng

- Sao cậu biết làm cơm trộn thế? - hấn ngạc nhiên nhìn nó
- Tôi lần trước chính là ăn 1 lần, nên nhanh chóng nhớ cách làm thôi. Cậu tưởng đây là cơm Hàn Quốc thật sao? Đây là cơm trộn style Việt Nam đấy - Nhật Hạ nhàn nhạ mức cơm ăn, mùi vị cũng không quá tệ, có thể gọi là tạm được
- Món ăn cho vào miệng của hấn lại không phải như vậy. Phải nói là rất ngon, ngon hơn rất nhiều so với cái món lần trước mà hấn ăn cho dù nguyên liệu có giống nhau. Chính là có 1 nguyên liệu vô cùng đặc biệt mà không ở đâu có thể có được, chính là nó, Nhật Hạ của hấn đang ngồi ở đây đây. Phương Uyên lại sụt sùi không kìm được nước mắt
- Sao lại khóc nữa? - lần này đến nó lên tiếng, ở cùng nhà với 1 bọn mít ướt thật là mệt mỏi quá cỡ mà. Đến nỗi ăn cũng không được yên nữa
- Dạ không.....chỉ là em thấy.....hic.....thấy món này ngon quá đi mất..... - Phương Uyên cảm động lau nước mắt - vậy ra chị nấu ăn giỏi như vậy.....
- Ăn xong rồi thì dọn dẹp rửa chén đi.....và đừng có lớn tiếng đấy - giọng nó vẫn lạnh như băng ngàn năm, ăn xong rồi thì lên lầu ngủ trưa sau đó thì học bài như thường lệ thôi
- Anh Phong, chị ấy không tệ nhỉ? - Phương Uyên già dặn nói, hấn cốc đầu nhỏ 1 cái rõ đau
- Nói cứ như bà già vậy, chẳng hợp với em chút nào
- Vâng, nhưng.....chị ấy có vẻ là người không phải như vẻ bề ngoài nhỉ?
- Ừm.....hoàn toàn khác với vẻ ngoài lạnh lùng của cậu ấy - hấn trầm ngâm nói
- Em bắt đầu hiểu vì sao anh lại thích chị ấy rồi, nhưng mà cũng may.....anh không thích gái già - Phương Uyên le lưỡi cười rồi leo tọt lên taxi ngồi
- Từ sáng sớm Dương Phong đã lục đục chạy đi tìm kiếm cái gì đó rồi
- Cháu tìm gì thế Phong? - mẹ nó lo lắng hỏi
- Dạ cháu tìm sợi dây chuyền của mẹ cháu.....không biết cô với Hạ có thấy đâu không ạ? - hấn ngó trên ngó dưới
- Nó nhìn thế nào?
- Nó sợi dây chuyền đã cũ rồi, mặt dây chuyền là hình chiếc chìa khóa nhỏ
- Cháu tìm kĩ trên phòng chưa?
- Dạ cháu tìm kĩ lắm rồi ạ, nhưng không thấy. Vật đó rất quan trọng với cháu, là vật cuối cùng của mẹ mà cháu có, không thể làm mất được. Cậu có thấy không Hạ? - hấn đứng dậy hỏi nó
- Hả? Tôi không có biết thứ đó đâu - mà hấn cũng đoán được nó chẳng bao giờ động vào phòng hấn đâu chứ? Vậy rốt cuộc ở đâu - à mà khoan.....hình như có thấy qua 1 lần
- Ở.....ở đâu.....???? - hấn lắp bắp hỏi
- Ừm.....hôm kia cậu để trong phòng tắm, tôi đã đem đặt trên bàn cạnh giường ngủ của cậu rồi
- Cậu chắc chứ? - Dương Phong lo lắng hỏi, nếu là ngày kia thì.....không thể nào mất được - cậu có lấy không Hạ?
- Cậu bị điên sao? Tôi lấy cái thứ đó làm gì chứ?
- Nhưng nó không thể bị mất được
- Cậu thử hỏi em cậu xem, có khi nhỏ đó thấy đấy
- Mình đương nhiên có hỏi qua, với lại em ấy chỉ lên lấy truyện, lấy dây chuyền làm gì chứ - hấn bắt đầu mất kìm chế, cho dù là nó đi chẳng nữa, hấn cũng không thể không nghi ngờ khi nó là người cuối cùng động

vào sợi dây chuyền - cậu chắc không phải cậu lấy chứ Hạ? - Nhật Hạ đặt quyển sách xuống bàn. Mẹ nó thấy tình hình bắt đầu căng thì nhanh chóng lùi ra xa

- Đã nói là không mà

- Vậy cậu có thể để mình xem qua phòng cậu được không?

- Tại sao tôi phải làm vậy chứ? - giọng nó bắt đầu khó chịu. Hấn lấy tư cách gì mà lục soát phòng nó chứ?

- Hừm.....lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy, cậu làm gì mà không biết xấu hổ sao? Nếu mình tìm ra sợi dây chuyền liên quan đến cậu.....mình sẽ không bỏ qua cho cậu đâu Nhật Hạ - Dương Phong chưa bao giờ ăn nói khó nghe như vậy với nó

Nhật Hạ lần đầu tiên đón nhận cơn thịnh nộ của hấn cũng có chút.....không quen, thật sự không phải là nó, nhưng có vẻ nhìn giống như là nó đang liên quan thế nhỉ? Cái tên nông cạn này cũng không biết suy nghĩ, đồ của hấn, nó chộm làm gì, cũng không phải là đồ gì đắt tiền, chỉ là sợi dây chuyền cũ mà đòi làm giá với nó sao? Nhưng mà nó không vội thanh minh cho mình, nếu như nghi ngờ nó là động lực để hấn liên tục tìm kiếm thì như vậy cũng tốt

Mẹ nó cũng thấy lần đầu tiên 2 đứa cãi nhau lớn tiếng. Hà Dương Phong bình thường yếu đuối mà bây giờ lại mạnh miệng cãi lại nó như vậy, chứng tỏ hấn rất quý sợi dây chuyền này. Mẹ nó đột nhiên nhớ đến cái ngày 2 đứa còn quấn khăn tình cảm cho nhau thì thở dài, tuổi trẻ sao mà lắm chuyện phiền não thế không biết?

Dương Phong bản thân cũng không muốn lớn tiếng với nó như vậy. Nhưng rõ ràng hấn cứ cảm thấy có điều gì đó liên quan đến nó. Nhật Hạ cứ bí bí ẩn ẩn làm hấn không thể nào không nghi ngờ nó được. Dù sao hấn vẫn phải cố gắng tìm ra sợi dây chuyền trước rồi hấn giải quyết chuyện với nó

Cứ như thế 1 tuần dần trôi qua nhưng Dương Phong vẫn không có manh mối gì của chiếc dây chuyền. Hôm nay hấn quyết định đến nhà của dì gặp Phương Uyên hỏi lại lần nữa. Trước khi đi còn không quên hỏi lại nó lần nữa

- Cậu chắc chắn mình không lấy nó chứ?

- Muốn nghi gì thì tùy cậu - Nhật Hạ đã quá chán khi nghe những câu nói quen thuộc đến phát ngán này của hấn suốt mấy ngày nay rồi. Giao thừa sắp đến tới nơi nhưng hấn vẫn cứ rối bời lên vì sợi dây chuyền

Nhật Hạ thở dài đi lên lầu. Nó chợt thấy cửa phòng hấn mở.....không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà nó lại bước chân vào trong.....Nhật Hạ cúi người xuống cái tủ với giường hấn để tìm kiếm, còn không quên rọi đèn vào. Khoe môi nó nhếch lên thành 1 đường cong huyền mĩ. Cái tên quáng gà này cũng không chịu tìm kỹ càng. Nó lôi cái vật thể cũ kỹ bám bụi giữa chân giường với tủ ra. Nghiêng đầu ngắm nghía nó. Tìm cũng không chịu tìm kỹ, đúng là tự hại bản thân mà, đừng có trách nó tại sao nói hấn ngu

Nhật Hạ chợt nhớ hấn có khi vừa mới đi ra ngoài, lại thực mạng chạy đi tìm kiếm lên thì mệt. Hơn nữa lại còn ở nhà của bà dì khó tính đó nữa, bị nói xốc là cái chắc. Nhật Hạ vội vàng mang áo khoác với cả cái khăn quàng cổ treo trên cột chạy ra ngoài tìm hấn. Điện thoại thì không bắt máy, đúng là tên vừa ngu vừa ngốc mà

Con người nhỏ bé nhanh chóng băng qua đường mà không hay.....có 1 chiếc xe máy đang chạy đến.....

Kítttttttttt.....

“Rụp.....alo.....Phong hả? Hạ nó bị tai nạn đang ở bệnh viện”

“Dạ?”

“Mặc dù không nguy hiểm đến tính mạng nhưng.....”

“Đang ở bệnh viện nào thế ạ?”

Dương Phong đang đứng trước cửa nhà của dì thì nhận được điện thoại của mẹ nó, mà hấn cũng thấy được 2 cuộc gọi nhớ của nó. Hấn chạy thực mạng đến bệnh viện mà mẹ nó nói. Trước mắt hấn mờ nhạt hoàn toàn, tiếng xe cộ, tiếng chim hót, tiếng máy bay cất cánh, tiếng rêu rao buôn bán.....hấn hoàn

toàn không thể nghe được, lỗ tai hắn ù đi thấy rõ. Vài giọt nước mắt lăn dài trên gương mặt đau khổ của hắn

19. Chương 19: Đừng Tan Biến 1 Lần Nữa

Cho dù nó làm gì, làm gì đi nữa, hắn cũng không để tâm nữa, hắn không quan tâm nó đã làm những gì, thậm chí là lấy cắp sợi dây chuyền mà hắn quý nhất, hắn cũng mặc kệ. Vị trí của nó đã trở nên cao hơn bất cứ thứ gì trong lòng hắn. Dương Phong chạy đến bị người khác la mắng là không nhìn đường, đến khi tìm đập nhanh đến nỗi nổ tung, đến khi mồ hôi ướt đầm cả người, đến khi cơ thể rã rời, đến khi lí trí của hắn ngập tràn hình ảnh và kí ức của nó. Chỉ có Châu Nhật Hạ vẫn hiện rõ mồn một như vậy, hắn chẳng muốn nó xảy ra bất trắc gì. Mẹ nó nói cái gì nguy hiểm đến tính mạng, hắn thật sự muốn điên lên đi được

Dương Phong nhanh chóng hồi số phòng rồi lao đi như con thú dữ. Hơi thở gấp gáp của hắn dừng lại. Dương Phong buông thõng 2 tay xuống, thững thờ nhìn cái giường trắng mà bác sĩ đang đưa đi, có 1 người đang bị khăn trắng đắp lên, chắc không phải là nó đâu nhỉ? Hắn đi từng bước chậm rãi mà như quỳ sụp xuống bên giường, bác sĩ đau xót nhìn hắn.....Dương Phong tưởng chừng như cổ họng mình có gì đó mắc phải, gân xanh nổi lên khắp cổ hắn nhưng không tài nào bật thành tiếng được

- Mình xin lỗi.....Hạ ơi mình xin lỗi.....mình sai rồi.....mình sai rồi mà Hạ ơi.....CẬU LÀM ƠN TỈNH LẠI ĐI MÃ..... - Dương Phong khóc rống lên lay lay cơ thể đang nằm bất động đến lạnh ngắt trên kia - mình sai rồi.....mình sai rồi mà.....mình không nghĩ ngờ cậu nữa được không? Đừng như vậy mà.....tỉnh dậy đi.....mình xin lỗi, mình sai rồi mà Hạ ơi, cậu ngồi dậy đi, dậy mắng mình đi mà.....mình không cần sợi dây chuyền nữa, không cần nữa mà, mình.....mình chỉ cần cậu thôi Hạ ơi.....đừng chết mà.....huhu..... cậu chết rồi mình phải làm sao đây?.....Mình sai rồi mà.....mình sai rồi.....mình sai rồi.....sai rồi..... - Dương Phong khóc đến mất mũi đỏ hoe, hắn mệt mỏi gục bên cạnh chiếc giường trắng toát. Bác sĩ đau lòng nhìn cậu thanh niên đang dành những phút giây cuối cùng bên người mình yêu

Hắn nhớ quá đi mất! Hắn nhớ lần đầu tiên nó gặp hắn, nó đã rất lạnh lùng đến nỗi 2 người xa cách không tài nào tá nổi. Rồi nó bảo, nó bảo nó không hề nhớ trước đây 2 người từng gặp nhau, nhưng không sao. Hắn nhớ lần đầu tiên ngủ cùng phòng với nó, hắn đã cảm động phát khóc, đến khi đi học cùng nó, trải qua những đêm ác mộng cùng nó, cùng ăn sáng với nó. Rồi nó biết hắn cô đơn vì bị cô lập mà nghe hắn tâm sự, biết hắn đi lạc để đi tìm, biết hắn muốn tặng quà giáng sinh nên mới im lặng đón nhận, hắn cũng trải qua cái sinh nhật đầy ý nghĩa với nó. Hắn còn nhớ hắn đã hứa sẽ mua túi hiệu cho nó, vậy mà hắn chưa mua, nó đã nằm 1 đồng ở đây là sao? Hắn cũng nhớ nụ hôn đầu tiên, nó đã cho hắn ăn tát. Và vô vàn cái kỉ niệm nữa mà hắn luôn nhớ, muốn ôn lại, lại muốn tạo thêm nhiều kỉ niệm hơn với nó. Tại sao nó lại như vậy chứ?

- TẠI SAO???? - Dương Phong thét lên tiếng lòng của mình. Hắn khóc đến không thể nào ngừng được, mặc dù mọi người nhìn hắn như 1 thằng mau nước mắt, nhưng hắn vẫn khóc như đây là lần cuối cùng được khóc vậy

Châu Nhật Hạ lần đầu tiên giúp đỡ hắn, cũng là lần đầu tiên ở bên cạnh hắn. Nó giúp hắn thoát khỏi vẻ bọc ngày xưa của 1 kẻ nhà quê mặc dù nó vẫn hay chửi hắn là đứa nhà quê. Nó không ghét hắn vì cái gia đình đáng ghét của hắn, không trách hắn tại sao lại cứ nghi ngờ nó, hoài nghi nó, nó cũng không chịu thanh minh cho mình lấy 1 chút. Còn rất rất nhiều nơi cả 2 vẫn chưa đi đến, có rất nhiều món cũng chưa được ăn với nó. Và 2 chỉ mới chính thức gặp mặt nhau 5 tháng trước. Vậy mà bây giờ nó lại nằm đây là sao? Muốn giết chết hắn hay sao?

- Hức.....hức.....đừng như vậy mà.....dậy đi mà.....dậy đi mình Hạ, mình cầu xin cậu.....NGỒI DẬY ĐI MÃ.....hic.....hic..... - Dương Phong lại gào lên, không ngừng đập mạnh vào cái xác nằm trên giường kia - lạnh quá.....lạnh quá.....sao cậu luôn lạnh như vậy hả đồ độc ác.....cậu là cô gái nhẵn tâm nhất mà mình từng gặp.....sao tay cậu.....và cả trái tim.....hic.....lạnh quá vậy.....lạnh đến nỗi....đến nỗi mình không tài nào chạm tới được là sao? HẢ? DẬY NÓI GÌ ĐI CHỨ.....DẬY ĐI CHÂU NHẬT HẠ.....!!!!

Trên sân thượng lộng gió vẫn khung cảnh quen thuộc chỉ gồm 2 người đứng đó nhìn nhau đối thoại

- Woa.....được nói những lời trong lòng thoải mái thật. Vậy.....cậu có thể trả lời cho tôi biết.....cậu có.....thích thằng Phong không? - Tiến Dũng ngẩng đầu lên trời để cho cơn gió mát thổi bùng vào gương mặt đang nóng lên vì đau nhói. Câu hỏi làm nó hơi chạnh lòng

- Tôi cũng không biết được. Có lẽ.....sẽ cần 1 khoảng thời gian thật dài, thật dài để suy nghĩ về chuyện này

Nhật Hạ trầm ngâm. Đúng rồi, tụi nó còn quá nhỏ để suy nghĩ chuyện này cho thật chín chắn, nó chưa khẳng định bất cứ điều gì cả. Có thể bây giờ nó không thích hẳn, nhưng sau này có lẽ sẽ thích hẳn cũng không chừng, cũng có thể bây giờ nó sẽ thích hẳn, rồi lại không thích nữa. Tình cảm vốn nó phức tạp như vậy, là bài toán mà nó không bao giờ có thể giải tốt được, không biết nên phải làm sao mọi chuyện mới ổn đây

Trên dãy hành lang bệnh viện lác đác vài bệnh nhân và bác sĩ, có 1 cậu cậu thanh niên trẻ đang kêu gào thảm thiết, khóc đến đau tận tâm can khiến cho các bác sĩ cũng đau xót nhìn theo chia buồn. Tại sao số phận lại trở trêu như vậy, muốn cướp đi tính mạng của những người quan trọng nhất. Đến bất chợt, đi cũng bất chợt, nhanh đến nỗi không ai có thể ngờ được. Mới vừa ra khỏi nhà, hắn còn lạnh lùng nhìn nó, vậy mà khi về.....nó lại đưa cái mặt nhìn lại hắn như vậy.....

- Thật là loại người không biết xấu hổ mà, đến bệnh viện người ta kêu gào thảm thiết như vậy

Dương Phong sững người 1 lúc, nước mắt vẫn không ngừng rơi trên gương mặt đầm đìa, nhưng tiếng khóc đã không còn nữa. Hắn.....nhận ra giọng nói này.....vô cùng quen thuộc.....vô cùng thân thương.....cái giọng luôn cứu rỗi hắn khỏi sự dằn dặt. Dương Phong từ từ xoay đầu lại nhìn cái người vừa lên tiếng kia. Nhật Hạ khoanh tay nhìn hắn, đôi mắt rỗng tuếch như muốn khưi đục nỗi đau của hắn. Sừng sững như vậy, rõ ràng như vậy, nó sinh động xuất hiện trước mặt hắn như 1 giấc mơ, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.....Nhật Hạ chau mày nghiêng đầu nhìn hắn, hình như đây là lần đầu tiên nó thấy hắn khóc ghê đến vậy. Cũng không phải chuyện gì to tát, sao cứ phải làm như nó sắp lâm chung thế kia

- Tôi đang ngồi nghỉ bệnh thì nghe tiếng ồn của 1 thằng điên nào đó, không ngờ là cậu hả? Cậu kêu khóc cái gì ở đây?

- Hạ à..... - mẹ nó đứng bên cạnh thấy nó ăn nói có vẻ không dễ nghe cho lắm thì thúc nó 1 cái

Dương Phong chống 1 chân đứng dậy, nhưng tưởng chừng như chân hắn cũng muốn gãy vì rùng rời.....hắn chống tay nâng cả con người đứng nghiêng ngả đến tột. Chầm chậm.....chầm chậm bước lại phía nó.....từng bước 1.....từng bước 1.....chỉ cách nhau có vài mét mà hắn tưởng như nó đang ở rất xa, ở rất xa, hắn sợ nếu hắn không nhanh chóng chớp lấy, hình ảnh của nó sẽ biến mất. Mơ cũng được, là hắn đã chết cũng được, chỉ cần nó ở đó, đừng đi đâu là được, đừng tan biến như bọt biển 1 lần nữa

Bộp.....Suy nghĩ đó làm hắn dùng hết lực của dân diễn kinh vụt chạy ôm nó vào lòng. Hương thơm của tóc nó vẫn còn đó, tại sao lại rõ đến thế này, Dương Phong siết chặt nó, hít ngửi lấy hương dầu gội đầu quen thuộc, chà sát gương mặt mình vào mái tóc đen tuyền đó, như để ghi nhớ nó thật lâu, thật lâu. Ngay cả chiều cao của nó, hắn cũng sẽ ghi nhớ. Ngay cả nhịp thở của nó, hắn cũng sẽ nhớ. Nhớ tất cả, tất cả

Bộp.....Nhật Hạ tức giận vì bị lạm dụng, nó lấy cái chân quần bột của mình đạp thật mạnh vào chân hắn. Dương Phong lập tức buông nó ra, ôm chân la oai oải

- A.....ĐAU QUÁ ĐI!!!!

- Tỉnh chưa? Cái loại người ngu đần, mít ướt, và quáng gà như cậu làm cái gì cũng không nên hồn hết nhỉ? - giọng nó đánh lại đáng sợ. Hắn thút thít lau nước mắt, đau như vậy chắc không phải là mơ rồi?

- Vậy.....vậy là cậu còn sống thật.....????

- Cậu mong tôi chết lắm sao?

- Vậy....vậy người kia là ai???? - hắn kinh hoàng chỉ vào cái người nằm im trên kia

- Tôi làm sao biết được - Dương Phong vội lật tung tấm mền màu trắng, là 1 cô gái trẻ, rồi hắn nhìn ra số phòng. À, thì ra là hắn nhầm phòng, là phòng bên cạnh nó, vậy hắn trong lúc hoảng loạn, hắn đã nhìn

gà hóa cuốc, báo hại hấn sợ đến nỗi khóc hết cả nước mắt nước mũi. Ổn rồi, mọi chuyện ổn rồi mà.....hấn nhoèn miệng cười mừng rỡ, thật nhẹ lòng, Dương Phong vuốt mặt lấy lại vẻ ổn định nhất có thể

- May quá! Nhưng mà.....cậu không sao chứ? Mình nghe cô nói cái gì nguy hiểm tới tính mạng
 - À.....cô nói là không có nguy hiểm đến tính mạng, cháu nghe thế nào chứ? Chỉ bị gãy chân phải băng bột vài tháng và may mắn là có cái khăn quàng to tổ chảng của cháu nếu không Hạ nó phải trật thêm cổ rồi - mẹ nó nói đùa xua tay - thôi để mẹ ra làm thủ tục xuất viện, 2 đứa đón taxi về nhà nhé!
 - Dạ - nó nhàn nhạt lên tiếng rồi thờ ơ nhìn hấn - đầu óc không được bình thường nên mới tự làm khổ mình đấy
 - Mình.....mình lo cho cậu thôi mà. Tưởng tượng người lúc này là cậu mà coi. Mà sao tự nhiên chạy ra đường để bị xe tông vậy?
 - Để đưa cái này - Nhật Hạ đưa nắm tay ra trước trán hấn. Dương Phong tò mò nhìn theo. Từ trong bàn tay nhỏ bé, chiếc chìa khóa nhẹ nhàng thả xuống, đung đưa theo sợi dây chuyền. Hấn tròn mắt nhìn
- Từng ngón tay của hấn khẽ rục rịch. Khóe mắt hấn rưng rưng nhìn di vật của mẹ đang lơ lửng giữa không trung, cái vật mà hấn tìm suốt mấy ngày. Dương Phong chạm nhẹ vào sợi dây chuyền
- Cậu.....tìm nó ở đâu thế?
 - Ở trong phòng cậu, dưới chân giường đấy - Nhật Hạ mệt mỏi xoay người đi về - hay rồi, nhờ ơn cậu mà sắp sang năm mới, tôi lại bị thế này đây
 - Đợi đã.....cẩn thận chút..... - Dương Phong vội chạy tới đỡ nó đi cho đỡ vất vả - xin lỗi cậu, làm phiền cậu rồi

Thật đúng là nó nói cũng chẳng sai chút nào mà. Là tại hấn tìm không kĩ, lại hay làm mọi chuyện cứ rồi lên không tưởng nổi. Lại còn nghi ngờ nó này nọ nữa, hơn nữa lại còn khiến nó ra nông nổi này, tất cả là tại hấn mà ra cả. Vậy là Nhật Hạ vẫn động khó khăn, mọi chuyện đều có hấn lo liệu hết, đem nước uống, đồ ăn lên đến tận phòng cho nó, dìu nó xuống nhà ăn cơm, tận tình như vậy, làm hấn cảm thấy mình cũng thật vui, cũng hay, hấn cũng có cơ để lại gần nó hơn

20. Chương 20: Khoảnh Khắc Đón Năm Mới

- Tối nay giao thừa rồi, có muốn đi countdown không? - mẹ nó cười tươi chống cằm nói
- Có cục bột này thì đi đâu được - nó dơ dơ cái chân của mình ra quở
- Ờ thì.....mình ở nhà với cậu nha
- Thôi khỏi, có tên như cậu ở nhà cũng như không. 2 người đi đi
- Thế sao được, cậu ở nhà 1 mình
- TÔI NÓI.....là đi đi - nó trừng mắt nhìn hấn tức giận
- Thôi Phong, 2 cô cháu mình đi. Đạo này khó vận động, không quen nên tính khí nó hơi thất thường

Không phải là thất thường, mà là quá thất thường luôn. Nó thường hay nổi giận mất kim chế la mắng hấn, thì Dương Phong đương nhiên không dám hó hé nói lại rồi, hấn gây ra họa lớn như vậy, không bị nó mắng hấn mới thấy lạ đó. Đành chiều lòng nó vậy. Lần đầu tiên Nhật Hạ phải trải qua giao thừa 1 mình lẻ loi ở nhà, thú thật nó cảm thấy rất cô đơn, rất tủ thân. Nhật Hạ nhớ lại lời hấn nói ở bệnh viện lúc khóc, không phải nó phủ nhận sức ảnh hưởng của những lời đó. Nhưng nghe hấn nói, nó cũng rất cảm động, khóe mắt có chút ướt ướt. Tại sao hấn cứ phải đau lòng vì nó như vậy chứ, mặc dù nó cảm thấy, mình đối xử với hấn cũng được tốt cho lắm. Thích 1 đứa xấu xa và ích kỷ như nó thì có ích gì chứ?

Bụp.....bụp.....12h đêm rồi, pháo hoa bắn rồi.....20 phút.....20 phút mặc dù nó không thể nhìn thấy gì nhưng vẫn nghe được âm thanh vang lên hằng năm này. Nhật Hạ vịn cầu thang khó nhọc đi xuống nhà, nó sẽ tự rót cho mình ly nước ấm để uống cho thật thoải mái

- Phụt.....ơ.....cậu.....cậu.....- Dương Phong đang uống nước thì phụt hết ra, trố mắt nhìn nó

- Cậu cậu cái gì? Sao cậu còn ở đây?

- Mình.....mình.....sợ cậu ở nhà..... - Dương Phong lấp bắp lau miệng giải thích

- Tôi đã nói cậu đi đi mà.....ĐỪNG CÓ TỎ VỀ QUAN TÂM TÔI NHƯ THỂ - Nhật Hạ bước nhanh về phía hắn tức giận, nó gạt phăng cái ly thủy tinh trên tay hắn vỡ tan tành. Những mảnh chai văng tung tóe khắp nơi, cửa vào chân hắn, tạo thành 1 vết dài màu đỏ. Máu chảy từ chân hắn nhanh chóng nhòe đi sàn nhà 1 màu đỏ tươi

- Hạ.....cậu.....có sao không? Có bị thương không? - mặc kệ những thứ đang in hình trong mắt nó, hắn lao tới xem thử nó có bị thương không

Và trong tiếng pháo chào mừng năm mới, nó vẫn còn bị chựng lại đôi chút. Nó không hiểu mình đang làm gì thế này? Cứ đột nhiên lớn tiếng là sao? Có phải do nó ghét cái chân mình bị băng bó hay là.....nó ghét thấy bản thân mình thay đổi, trở nên yếu đuối trước mặt hắn. Nhật Hạ hừ lạnh bỏ lên phòng. Trên sàn in dấu những bàn chân nhuộm đỏ, nhưng hắn chẳng thấy đau chút nào. Dương Phong cúi xuống nhặt từng mảnh chai mà tìm hắn đau rát, đến nỗi không cẩn thận để ngón tay bị thương, hắn vẫn tiếp tục cúi lượm

Nhật Hạ tựa cả người lên cửa trượt xuống, nó không kiểm soát được mình cứ phải tức giận quát mắng mặc dù trước đây nó chưa từng như vậy. Từ khi nào chứ? Tiếng pháo hoa bụp bụp liên hồi không ngừng cứ như nó đang tự đánh chính mình vậy, đánh lên lồng ngực cổ chấp khó ưa

Póc.....póc.....sau khi dọn dẹp trong ở nhà bếp và rửa sơ vết máu, hắn lại lên đây ngồi thờ 1 mình như vậy. Đêm giao thừa mà mọi chuyện cứ như trút nước lên mối quan hệ của hắn và nó. Ngày càng tồi tệ hơn, tệ đến nỗi vượt qua tầm kiểm soát của hắn. Máu vẫn nhỏ xuống sàn nhà, còn hắn thì vẫn ngồi như pho tượng trên giường, thở dài thườn thượt

20 phút bắn pháo hoa vẫn chưa kết thúc, hắn khịt khịt ngăn không cho nước mắt chảy ra nữa. Hắn cứ yếu đuối như vậy, làm sao sau này lo cho nó được cơ chứ?

Cộc.....cộc.....không cần đợi người trong phòng cho phép, nó mở cửa bước vào. Dưới ánh đèn vàng nhạt, nó thấy hắn lại cô độc ngồi đó mặc cho máu không ngừng tuông rơi. Đôi mắt hắn chất chứa nỗi buồn không thể tả nổi, nhưng cũng thoát hiện sự ngạc nhiên nhìn nó. Nhật Hạ hừ lạnh, tay cầm hộp y tế đập chững lè cục bột to tướng vào phòng. Chầm chậm từng bước 1 trông thật khó nhọc, nhưng hắn không dám đỡ nó, sợ nó lại mắng, lại khó chịu, nhưng cũng bởi vì hắn quá bất ngờ nên cứ ngồi ngẩn ngơ 1 cục

Nhật Hạ quỳ 1 chân xuống, khó khăn ngồi bệt xuống đất. Dương Phong xót xa 1 tay đỡ lấy nó. Nó đang tính làm cái gì mà cứ lằm lằm lì lì thế? Nó lôi bông băng và thuốc đỏ từ trong hộp ra, vô cùng thuần thục bôi thuốc cho hắn, chăm chỉ tỉ mỉ hết như trước đây từng chăm sóc cho hắn, khiến cho Dương Phong cảm động đến phát khóc. Hắn nấc lên từng tiếng nhưng nó không hề cần nhàn như mấy bữa nay. Có lẽ Nhật Hạ muốn toàn tâm chăm sóc vết thương trên chân. Hắn nước mắt ngấn dài nhìn nó không rời mắt, nhìn những cử chỉ âu yếm của nó mà lòng có chút nhói, cũng có chút thương, giống như vừa đâm vừa xoa vậy

- Đừng hiểu lầm, tôi chỉ không muốn người sau này phải chuộc lỗi với mình bị thương đâu - nó lạnh nhạt dán băng lên chân hắn rồi dọn dẹp đồ đạc - và.....tôi xin lỗi..... - ừ thì nó cũng thấy có chút lỗi với hắn thôi mà

Cánh tay Dương Phong chầm chậm được lên không trung, hắn chạm đến chiếc cằm nhỏ xíu của nó. Nhật Hạ cảm thấy kỳ quái liền ngẩng mặt lên. Và nhanh như cắt, Dương Phong kéo mặt nó lại gần hơn, chạm môi mình vào môi nó. Nhật Hạ mở to mắt chớp chớp nhìn hình ảnh phóng đại của hắn trước mặt mình. Tại sao tim nó như muốn nổ tung thế này? Nó lóng ngóng, chân tay không tài nào cử động được nữa. Nó có thể cảm nhận được cánh môi mềm mại của hắn, cái thứ mà nó không hề để ý cho dù đây chẳng phải là lần đầu tiên xảy ra chuyện này. Dương Phong tham lam, rất tham lam đến nỗi hắn chẳng muốn rời nó 1 chút nào. Và có 1 chút gì đó, hắn cảm nhận được nó không phản đối chuyện này

Pháo hoa nổ tung trong những tiếng cuối cùng rồi tắt ngúm, năm mới đến rồi. Dương Phong buông nó ra sau 1 lúc lâu, hắn ngược đôi mắt chờ đợi hình phạt từ nó. Có thể nó sẽ quát mắng, hoặc là đánh hắn, tệ hơn là không thèm nói chuyện với hắn luôn. Nhật Hạ mở mắt đôi mắt đang nhắm tịt của mình nhìn hắn, định sẽ mắng hắn 1 trận nhưng mà.....lần này miệng nó lại không chịu sự quản lý nữa rồi

- Bởi vì qua năm mới rồi.....nên chuyện năm cũ tôi sẽ bỏ qua cho cậu..... - Nhật Hạ khổ sở cựa quậy người để đứng dậy. Dương Phong nghe như mở cờ trong bụng, vội đỡ lấy nó

- Không phải cậu không phản đối đó sao? - trong phút vui mừng, hắn buột miệng, đồng thời lực ở tay cũng không nhẹ nhàng như bình thường

- Cậu..... - Nhật Hạ tức giận trừng mắt nhìn hắn. Đúng lúc đó, vì bị kéo mạnh bất ngờ, cả người nó đổ rạp về phía trước. Cơ thể bây giờ rất sát nhau, nó có thể cảm nhận được nhịp thở và cả nhiệt độ cơ thể hắn nữa. Phút chốc ánh mắt liền quay đi chỗ khác tỏ rõ sự xấu hổ

- Mình làm sao? - thấy bộ dạng ngại ngùng của nó thật là dễ thương nha. Dương Phong bỗng có chút hứng thú đùa giỡn với nó, hắn kề kề mặt sát nó

- Cậu đừng hòng mà được nước lấn tới đó nghe chưa - nó nghiêng răng nheo mắt nhìn hắn. Đúng rồi, cứ như vậy là nó lại xù lông xù cánh lên trông thật đáng sợ

- Được rồi được rồi, để mình đưa cậu về phòng - không nhiều lời, Dương Phong lập tức bế nó lên như không, với hắn, chuyện bế 1 người nhỏ con như nó là chuyện dễ như ăn kẹo. Cũng có thể, hắn sẽ bế nó cả ngày mà không thấy mỏi đấy

Nhật Hạ mặc cho hắn muốn làm gì thì làm, nó nằm im thín thút như con mèo con trong lòng ngực hắn, càng nhìn càng thấy đáng yêu. Bởi vậy, người dễ thương như nó mà không ai nhìn ra được. Cũng may ba mẹ sinh hắn ra căn bản có đôi mắt cực tốt, có thể nhìn thấy nó, phát hiện ra nó, quả là thần kỳ.

Qua tết, nó phải ngồi ở nhà 1 đồng để tiếp khách, không đi đâu được hết, ngay cả di chuyển trong nhà thôi cũng khó nữa. Không được thăm bà con, không được về quê, chẳng khác nào cái nhà tù đối với nó. May mà cũng có hắn ngồi ở nhà, nếu không Nhật Hạ cũng tự kỷ muốn chết rồi

Học kỳ mới cũng nhanh chóng bắt đầu thôi. Sắp tới sẽ có đại hội thể thao tổ chức hằng năm ở trường. Cái này đương nhiên nó không quan tâm, nhưng mà ngặt nỗi Dương Phong lại ở trong đội điền kinh, hằng ngày tập luyện không ngừng nghỉ. Hắn ngày nào cũng hỏi nó có đi coi không? Có tham gia gì không? Hay là nếu hắn được giải nhất, hắn sẽ tặng nó giải thưởng đó. Thôi đi, Nhật Hạ không cần, cũng không quan tâm những thứ đó. Nó cũng ậm ừ cho qua chuyện thôi

- Hạ.....cậu làm cái gì mà chân căng thế này? - không những vậy, hắn còn diu nó vào tận trong lớp mặc dù nó bảo không cần. Nhanh như vũ bão quan hệ 2 người có vẻ trở nên càng thân thiết hơn, mặc dù nó vẫn đưa cái mặt không cảm xúc đó ra. Bao nhiêu ánh mắt đổ dồn đến nỗi ghen tỵ chịu không nổi. Trong đó Mỹ Dung là 1 trong số fan của couple này. Không ai không biết tính khí khó chịu vô cảm của nó, hôm nay lại chịu để cho hắn động chạm cơ thể, không phải đang quen nhau thì là gì?

- Vậy.....nhờ cậu giúp đỡ Hạ chút nha - hắn gãi gãi đầu rồi vẫy tay nó chạy biến đi mất

- Woa.....nhìn cứ như đang gửi gắm bạn gái vậy - Mỹ Dung nhún nhún vai cảm thán - tuần sau cậu có đi xem đại hội thể thao không?

- Không xem.....

- Hôm đó ngày nghỉ nhỉ? Mình sẽ sang nhà cậu rủ cậu đi - Mỹ Dung tự cho mình cái quyền tự do đến nhà nó rủ đi. Dù sao trong lý lịch cũng có địa chỉ của nó, chỉ cần hỏi lớp trưởng là ra ngay ấy mà

Nhật Hạ thở dài, hết hắn rồi tới nhỏ này, chỗ đó có gì vui đâu mà làm thấy ghê. Nó hằng ngày trải qua việc di chuyển khó khăn và thường xuyên nhận sự giúp đỡ từ người khác. Dù vậy, tự thân vận động là chủ yếu, cho nên nó cơ bản có thể tự đi được, chỉ là hơi cực xịu thôi. Và cái ngày đại hội chết tiệt đó cuối cùng cũng tới. Sáng sớm Dương Phong đã chạy sang đập cửa phòng nó rầm rầm kêu dậy, rồi hắn chuẩn bị đi đến trường sớm

21. Chương 21: Huy Chương Này, Tặng Cậu!

7h sáng, khi mà Nhật Hạ vừa mới đánh răng rửa mặt xong thì ngay lập tức lại có tiếng chuông cửa và theo đó là thông báo của mẹ về người bạn lần đầu tiên đến nhà. Mẹ nó ngạc nhiên đến nỗi, tâm trí không còn vững vàng nữa, không biết nó có phải là con bà hay không? 5 năm trời nó không có lấy 1 người bạn, không có ai lại đến nhà nó mời đi chơi thể này, cũng lần đầu tiên bà trải qua cảm xúc vui mừng khi gặp bạn của nó

- Hạ Hạ, đi đi thay đồ mau lên, sắp bắt đầu rồi đấy

- À phải ha, thằng Phong cũng nói với mẹ sáng nay, bảo nó phải đi thi điền kinh gì đó? Con không đi cho vui hả Hạ? - Mỹ Dung há hốc mồm nhìn bà

- Dạ.....HẢ?.....Phong.....Phong.....Phong mà cô nói,.....có phải Hà Dương Phong cao 1m83 cái người có đầu tóc ngổ ngổ không ạ? - Nhật Hạ vỗ lê cứng họng nhìn nhỏ. Nó quên khuấy mất chuyện Dung chưa biết 2 người ở chung 1 nhà. Lần này thì chuyện lại bắt đầu rắc rối rồi đây

- Ừm.....ừm..... - mẹ nó cũng ậm ừ gật đầu mà quên mất biểu hiện cay đắng của nó

Nhật Hạ nhanh chóng thay đồ rồi lôi Mỹ Dung lướt cho nhanh. Ở đây thêm khéo lại moi được chuyện gì thì mệt. Mỹ Dung đột nhiên thấy nó mạnh chân lạ thường, đi cũng rất khỏe nữa

- Ghê nha ghê nha.....2 người ở chung nhà mà không cho ai biết hết. Hèn gì cứ đi đi về về cùng nhau. Mình là mình thấy nghi nghi rồi

- Thôi đi - nó khó chịu gất lên

Đại hội thể thao bắt đầu ngay bây giờ, tụi nó đến trễ 1 chút. Vì chân của nó nên Mỹ Dung đã chọn 1 chỗ tốt để 2 đứa đứng xem chứ người ta đông quá. Mỹ Dung nhướn nhướn người tìm Dương Phong

- A thấy rồi. Hạ Hạ ở kia, Dương Phong ở kia kia. Má ơi sao mà đông quá thế? Cái đám fan này - nhỏ gắt gồng. Nó vì chiều cao khiêm tốn hơn nữa chân căng thế này, đầu thể nhún nhảy lên mà coi được. Đội điền kinh toàn những anh dễ thương ngất ngây con gà tây, hơn nữa đạo này còn phát hiện bảo vật Dương Phong của chị em phụ nữ, không xúm vào mới là lạ

Sau đây là hạng mục chạy cự li trung bình 500m dành cho nam.....đề nghị.....Ai nấy đều đứng chuẩn bị ở tư thế thật là chuyên nghiệp mà nhìn siêu ngẫu. Cả sân trường được dịp khốc thét lên

Tiếng nổ súng vang lên. Những bước chân dài lập tức vụt chạy. Tiếng la hét om xòm ở 2 bên cạnh làm nó điếc cả tai. Không biết Mỹ Dung làm thế nào nhưng bây giờ tụi nó chui tọt vào trong, ở gần cuối đường đua

- Không biết ai đến trước nhỉ? Này cậu đoán là ai thế?

- Mình nghĩ chắc là anh Dương rồi, anh ấy chạy tốt thế mà, lúc nào cũng siêng năng luyện tập

- Không đâu, mình nghĩ chắc là Phong rồi

- NÀY....ĐỀU LÀ TRƯỜNG MÌNH HẾT. SAO LẠI PHÂN BÌ THẾ HẢ? - Mỹ Dung đứng cạnh ngựa ngựa lỗ tai thì hét lên tròng mắt

- Làm gì mà ghê thế?

- Xí, người ta chỉ đoán thôi mà. Kệ cậu ta, chúng ta đi đi - 1 đám con gái nhí nhố cong môi rồi nguẩy mông rời đi

- Ấy.....đám con gái bây giờ cũng thật là hách dịch mà - Mỹ Dung trề môi - ơ.....có người.....có người kia..... - ai nấy đều nín thở nhìn cái người đang chạy hết tốc lực về đích

- Á.....LÀ ANH DƯƠNG.....ANH NHẬT DƯƠNG KIA.....

- AAAAAAAAAAAAAA!!!!!! - đám con gái trường nó hét om sòm lên. Nhật Hạ có chút thất vọng vẫn ngược về phía sau. Y như rằng cái con rùa hần đang chậm chậm theo đuôi

- Ô.....Dương Phong bị tụt hạng hả? - nhỏ Dung thất vọng ê chề, nhìn cái tâm trạng ỉu xìu như bánh bao thiu của hần kia. Nhìn chẳng có chút sức sống nào hết - NÀY HÀ DƯƠNG PHONG.....NHẬT HẠ CỦA CẬU ĐANG Ở ĐÂY NÀY, CHẠY NHANH LÊN COI - Trời đất ơi, nhỏ Dung nắm tay nó vẫy vẫy lên trời. Nó thề rằng cuộc đời Châu Nhật Hạ chưa bao giờ phải mất mặt như vậy. Nhật Hạ liền quay mặt sang chỗ khác

Vậy mà Mỹ Dung vẫn không thấy xấu hổ khi nhận được ánh mắt dè bĩu của mọi người, nhỏ cứ cười tươi rói, có lẽ tiếng nhỏ là to nhất ở đây chứ chẳng ai khác. Bây giờ Nhật Hạ chỉ muốn tìm cái lỗ nào chui xuống thôi, nó thấy cực kỳ hối hận vì hôm nay đến đây. Nghe được tiếng hét, Dương Phong lập tức bình tĩnh nhìn về phía người đang vẫy tay. Kì lạ, người hét là Mỹ Dung nhưng nhỏ lại.....nắm lấy tay của nó. Hần mở to mắt nhìn nó đang xấu hổ quay đầu đi, Dương Phong mừng phát điên trong lòng, vì ngày hôm nay nó đã đến đây rồi nên.....hần nhất định sẽ giặt giũ quần quân để tặng nó. Hần đã hứa với nó như vậy kia mà, làm sao có thể nuốt lời được

Tình thế bắt đầu có dấu hiệu lật ngược. 2 người chỉ còn 1 khoảng nhỏ là tới được đích nhưng Dương Phong vẫn cố chấp chạy thật nhanh. Cứ nghĩ đến nó đang đứng đó chờ đợi hần, hần lại liên tục tăng tốc không ngừng nghỉ, đến khi mồ hôi rã ra nhiều vô cùng, tiếng hét cũng to hơn nhiều, hần cũng chỉ thấy tai mình ù đi. Hiện tại, hần đang thấy nó đứng đó với dải băng rôn màu đỏ đang chờ đợi hần

Chạm đích rồi, có người chạm đích rồi.....kết quả vô cùng suýt xoa.....ai cũng không thể nhận ra được người thắng cuộc, dường như 2 người đều về đích cùng 1 lúc. Dương Phong thở hồng hộc chống tay lên gối, tưởng chừng như hần không thể nào đứng nổi được nữa

Sau khi xác nhận lại bằng ghi hình.....chúng tôi đã có kết quả.....người thắng cuộc chính là.....thí sinh.....Hà Dương Phong.....

Cả sân trường vỡ òa trong niềm vui sướng, mặc dù ai về đích trước cũng không sao vì đằng nào trường nó cũng giặt giũ nhưng.....1 trận đua vô cùng thú vị.....nụ cười hạnh phúc ẩn hiện trên gương mặt Dương Phong, hần thật sự muốn hét lên thật to khoe niềm vui này với nó. Nhưng nhìn lại 1 lúc lâu, vẫn không thấy Nhật Hạ ở đâu, không lẽ hần bị ảo giác sao?

Dương Phong chưa bao giờ thử chạy quá sức mình như vậy, đây không phải là những bài luyện tập thông thường của hần, cơ thể thiếu chút nữa muốn ngất luôn mất vì hơi thở quá mệt mỏi, tim đập nhanh không thể ngưng lại được, lại thêm tâm trạng hoang mang 1 lần nữa. Hần thấy mắt mình trở nên mờ nhạt hần, mọi tiếng hét đều không thể nào làm dịu đi sự mệt mỏi trong hần

Bộp.....1 bàn tay nhỏ bé chộp cánh tay ẩm ướt đầy mồ hôi của hần, Dương Phong ngẩng đầu nhìn người con gái mặt lạnh băng đang yếu ớt nâng đỡ lấy hần. Nó áp chai nước mát lạnh vào mặt hần, lúc này thấy hần cố gắng quá sức như vậy, có lẽ mệt lắm, lại không có ai đưa nước cho hần, nên nó đành phải lết đi mua thôi. Chỗ bán nước gần đó mà với nó, cứ như lên núi vậy. Dương Phong thở hắt ra, hần nhoẽn miệng yếu ớt nhìn nó cười rồi hần gục đầu lên vai nó luôn. Cảnh tượng vô cùng cảm động và dễ thương. Dương Phong không có ngủ đâu, hần không thể ngủ được, vì nếu ngủ, hần sẽ không cảm nhận được và ghi nhớ bờ vai nhỏ bé này. Tuy chỉ 1 thoáng qua thôi, nhưng người ta đã thấy được nụ cười hiền hòa ẩn hiện trên đôi môi của cô gái lạnh lùng kia

Phần hấp dẫn của cuộc thi cũng đến, đó là phần trao giải, Dương Phong được vinh dự treo cái huy chương mà hần không biết có phải là làm từ vàng thật không nữa. Tuy vậy, chẳng quan trọng, chữ khắc trên đó mới quan trọng

- Này nhóc..... - anh Dương chỉ về nhì, cũng chẳng có gì tiếc nuối nhưng anh hơi ngạc nhiên - tôi bất ngờ về đoạn cuối của cậu đấy. Vì sao cậu lại phải cố gắng như vậy? - mặc dù giải nhất hay không cũng chẳng có quan trọng

- À.....em đã hứa với 1 người rồi.....sẽ tặng huy chương vàng cho cậu ấy..... - hần gãi đầu nhe răng cười - xin lỗi anh Dương

- Không sao không sao.....đúng là tình yêu làm người ta có thể tạo ra kỳ tích mà. Người nhóc nói.....là cô gái bó bột đằng kia phải không? - Dương chỉ tay về phía nó đang ngồi ngệt ra ở đó tu nước uống

- Vâng ạ

- Xem chừng gu của nhóc cũng đặc biệt thật. Lúc này anh còn thấy cô ấy vẩy tay giữa đám đông nữa

- Hi..... - hần chậm rãi bước về phía nó trong con mắt ngưỡng mộ của nhiều bạn học cả trong lẫn ngoài trường. Dương Phong tháo phần thưởng trên cổ mình ra đeo vào cho nó - tặng cậu! - Nhật Hạ mở to mắt nhìn hần ngạc nhiên, nói vậy là hần tặng nó thật sao? Mà đã tặng thì tại sao nó phải từ chối chứ. Nhật Hạ cầm lấy mặt huy chương ngắm nghía thật kỹ. Đáng quý thật, cho dù chỉ là 1 cuộc đi xoàng giữa các trường nhưng lần đầu tiên hần giặt giũ nhất, cũng đáng khen đấy chứ

- Về thôi! - Nhật Hạ chống tay đứng dậy. Cả 2 dìu nhau về trong ánh mắt ghen tỵ của mọi người, làm gì mà cứ tình cảm như vợ chồng. Còn cô gái đó có phải là quá đáng lắm rồi không? Gương mặt hờ hững như không muốn nhận hay xem thường phần thưởng đó vậy. Mỹ Dung vừa đi phòng vệ sinh ra liền thấy nó đầm ăm về ngôi nhà chung của tụi nó rồi, không ngại mà nhếch môi

- Thì ra đây là gương mặt lúc hạnh phúc của cậu sao Nhật Hạ?

Năm học trôi qua thật là nhanh chóng từ sau đại hội thể thao ngày hôm đó. Nó cũng thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra. Bác sĩ bảo xương lành rất nhanh. Sao mà lành không nhanh được, ngày nào hần cũng mua tôm với cua về cho nó ăn, bảo là cho có nhiều canxi nhanh lành xương. Bột trên chân nó cũng nhanh chóng tháo ra, Nhật Hạ cảm thấy vô cùng thoải mái, như lấy lại được tuổi thanh xuân của mình vậy

Thời gian làm các mối quan hệ trở nên ngọt ngào hơn bao giờ hết. Nhật Hạ phát hiện bản thân từ lúc nào đã quen cái khuôn mặt của hần đến không thể nào quen hơn được. Và cái giọng nói ngô nghê cùng điệu cười khúc khích, có lúc lại òa khóc lên như đứa trẻ. Nhật Hạ cũng hay cười hơn trước, làm mẹ nó rất vui, nó cũng thường chịu không nổi sự tra tấn của hần nên đành phải chịu đi ăn thứ gì đó cùng hần thôi

Chính vì càng thân thiết hơn với nó, hần phát hiện lúc nó cười, trông rất hiền nha, chẳng lạnh lùng khó tính như bình thường nữa. Tại vì nó không có tức giận với hần, hần cũng không có tức giận với nó nên sau đó chẳng hề có trận cãi nhau to tát nào nữa. Cuộc sống lại trở về vẻ vốn bình yên

- Haha.....cậu nghĩ loại đó dùng được không? Nó.....ơ..... - Hoàng Nhi đang cười ha hả với đám bạn thì bất gặp nó đang rửa tay ở phòng vệ sinh. Nhật Hạ nhìn thấy nhỏ thì nó cũng chỉ thờ ơ như người dưng rồi tiếp tục dũ dũ tay - ừ.....đúng là loại người mặt dày, bám Tiến Dũng, bây giờ hần đi rồi, lại quay sang bám lấy Dương Phong.....

- Cậu đang nói nhỏ đó hả? Nhìn sao mà tầm thường quá vậy? - bỏ ngoài tai tất cả lời nói đó, điều quan trọng hơn với nó bây giờ là phải nhanh chóng quay lại lớp học nếu không muốn bị mất thêm bài giảng

Bốp.....Hoàng Nhi cố ý lách người, đụng vai nó thật mạnh, Nhật Hạ sẩy chân ngã ngửa xuống đất. May mà nó nhanh trí chống tay, nếu không là lỗ đầu rồi. Bọn kia thích thú cười giả lả nhìn nó chế giễu. Nhưng gương mặt Nhật Hạ vẫn không lộ vẻ gì là đau đớn hay khó chịu. Nó nhẹ nhàng đứng dậy, bàn tay có rỉ chút máu. Nó lại phải rửa tay 1 lần nữa. Mọi hành động của nó tỏ ra thờ ơ tới mức, tụi kia tưởng như mình là không khí, không hề tồn tại. Nhật Hạ chẳng buồn liếc người nào đó lấy 1 cái, nó lặng 1 hơi đi lên lớp. Hoàng Nhi tức ói máu nhìn nó bốc hỏa

22. Chương 22: Đột Nhiên Biến Mất

Nhật Hạ ngồi ở ghế đá gần cổng trường ngồi đọc sách, thỉnh thoảng lại ngẩng mặt đảo mắt vòng quanh. Rồi nó lại chăm chú đọc tiếp, hành động như vậy lặp đi lặp lại 1 hồi. Mặt trời dần khuất mất, học sinh chỉ còn lác đác lơ xơ vài người. Nhật Hạ vẫn ngồi yên 1 chỗ như vậy. Tuy là đọc sách nhưng nó chưa hề rời mắt khỏi bất kỳ học sinh nào ra khỏi cổng trường. Cũng 6h rồi còn gì, Nhật Hạ lờ đi điện thoại ra nháy cho hần 1 cuộc nhưng đầu dây bên kia chỉ có tiếng tút tút dài.....

- Về rồi hả con? - mẹ nó mừng rỡ dọn đồ ăn - vào ăn đi
- Phong có về nhà không hả mẹ? - nó ngược mắt chờ đợi nhìn mẹ
- Không có, chiều nay 5h mẹ đã về nhà rồi mà. Có thấy nó đâu? Mà tối nay nó cũng đi làm nữa mà
- Dạ..... - không hiểu sao nó lại cảm thấy có chút lạ. Cảm giác thiếu thiếu này là gì nhỉ?

2 ngày.....2 ngày rồi Nhật Hạ không thấy hấn xuất hiện ở bất kỳ đâu nữa. Khối nó được nghỉ nguyên 1 tuần để anh chị thi học kỳ sớm, nên nó có nhiều thời gian lắm, nếu mà hấn ở đây bây giờ, chắc sẽ rủ nó đi chơi khắp nơi đây. 1 dịp quý hóa như vậy, thế mà hấn lại biến mất như bốc hơi. Điện thoại thì không liên lạc được

Nó đến tiệm bánh của hấn làm việc thì bà lão lại kêu là hấn đã xin nghỉ việc từ 1 tuần trước rồi. Và điều ngạc nhiên hơn cả là đồ đạc quần áo trong phòng hấn đều mất tăm. Giống như chưa có ai từng sống và xuất hiện trong căn nhà này vậy. Mẹ nó sốt sắng tìm đủ cách liên lạc nhưng đều vô ích. Bề ngoài dù nhìn cứng rắn, nhưng thật sự nội tâm nó rất rối bời. Đi đâu cũng không có nói gì lấy 1 tiếng, cái tên ngu ngốc này. Báo hại Nhật Hạ cũng lo lắng cho hấn không kém

Chiều nay hấn lại không có xuất hiện. Nó nghĩ, có khi nào hấn về nhà đi ở rồi không? Nhưng mẹ nó liền phủ nhận ngay, cái bà đó dễ gì để hấn ở nhà dù chỉ là 1 phút chứ đừng có nói là nhiều ngày như vậy. Nó chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Cơn mưa xuân đầu tiên trong năm nhưng sao nó lại thấy cô đơn thế này. Cảm giác ở 1 mình là thế này ư? Có nhiều đêm nó thức học bài rất khuya, đến khi nhìn lại đồng hồ thì đã 1h sáng. Nhưng thật sự nó chẳng tập trung 1 chút nào cả, nó cứ chờ, cứ chờ mãi, chờ có ai đó gõ cửa phòng mình vì gặp ác mộng. Nhưng có chăng chỉ là tiếng gió rít qua khe cửa

Mấy ngày trước bị thương trong nhà vệ sinh, nó cũng chẳng buồn ngo ngoàng tới. Nó muốn thấy vẻ mặt lo lắng đến quần quít của hấn, muốn hấn tự tay bôi thuốc cho nó. Vì vậy Nhật Hạ đã để im vết thương đó chờ hấn về. Vậy mà cái tên vô ơn 1 đi không trở lại đó đã không về, khiến cho vết thương lâu ngày mà cũng tự lành mất. Cứ mỗi lần nhìn vào lòng bàn tay, Nhật Hạ lại thấy nhớ hấn vô cùng

Nhật Hạ giật mình vì nghe thấy tiếng điện thoại. Là 1 số lạ, tim nó đột nhiên thổn thức 1 chút, có khi nào.....là hấn không??

Nó run run bắt máy. Đầu máy bên kia truyền đến 1 giọng vô cùng áp áp nhưng vẫn còn tiếng rè rè. Ngay lúc đó, nó đã rất thất vọng, nó đã hy vọng quá nhiều ư? Hy vọng quá nhiều nên mới thất vọng như vậy

- Alo? Hạ hả? Hạ có phải không?
- Ừm....là ai đấy?
- Tôi....tôi Dũng đây? Còn nhớ không? Trời ơi cuối cùng cũng nhớ được số cậu rồi! - Tiến Dũng đã phải vật lộn hàng tuần chỉ vì hấn ta không nhớ được số cuối cùng, thế là cứ mò mẫm mãi
- Có chuyện gì không? - nó nhàn nhạt dựa lưng vào ghế thờ dài
- “Có chuyện gì không” ư? Bạn đi du học điện thoại về mà cậu ăn nói thờ ơ thế? Không nhớ tôi hả?
- Ừm, không nhớ
- Dù vậy, tôi rất là nhớ cậu đấy. Sao? Có khỏe không? Có tiến triển gì với tên đàn kia không?
- “Tiến triển?”, tiến triển rõ ràng nhất mà bây giờ nó đang thấy chính là nhớ.....nó nhớ hấn.....và cũng hận hấn nữa.....Thấy nó im lặng 1 hồi lâu, Tiến Dũng ngờ ngợ như có xảy ra chuyện gì
- Sao thế? Có chuyện gì đúng không?
- Hấn biến mất rồi
- CÁI GÌ? Cái gì biến mất?
- Hà Dương Phong
- Biến mất, ý cậu nói biến mất là sao?

- Hắn biến mất như chưa từng tồn tại vậy, cũng không có 1 cuộc điện thoại hay 1 tin nhắn - Tiến Dũng nghe nó bực bực lòng mình như vậy. Hắn ta ắt hẳn biết rằng vị trí của Dương Phong bây giờ trong lòng nó. Lần đầu tiên quan tâm 1 người, lần đầu tiên tâm sự với 1 người về người mà mình quan tâm, không hiểu sao hắn ta thấy giọng nó buồn lạ mặc dù điện thoại quốc tế không được tốt và hắn ta không thấy được sắc mặt nó bây giờ

- Cậu.....có thích hắn không?

Nếu tính từ lúc Tiến Dũng đi du học đến giờ cũng đã lâu lắm rồi, biết bao nhiêu chuyện xảy ra. Cả 1 quãng thời gian dài như vậy, nếu nói nó không có chút cảm xúc rung động gì, tức là nói dối rồi. Nó vẫn không tin tình cảm của mình dành cho hắn là tình yêu. Vì mẹ nó cũng có biểu hiện như nó vậy thôi, không lẽ mẹ cũng yêu hắn. Nhưng đứng trước câu hỏi của Tiến Dũng, nó lại không thể lập tức phủ nhận được nữa. Trước khi đi, hắn ta đã từng hỏi qua nó 1 lần rồi, và lần đó nó đã trả lời rất mơ hồ

Nhật Hạ biết bây giờ không thể khẳng định bất cứ điều gì. Nó nghĩ chuyện này rất quan trọng, vì tâm hồn hắn rất mỏng manh nên bất kỳ lời nói mạnh động thiếu suy nghĩ nào cũng nó, cũng có thể khiến hắn bị tổn thương. Ngay cả Nhật Hạ cũng khó có thể nói được điều gì ngay lúc này. Nó sợ 1 ngày nào đó tất cả rồi sẽ thay đổi. Kể cả hắn, tình cảm của hắn, tình cảm của nó nữa

- Nếu thích.....đừng để mất..... - Tiến Dũng buông lời cuối cùng rồi cúp máy

Nhật Hạ mệt mỏi ngả đầu lên giường. Nó giương mắt nhìn cái trần nhà kia mà lòng trống rỗng. Bây giờ nó phải làm gì đây? Làm gì đây? Làm gì đây? Giá như đây là 1 bài toán thì nó có thể dễ dàng giải ra được rồi

- Sáng nay mẹ mới sang nhà dì Phong - mẹ nó điềm điềm thông báo. Nhật Hạ ngẩng đầu ngạc nhiên - mẹ gặp Phương Uyên, con biết chứ? - nó chậm chậm gật đầu - nó nói có thể Phong đang ở trong quê, đây là địa chỉ - mẹ nó chìa ra mảnh giấy ghi chú màu hồng. Nhật Hạ dán mắt mình vào tờ giấy, nó không dám động vào, chỉ bất động 1 lúc. Không khí nặng trĩu bao trùm lấy bàn ăn. Cả 2 mẹ con đều thở dài thườn thượt

Nó lại suy nghĩ về câu nói của Tiến Dũng, rồi lại lấy tay di di trán của mình. Mặc dù lúc này nó không có chạm vào tờ giấy, nhưng từng mao mạch tế bào đã nhanh chóng ghi lại từng chữ. Nó vẫn còn nhớ như in. Nhật Hạ tắt đèn đi ngủ sớm. Không biết bây giờ hắn có đang gặp ác mộng không nhỉ? Nếu có thì hắn sẽ ngủ với ai đây. Mà lúc này mẹ nói, chỉ là có thể, có thể thôi, có thể hắn đang ở trong quê mình vì hắn chẳng còn nơi nào khác để đi nữa. Mà lại sắp phải đi học lại rồi, hắn định chơi trò bỏ nhà ra đi đến khi nào chứ?

Tu.....tu.....Đoàn tàu dừng bánh.....Nhật Hạ đang cầm mảnh giấy tối qua mình ghi lại địa chỉ của hắn trên tay dăm chiêu nhìn, nó không biết quyết định lần này của mình có đúng hay không nhưng.....nó cảm thấy mình không còn cách nào khác. Nếu cứ tiếp tục thế này, có thể nó sẽ không học hành được gì mất. Chứ ít nếu gặp được hắn, nó sẽ hỏi hắn những gì cần hỏi, chỉ những gì cần hỏi thôi, và có 1 chuyện quan trọng nó nhất định phải nói với hắn, cơ hội lần này chỉ có 1 lần mà thôi. Nhật Hạ từ sớm đã chọn vài bộ đồ, đồ dùng cá nhân và chút tiền để dành vào ba lô vốn nhỏ nhắn của mình, nó không quên để lại lời nhắn cho mẹ, chắc không sao đâu

“Chuyến tàu đến.....sắp khởi hành.....đề nghị hành khách kiểm tra hành lý chuẩn bị lên tàu.....”

Nhật Hạ ngẩng đôi mắt sâu lắng, rít 1 hơi thật sâu rồi bước lên tàu ngồi.....Đoàn tàu lại 1 lần nữa chuyển bánh, nó chưa bao giờ phải đi xa thế này mà không có mẹ. Nó cũng biết nguy hiểm đang rình rập quanh đây, cũng biết mẹ nó rất lo lắng.....nhưng nó phải làm rõ chuyện này đã

Là điện thoại của mẹ nó, Nhật Hạ chuẩn bị tinh thần nhận cơn thịnh nộ của mẹ

- NHẬT HẠ, CON NGHĨ MÌNH ĐANG LÀM CÁI GÌ VẬY HẢ??? - nó phải đưa điện thoại ra xa để khỏi phải tốn tiền vào bệnh viện chữa tai

- Con muốn đi

- Có muốn cũng phải để mẹ đi chung với chứ. 1 mình con đi như vậy, không sợ gặp nguy hiểm sao? - mẹ nó đổi sang giọng điệu lo lắng

- Chỉ 1 chút thôi.....1 chút thôi.....nếu như con đến nơi an toàn, con sẽ gọi cho mẹ. Còn nếu con không tìm được Phong.....con sẽ lập tức về nhà

- Nhưng mà.....lỡ như con gặp chuyện mà không liên lạc được thì sao?

- Nếu như sáng mai con không điện thoại cho mẹ, trễ nhất là 10h. Thì mẹ hãy bắt chuyến tàu đến đây tìm con được không? - đến nước này nó đành đưa ra thỏa thuận để mẹ yên tâm mà cho nó đi thôi - dù sao chúng ta cũng phải gặp cậu ấy lần cuối cùng thôi mà - Nhật Hạ chợt thấy nhói đau trong lòng đến không chịu được. Nó cố kìm chế mình hít sâu

- Ừm.....mẹ cũng biết chuyện đó..... - mẹ nó nghẹn ngào bịt chặt miệng mình để không phát ra tiếng khóc lớn - Con có biết là mẹ lo lắng không? Hic.....mẹ ở nhà sẽ làm hết thủ tục cho con.....- nó thậm chí còn nghe được tiếng nấc của mẹ nữa

- Được rồi mẹ đừng khóc nữa, dù sao con cũng đã lên tàu rồi, đến nơi con sẽ gọi cho mẹ - nó gọn lẹ kết thúc

Nhật Hạ mệt mỏi khép hờ mắt lại tựa người vào ghế chìm vào giấc ngủ. Dù sao cũng hơn 10 tiếng nữa mới đến, nó đã hẹn giờ rồi, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu. Đoàn tàu lắc lư đi qua rất nhiều dãy nhà, rất nhiều con sông, đồi núi. Nhật Hạ chẳng buồn tỉnh dậy vì đói hay vì gì, nó nằm ngủ 1 mạch. Đến khi tỉnh dậy từ lúc nào trời đã ngả sang màu hoàng hôn. Đây là đâu thế này? Vùng quê hẻo lánh mà thanh bình này tại sao bây giờ nó mới thấy chứ. Người người làm ruộng nhanh chóng thu dọn đồ đi về nhà. Những cánh cò trắng cũng theo thể mà trú đi, mấy con trâu, con bò ngoe nguẩy đuổi đi theo bầy đàn. Khung cảnh hết sức là hương đồng gió nội. Nó đoán chắc cũng đã gần tới quê hẻo lánh rồi

Nhật Hạ xem giờ, còn khoảng 1 tiếng nữa là đến nơi. Nó tranh thủ lấy bánh trong cặp ra ăn cho đỡ tốn tiền, sợ lên đây lại bị người ta chặt chém nữa thì mệt. Nó tu chai nước ừng ực vẫn không hề rời mắt khỏi cánh đồng quê

23. Chương 23: Hành Trình Tìm Lại Cậu

5h chiều. Nhật Hạ cuối cùng cũng đến vùng quê hẻo lánh nào đó mà hình như rất ít người biết đến. Nhưng ít ra chỗ này cũng có chút hiện đại, là vùng đồng bằng. Nó nhanh chóng gọi điện cho mẹ thông báo mình đã đến nơi rồi lên đường đi tiếp. Nhật Hạ hỏi những người ở đây để biết địa chỉ mà mình cần tìm. Họ nói phải bắt xe ôm VÀO VÙNG SÁU!!!!???? Cái tên này nhà ở tận bên trong nào thế không biết nữa? Mà bây giờ cũng gần tối rồi, đi xe máy phải mất tận 30 phút, chưa tính thời gian để đi hỏi nhà hẻo lánh nữa chứ trong này không có chỉ rõ ràng

Thế là nó lại phải dấn thân trên ghế yên sau xe để đi tìm cái tên quái nhân mà chưa chắc là có kết quả nữa. Lỡ như mà đến tối nó vẫn chưa tìm được hẻo lánh thì có lẽ.....nó sẽ tá túc ở chỗ nào đó 1 bữa rồi sáng sớm đi xuống dưới đồng bằng lại đi về. Được ăn cả ngã về không thôi. Nhật Hạ bước chân xuống nền đất ẩm ướt, có vẻ như ở đây vừa mưa thì phải. Nhà cửa thì thưa thớt, trồng biết bao nhiêu cây là cây.....mênh mông bát ngát mà vắng hoe. Nhật Hạ đi đi tìm tìm 1 lúc, nó cuối cùng cũng gặp phải 1 ông cụ

Nhật Hạ nghe theo lời chỉ đường của ông. Nhưng trời càng ngày càng tối, đèn thì nhấp nháy cái có cái không, nhưng chỉ ít nó vẫn còn thấy đường. Cảnh tượng gà mờ này làm nó liên tưởng đến cái mặt đen sầm lại của hẻo lánh

Rộp.....rộp.....Tìm nó đột nhiên thất lại rõ ngộp thở. Nhật Hạ nuốt nước miếng lấy đại 1 cây gỗ ven đường làm vũ khí. Nó nghe thấy tiếng chân đạp gãy những cành cây dưới đất. Ất hẳn có người, là 1 người, cũng may là 1 người. Mà nó nghe nói người trong quê khỏe lắm, có khi đụng phải lên mặt mũi bầm trợn, cơ bắp cuộn cuộn thì sao? Thì lúc đó nó sẽ trở thành 1 con kiến con chấy sao. Nhật Hạ cố gắng vận động chất xám của mình để suy nghĩ nhưng mà mồ hôi nó cứ vã ra không ngừng

Tiếng động ngày càng lớn, càng gần hơn....Nhật Hạ sợ run người, tay cầm gậy chậm chậm đưa lên chuẩn bị đánh cái tên kia cho như tử sau đó chạy biến đi. Mà cũng có thể xuất hiện 1 con thú hung dữ đột biến gen thì sao? Ở đây nó chẳng thể loại bỏ bất kỳ cái suy nghĩ kỳ dị nào trong đầu

- AAAA..... - BỘP.....BỘP.....BỘP.....BỘP.....Nhật Hạ liên tục trút xuống những tiếng đập dã man con ngan. Nó nhắm tịt mắt đánh đến khi bên kia không còn tiếng rên nữa

- Woo.....AA.....A.....a.....chờ..... - tên kia chưa kịp mở miệng thì cái gậy to tướng cứ sà vào người buộc hắn phải đưa tay phòng vệ. Hắn chớp được cái gậy, và nó lập tức nhận thấy tình hình không ổn liền co chân bỏ chạy hết sức -.....Hạ????.....

Nhật Hạ đông cứng người, lập tức xoay lại nhìn cái người vừa thốt lên tên nó. Dương Phong mở to mắt nhìn nó kinh ngạc.....

- Sao cậu lại ở đây??? - bầu không khí ngưng ngừng bao trùm lấy không gian.....Nhật Hạ thấy mình đột nhiên xuất hiện ở đây, có khi hắn không kịp thích ứng nên chủ động lên tiếng, lấy lại giọng lạnh lùng vốn có

- Trời tối rồi, đi mau nếu không cậu lại quáng gà nữa thì phiền

- Ừm.....ừm.....

Dương Phong không biết mình nên nói gì với nó. Nó đột nhiên xuất hiện như vậy, làm hắn như muốn phát điên lên vì nhớ nó. Nhưng mà lại không thể làm gì lỗ mãng được

- Phong về rồi hả cháu? Vào.....ơ..... - bà dì của hắn trong quê chạy ra gọi hắn vào trong thì bắt gặp hắn dẫn về 1 cô gái đậm chất thành phố. Nhật Hạ nhận ra người lạ trong nhà lập tức cúi đầu chào

- Cháu chào.....cô ạ.....

- À.....là bạn cháu đó bà dì..... - hắn mỉm cười rồi dẫn nó vào nhà chào hỏi mọi người. Có vẻ hôm nay là ngày gì đặc biệt quan trọng ấy nhỉ? Có rất nhiều bộ lão và trẻ em trong nhà

- Ô.....bạn của thằng Phong hả? Trời ơi mừng quá.....cháu cất công từ thành phố lên đây thăm Phong, chắc là mệt lắm. Nào nào..... - bà dì hắn liền lôi nó xồng xộc vào ngồi xuống bàn ăn. Mọi người nhìn nó xa lạ, không khí đột nhiên trầm hẳn

- À.....cháu là bạn của Phong ở thành phố ạ - nó cúi đầu chào hàng loạt từ già tới trẻ, từ gái tới trai, từ bé đến đến đồng tính

- Ô.....bạn của thằng Phong hả? Mừng ghê cơ

- Dễ thương quá, da lán mịn thế này cơ, đúng là dân thành phố có khác

- Nhìn cũng thật là học thức thông minh nha

- 1 mình con gái lên đây, đúng thật là bản lĩnh

Ngay khi bài phát biểu của nó vừa xong, ai nấy đều nói như chưa từng được nói, còn hồ hồ han mời nó ngồi nữa. Nhật Hạ ái ngại nhìn hắn rồi tháo ba lô ra, yên vị ngồi bên cạnh Dương Phong

- Alo mẹ ạ.....con tới nơi an toàn rồi ạ.....cũng gặp được Phong rồi, mẹ đừng lo.....Sẽ không trễ đâu mà mẹ, sáng sớm con sẽ bắt chuyến tàu về

Nó gác máy, rồi cùng hắn đi dạo trên con đường hẹp lồi lõm bất thường từ đồng bằng dẫn về nhà. Thời tiết ở đây mát mẻ hơn dưới kia nhiều, khiến cho tâm tình nó rất thoải mái. Rất tốt để nói mọi chuyện. Cả 2 cứ yên lặng suốt cả buổi, căn bản họ không biết phải nói gì. Vì khi gặp nhau thôi, đã rất mãn nguyện rồi. Nhật Hạ không vội hỏi hắn mọi chuyện, cứ đi bên nhau thế này thôi. Để rồi sau này, nó sẽ có 1 kỷ niệm thật đẹp cùng đi với hắn

- Ô mẹ ơi.....anh Phong đi với con gái này..... - thằng cu kéo kéo tay áo của mẹ chỉ vào hắn. Nó ngạc nhiên ngược nhìn thằng bé mách lẻo

- Ô.....ờ.....Phong hả? Bạn hả con?

- Dạ.....dạ..... - hắn gãi đầu cười trừ

- Chào cô ạ..... - Nhật Hạ cũng cúi đầu chào cái cô đang bế con đó mà nó không nhớ là mình đã gặp người này tối qua - Ở đây hình như ai cũng quen nhau hết nhỉ?

- Ủm.....nguyên cả khu chỉ có vài chục nhà, đương nhiên là đều thân quen nhau hết rồi
- Ở đây có gì để chơi không? - nó tò mò tìm kiếm xung quanh thú vui. Dương Phong ngẩng người nhìn nó, mới có xa nó vài ngày thôi mà sao nó thay đổi nhiều vậy chứ? Còn chủ động rủ hần đi chơi nữa
- Cũng không có gì nhiều đâu. Cùng lắm mình chỉ dẫn cậu đi tham quan ruộng lúa 1 chút thôi
- Vậy đi thôi - Nhật Hạ nhàn nhạt thúc giục hần

Dương Phong dẫn hần đến cánh đồng ngô của nhà hần trồng và cả vườn trái cây thơm ngon nữa. Nhật Hạ muốn vui vẻ 1 ngày, chỉ 1 ngày này thôi, nó sẽ thật vui vẻ đi chơi với hần. Tuy Nhật Hạ không có cười nhiều, cũng không hay bày tỏ bất cứ cảm xúc gì trừ phi nó nói, nhưng hần thấy hôm nay nó thật có cởi mở hơn. Có lẽ việc 2 đứa tạm thời xa nhau càng thắt chặt thêm tình cảm đôi bên, làm hần không thẹn mà trở nên hạnh phúc

Dương Phong hái rất nhiều trái cho nó ăn. Cuối cùng nó cũng hiểu tại sao cái người của hần vừa to lại vừa đen như vậy. Ấy là hằng ngày đều phơi nắng và trèo cây dây mào. Nhật Hạ đứng ở dưới bọt hết mấy trái hần ném xuống. Khế cũng toàn là khế, hần nói mùa này chỉ có khế với xoài thôi, mà nó kêu xoài ăn rất nóng nên ăn khế đi vì đắng nào cũng chua lè, cắt ra rồi chấm muối ớt ăn vô cùng đậm chất nông thôn

- Ui..... - Nhật Hạ gãi gãi cánh tay vì ngứa, sừng lên nguyên 1 mảng bự. Nhìn giống vết muỗi cắn nhưng thật ra to hơn gấp 10 lần. Dương Phong nghe tiếng thì trèo xuống không hái nữa, thấy nó bị cắn 1 nhát to mà cái mặt thấy cũng tội thật nên hần suýt xoa
- Đứng ở đây bị con này cắn là đúng rồi - cái này khi trèo cây hái trái thường hay bị cắn ấy mà
- Con gì đấy?

- Mình không rõ lên nhưng mà.....cậu cứ coi như là con muỗi chúa đi - hần gật gù nói xàm
- A.....cậu.....cậu làm gì thế? - câu trước vừa nói đùa, hành động sau liền làm nó kinh hoàng trợn mắt. Nhật Hạ lấp lẹp nhìn hần đang bôi nước miếng lên tay mình
- Nước miếng làm nó xẹp đấy - không quan tâm nó lắm mà hần thì liên tục nhéo ra trét trét lên da nó
- Kinh thế! - Nhật Hạ nhắm mắt quay sang chỗ khác, cái cảm giác nhột nhột, nhầy nhầy làm nó muốn buồn ói quá. Dương Phong cười hí hửng nhìn nó rồi đem khế vào nhà ăn

Nhà hần có bà dì cùng ở. Tối tối bà lại nấu ăn cho cả nhà ăn nên nó đắng nào cũng thấy mặt được, cũng có chút thân thiện. Buổi tối ở đây rất vắng. Hần bảo nó có nhớ cái chòi gần nhà mà sáng nay hần dắt nó đi ngang qua, nó gật đầu. Hần liền bảo nó dắt ra chỗ đó vì hần không thấy đường. Thật là, đã không thấy đường mà còn bày đặt đi này đi nọ. Nhật Hạ đành chiều theo ý hần, Dương Phong nắm lấy tay nó, để nó dẫn đi. Mỗi lần đi qua chỗ có gò đá, nó lại phải lên tiếng để cho hần khỏi bị vấp mà té

Ngồi đúng nơi đúng chỗ rồi nó vẫn còn thắc mắc, hần dẫn nó ra đây làm gì?

- Im lặng chút đi..... - hần đưa tay lên miệng làm dấu im lặng. Nhật Hạ thoát chút chau mày rồi cũng ngồi im theo ý hần

Từ những bụi cây lấp lánh những ánh sáng lập lờ nhỏ bé. Đồng tử Nhật Hạ lấp lánh những ánh sáng lung linh ấy, là đom đóm, rất nhiều, rất nhiều đom đóm đang chậm chậm tỏa sáng khắp nơi, khung cảnh thật là hữu tình. Cơn gió thổi xào xạc, mang hương lúa vào cánh mũi của nó. Trên trời có rất nhiều sao và có cả trăng, khác hoàn toàn với thành phố, tất cả đều lung linh lấp lánh trong bóng đêm huyền ảo. Nhật Hạ đắm chìm vào cảnh sắc động lòng người. Cuối cùng thì nó cũng hiểu lý do mà hần 1 mực muốn đến đây rồi

Dương Phong có vô số lần ngồi ở đây vào chiều tà rồi ngồi đến tận tối để được tận hưởng cái chốn mà hần cho là thiên đường này. Nhưng giờ đây, lần đầu tiên hần thấy có 1 thứ lạnh hơn cả cảnh vật ấy. Đó là.....đôi mắt đó, đôi mắt như muốn xuyên thấu người khác đang ẩn chứa tất cả ánh sáng ở đây. Dương Phong nhồm miệng cười hạnh phúc nhìn nó. Lần đầu tiên khoe kỹ ức của mình với người hần thích, lần đầu tiên được ở cạnh nhau lãng mạn đúng cách mà hần muốn như vậy, thật tuyệt!

24. Chương 24: Tạm Biệt, Dương Phong!

- Sao cậu đột nhiên đi mà không nói tiếng nào thế? Mẹ lo lắm đấy! - nó bắt chợt thẳm vấn hần
- À thì.....sao bây giờ mới hỏi? Mình chợt nhớ sắp đến ngày đám giỗ của bà. Cứ nhớ lại khoảng thời gian mình đi từ đây lên thành phố bằng xe thì mất phải mấy ngày nên mình vội vã gói đồ đi mà chưa kịp xin phép. Xin lỗi - hần nhỏ giọng cúi đầu
- Vậy sao không chịu điện thoại?
- Mình tính về đây rồi sẽ điện.....không ngờ đi 1 mạch về nhà đã thấy điện thoại đột nhiên tắt nguồn, chắc là tại hết pin, về sau lại quên mất - hần không phủ nhận sự đần độn của mình
- Vậy sao không đi bằng tàu lửa?
- Thì mình cũng đi bằng tàu lửa, lại không ngờ đến nhanh như vậy. Vài ngày ở đây với họ hàng cũng rất vui. Mà cậu.....sao đột nhiên xuống tận đây vậy? - lần đầu gặp nó ở đây, hần đã vô cùng bất ngờ
- À tại.....có chuyện.....muốn nói.....với lại cũng coi.....cậu có ở đây không thôi
- Con gái nhỏ bé như cậu mà đòi đi đâu xa 1 mình hả? Lỡ có nguy hiểm gì thì sao?
- Thì kệ tôi đi. Bây giờ.....vẫn không sao đâu thôi? Mà quan trọng hơn chuyện đó.....tôi muốn gặp cậu vì.....có chuyện muốn nói
- Chuyện gì thế? - Dương Phong chớp mắt nhìn nó. Lần đầu hần thấy nó muốn nói 1 chuyện mà lại căng thẳng như vậy, chắc hẳn phải là chuyện khiến nó bận lòng
- Sau này.....cậu có thể sống trong nhà tôi thoải mái
- Sao thế?
- Bởi vì.....bởi vì nhà tôi sắp phải sang Mỹ.....- giọng nó trầm hẳn. Dương Phong thở hắt ra, hần còn tưởng mình nghe lầm cơ. Cái gì? Cái gì mà chuyển đi chứ? Nó cũng phải đi sao?
- Cái.....cái gì? Cậu nói cái gì?? Cái gì mà chuyển đi? - Dương Phong khó nhọc thốt lên từng tiếng hỏi lại mà lòng vẫn chưa bình tĩnh được
- Tôi nói nhà tôi sẽ chuyển sang Mỹ sống vì ba tôi đã làm ăn rất được ở đó, ba muốn.....2 mẹ con cũng qua đó luôn.....
- Sao chứ? Vậy là cậu cũng đi sao?? Đi luôn hả? - hần mất kìm chế đứng dậy
- Cậu tưởng mẹ tôi cho không cậu cái nhà sao? Tôi đi rồi sẽ về, dù sao cũng chỉ vài năm du học thôi mà, đến khi về.....tôi sẽ lấy lại cái nhà - nó cố gắng nói về tương lai để cho hần khỏi bị kích động, thà rằng cứ hy vọng vào tương lai, hần có lẽ sẽ bớt sốc hơn
- Vậy còn mình thì sao? MÌNH THÌ SAO? - nước mắt hần bắt đầu dàn dụa. Nó chỉ toàn chọn lựa cách rời xa hần mà thôi, lần trước còn chưa đủ hay sao mà còn hành hạ hần đến thê thảm đến như vậy. Đôi mắt hần đỏ hoe thẫn thẫn nhìn nó. Gương mặt Nhật Hạ thoáng chút xót xa, quả thật.....đây có lẽ là quyết định rất bất ngờ của ba, nó không thể làm gì khác được
- Cậu.....cậu thì làm sao chứ? Tôi làm sao.....biết được.... - lời nói nó ngắt quãng đến khó chịu
- CẬU ĐI THÌ MÌNH PHẢI LÀM SAO HẢ? - Dương Phong lắc đầu gào lên chập chững bước tới
- Đừng khóc - Nhật Hạ thấy hần mạnh động như vậy, nó chẳng còn biết nói gì hơn. Nó chạm nhẹ bàn tay của mình vào gương mặt đang gồng lên nóng ran, dịu dàng lau đi nước mắt cho hần. Dương Phong thường thờ 1 chút, lần đầu tiên nó chủ động chạm vào mặt hần, lần đầu tiên lau nước mắt cho hần. Vậy là từ nay về sau sẽ không có lần thứ 2 nữa sao? Hần đau như cắt nhìn nó mà nước mắt không thể ngăn lại được
- Đừng đi.....hic.....hic.....không được sao? - hần thút thít nhìn xuống đôi mắt sâu thẳm đó như tìm sự cứu rỗi

- Không được.....trong lúc tôi đi, cậu không được phá nhà đầu đấy, phải giữ gìn nó cho tốt, để chờ tôi về. Được không? - Nhật Hạ ngược mắt nhìn mắt trấn an. Những lời nói đầy hứa hẹn - Qua đó tôi sẽ liên lạc với cậu, yên tâm

- Thật á? Hức.....hức.....ừm.....đi nhanh rồi về nghe Hạ - hần chùi chùi nước mắt nhoẽn miệng cười nhìn nó. Hần đâu phải là gì đâu chứ? Thậm chí hần biết, nó làm vậy cũng chỉ để dỗ dành 1 đứa như con nít như hần thôi như nó chẳng hề có chút tình cảm gì với hần. Nhưng chỉ 1 chút như vậy thôi, cũng làm hần cảm thấy ấm áp lắm rồi

- Ừm.....nhanh lắm

Nhật Hạ lại dắt hần về sau 1 hồi dỗ dành. Nó biết nó làm vậy là không tốt, là ích kỷ, cho dù sau này hần có ghét nó thêm nữa cũng chẳng sao cả, vì chỉ có cách này.....nó mới kiên định được thôi, mới không nín kẻo, luyến tiếc mà không nỡ lòng rời đi. Nó nhìn hần đang phụng phịu thì phụng cười, cứ giữ mãi như vậy thôi, cứ như bây giờ cũng được, đừng có thay đổi. Đôi tay mềm mại của nó hần sẽ không bao giờ quên đâu

Nó đi rồi hần sẽ không có thay lòng đâu. Hằng ngày sẽ nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa thật sạch sẽ để không bị sút 1 mảnh nào, đợi nó về. Hần sẽ học thật chăm để đậu được Đại học và xin được 1 công việc ổn định. Lúc đó hần sẽ có tiền mua túi hiệu tặng nó. Nhật Hạ cảm giác mình giống như bọn lừa đảo trẻ em thì phải. Nó tự nhủ mình phải kiên cường, chỉ làm nhiệm vụ đến đây thông báo thôi. Nó nói tuần sau nó mới đi nên hần có thể từ từ rồi về để tiễn nó, dù sao thời gian cũng còn nhiều. Dương Phong nghe những lời đó thì cảm thấy vô cùng an tâm, hần tự tin bản thân mình sẽ làm thật tốt để không làm nó thất vọng. Hần sẽ ngoan ngoãn như 1 đứa trẻ đợi nó về nuông chiều hần, yêu thương hần 1 lần nữa

Nhật Hạ sáng sớm gói gém hành lý đàng hoàng. Nó hít sâu thở đều, ngắm nhìn cảnh sắc nơi đây 1 lần nữa trước khi về thành phố. Bà dì hần nói sáng sớm hần đã đi đâu rồi ấy, bảo chút nữa sẽ về đưa nó ra bến xe. Dù sao bây giờ cũng còn sớm, ngồi đây chơi chút cũng được

- Bà ơi....chị này là bạn gái anh Phong hả bà? - nó phát hiện đây là thằng cu ngày hôm qua chào nó. Công nhận cái vùng này nhỏ thật, trẻ con có thể chạy qua nhà này nhà nọ dễ dàng

- Ừm.....ừm.....con ngồi đây chơi với chị chút nhé - bà dì gửi thằng cu cho nó ngó 1 chút. Da dẻ trắng nõn trắng nõn trông cũng thật khóm khỉnh, đã vậy còn dính dính cái mũi tẹt lên nữa chứ. Chắc là lần đầu tiên thằng cu thấy điện thoại nên lấy ra nghịch nghịch chơi. Dù sao cũng chẳng có gì nên Nhật Hạ cứ đưa nó chơi thoải mái

Tin....tin.....Bình yên chỉ được trong khoảnh khắc thôi. 1 lát sau là thằng cu lại bấm máy loạn xạ hết cả lên. Nhật Hạ thấy nó mất kiểm soát quá thì giật điện thoại lại

- Oaaaaa..... - Nhật Hạ giật bản mình đứng dậy, tay run run cầm điện thoại, mắt nó trợn ngược nhìn thật là ghê. Thằng cu chớp chớp mắt nhìn nó

- Có.....có chuyện gì thế con? - bà dì nghe tiếng hét thì từ trong bếp chạy vọt ra

- Nó.....nó.....nó gửi rồi....

- Gửi? Gửi cái gì?

- Cháu.....cháu đi trước đây cô. Tạm biệt cô!

Nhật Hạ vội vội vàng vàng chạy như bay đến bến xe. Gửi rồi, gửi rồi, cái tin nhắn soạn sẵn của nó gửi đi mất rồi. Mà nội dung thì không mấy trong sáng cho lắm. Chỉ là lúc còn ở nhà, trong 1 lúc bồn chồn nhớ hần, nó mới lỡ dại lưu lại tin nhắn thôi. Không ngờ cái thằng cu nghịch dại thế nào lại vào mục tin nhắn soạn sẵn mà gửi đi, làm nó phải ba chân bốn cẳng chạy hộc mạng đến bến xe. Nếu mà gặp hần ở nhà thì.....Nhật Hạ lắc đầu nguầy nguậy, nó không dám nghĩ nữa. Mà nó đang làm gì vậy chứ? Chỉ là 1 cái tin nhắn thôi mà.....sao cứ giống như nó đang đi tỏ tình thế kia?

Mãi chăm chú vào suy nghĩ mà nó đã đến bến xe từ lâu. Có lẽ nó có tiềm năng trở thành vận động viên olympic cũng nên, chạy nhanh phết!

Ring.....ring.....

- OAaaaa.....

Nó run run cầm điện thoại giật bắn người. Nãy giờ chạy mãi mà không để ý, điện thoại cứ reo liên hồi, là hấn, hấn điện rồi, biết nói gì đây? Nói là thằng cu bám bậy á? Không thể nào.....nó nhỏ như vậy, biết gì bám chứ? Bám bậy cũng không thể nào hiện được câu chữ có nghĩ như thế? Nói là nó gửi lộn á? Càng vô lý hơn, sao tự nhiên lại đi tỏ tình ở cái vùng hẻo lánh này bằng điện thoại chứ? Phải làm sao? Phải làm sao đây? Phải thật bình tĩnh, thật tự nhiên, cứ lạnh lùng như trước là được rồi

- Hạ.....

- CÁI TIN NHẮN ĐÓ CHẴNG LÀ GÌ ĐÂU. TÔI CHỈ.....ĐỪA THÔI....ĐỪA TRƯỚC KHI ĐI MÀ THÔI

- Hạ....Cậu đang ở đâu thế?

- Ở bến tàu, sắp đi rồi còn gì? Sao chứ? Tôi muốn cậu đừng có buồn nên mới an ủi cậu kiểu đó thôi chứ tôi không có hề thích cậu đâu - nó nhắm tịt mắt tuông 1 trào

- Tôi biết chứ

- Cậu biết? - nó chớp mắt ngạc nhiên

- Ừm..... - Dương Phong cười nhạt, hấn cũng đoán là nó đang ở bến xe nên an nhàn từ từ mà đi - mình biết mình sao có thể trèo cao đến như vậy, phải không? Cậu còn phải đi du học ở Mỹ, có tương lai tươi sáng, còn mình thì hoàn toàn mù mịt. Ngay cả túi hiệu mà tất cả đàn ông đều có thể dễ dàng mua cho người mình yêu, mình cũng phải hứa hẹn này nọ cho cậu mà. Mình làm gì có đủ tư cách chứ

- Ừm.....ừm..... - nó cúp máy

Nhật Hạ buông thõng tay xuống. Hấn đã nói đúng như những gì mà nó mong muốn. Nhưng sao nó lại thấy tủi lòng đến như vậy. Thì ra trước giờ hấn luôn nghĩ mình như vậy. Hấn luôn nghĩ mình là 1 kẻ nghèo túng nên đến cả tư cách để quan tâm người mình thích cũng không có. Vật chất đâu phải là tất cả, đâu thể đánh đổi được tình cảm chứ

Kể từ khi có tình cảm với hấn, nó nhận ra cuộc sống không có tệ nhạt như nó tưởng. Và mặc dù có những vấn đề không thể giải quyết 1 cách chính xác như những bài toán, nhưng điều đó làm nên cuộc sống. Lần đầu tiên trong cuộc đời, Nhật Hạ tìm được thứ còn quan trọng hơn kết quả học tập đối với nó. Và nếu hấn có thể nhận được 1 chút niềm tin vào cuộc sống nó vẫn sẽ nói.....

25. Chương 25: Hạ, Thật Độc Ác!

- Hạ..... - cuối cùng gương mặt đó cũng xuất hiện thật hiền hòa, thật rạng rỡ

- Tôi thích cậu.....tôi thích cậu..... - Nhật Hạ nhắm chặt mắt run rẩy thốt lên những lời nói từ tận sâu trong lòng lạnh lẽo của nó

- Hạ..... - Dương Phong thưởng thờ nhìn nó. Nhật Hạ của hấn thật là yếu ớt, thật là.....tội nghiệp. Sao số phận cứ phải chia cắt tụi hấn như vậy. Người người hỏi hấn lên tàu nhưng đâu đó không gian tồn tại chỉ có 2 người đang nuối tiếc nhau.....nhớ nhung nhau.....và thích nhau....cho dù là rất muộn

- Tôi thích cậu.....mặc dù sau khi trở về, sẽ có thể là cậu hoặc cũng chính là tôi thay lòng nhưng mà.....tôi vẫn sẽ nói.....tôi thích cậu....tôi..... - Nhật Hạ run rẩy, nó rất sợ, rất sợ cái khoảnh khắc phải rời xa hấn, bất giác khóe mắt trở nên ươn ướt

Bộp.....Dương Phong nhanh như cắt ghì chặt nó vào trong lòng. Nước mắt hấn thấm hết cả áo của nó nhưng tuyệt nhiên hấn không hề nấc thành tiếng. Bởi vì.....đây không phải là khóc vì sợ hãi, đau đớn.....mà là.....khóc vì hạnh phúc. Để hơi ấm của hấn truyền sang cho nó, để cho Nhật Hạ mãi mãi ghi nhớ cơ thể của hấn, mãi mãi cũng không được quên, mãi mãi không được thay lòng. Nhật Hạ ngửa đầu lên trời, mặc cho

hắn tùy tiện siết chặt cơ thể, nó đang cố nén lại những vật thể yếu đuối chỉ chực trào ra. Tuổi trẻ thật là dễ xúc động, dễ khóc, dễ cười, cũng rất dễ yêu.....

- Mình yêu cậu, Hạ.....mình yêu cậu.....mình yêu cậu nhiều lắm.....bây giờ cũng vậy.....sau này cũng vậy.....mãi mãi là vậy.... - Nhật Hạ không dám hy vọng gì nhiều vào lời nói của hắn nhưng mà.....nó rất vui.....rất vui vì hắn nói như vậy - khi nhận được tin nhắn của cậu.....mình không dám hy vọng gì nhiều.....nhưng thật sự.....mình đã sướng phát điên.....

Những lời thỏ thẻ vô cùng ngọt ngào của hắn làm tim nó ngày càng xoắn xan. Bây giờ hắn yêu nó nhiều như vậy, sau này có lẽ sẽ hận nó càng nhiều hơn. Xin lỗi Dương Phong.....nó giờ chỉ còn biết thẳm nhủ những lời xin lỗi vô dụng. Dương Phong đặt lên môi nó 1 nụ hôn. Không cưỡng đoạt, không viện lý do, không vô tình.....mà là chủ động và công khai.....và lần này nó cũng không từ chối, không phản đối.....mà đón lấy....Lần đầu tiên nó biết đau là thế nào, biết khóc vì 1 người là thế nào.....Nhờ hắn là nó có rất nhiều cái lần đầu tiên, nhưng chỉ sợ rằng sau này khó có thể có lần thứ 2

“Chuyến tàu từ.....đến.....sắp khởi hành.....đề nghị hành khách.....”

Nhật Hạ buông hắn ra, cười buồn vẫy tay tạm biệt. Hắn mặc dù ngày mai là có thể gặp nó nhưng cảm giác cứ như không đúng, cứ như nó sẽ đi mất vĩnh viễn vậy. Giống như mất đi 1 thứ vô cùng quan trọng. Dương Phong nhovn miệng cười tươi nhất có thể. Ngày nó ra sân bay, hắn sẽ tiễn nó, sẽ dặn nó rất nhiều điều. Và sau này nó đi, nó vẫn sẽ liên lạc với hắn mà phải không?

.....Nhưng cái ngày đó đã không đến.....

- Hạ nó nhờ mình đưa cái này cho cậu.....cậu ấy đi tối hôm qua rồi, mình đã ra tiễn cậu ấy..... - Mỹ Dung buồn thiu đưa cho hắn cái điện thoại của nó. Nhỏ cũng chỉ mới nghe lớp trưởng báo trên face thôi chứ cũng chẳng biết mà cũng chẳng ai quan tâm. Cái con nhỏ vô tâm, đến cũng như đi, chẳng để ai biết hết

Dương Phong nằm dài trên sàn nhà lạnh lẽo. Hắn không hiểu, nó đang làm gì thế? Nói qua đó sẽ liên lạc với hắn, không cầm theo điện thoại, liên lạc kiểu gì? Vậy mà còn nói dối hắn là tuần sau đi trong khi ngày nó đi cũng chính là ngày nó đi thật sự. Hắn vẫn không hiểu, tại sao lại nói dối chứ? Nó không muốn hắn ra sân bay tiễn sao? Vì vậy nên hôm đó chia tay nó mới nói những lời mùi mẫn như vậy, thì ra là như vậy....

Nhật Hạ thật là cái cô gái vô cùng độc ác, tàn nhẫn, vô nhân đạo. Sao mới ngày hôm qua nó còn nói thích hắn, ngày hôm sau lại nhẫn tâm rời đi đến không thềm nói lời từ biệt cuối cùng như vậy. Lại còn nói là sẽ liên lạc, liên lạc đâu không thấy, chỉ thấy nó để lại cái điện thoại này, ý nó nói là gì chứ?

Sàn nhà lóc póc những giọt nước mắt mặn chát. Dương Phong nằm co ro dưới sàn, tay vẫn cầm chặt chiếc điện thoại.....

8h tối.....nhà không 1 bóng người.....lạnh teo.....nó bảo hắn làm sao mà sống ở đây đây? 1 mình ư? Hắn đâu phải là con người mạnh mẽ. Lúc trước thì hắn nói mạnh miệng lắm, còn bảo nó cứ yên tâm, tin tưởng hắn lấy 1 lần. Bây giờ thì sao chứ? Chỉ là 1 kẻ yếu đuối thôi. Thế nếu hắn gặp ác mộng, ai sẽ thức dậy dỗ hắn đây chứ?

Mỗi ngày hắn sẽ nhìn ai mà cảm thấy vui đây, những món hắn nấu, sẽ do ai ăn đây. Rồi hằng ngày, ai sẽ cùng đi học với hắn, cùng tan học với hắn đây? Cho dù tự nhủ nó ra đi cũng vì bắt buộc dĩ nhưng hắn vẫn cứ ích kỷ, 1 lần rồi lại 1 lần nữa. Vậy là sau này hắn lại ở 1 mình trông nhà ư? Như 1 con chó đợi chủ trở về?

Nó đi lâu như vậy, cũng không liên lạc gì, chắc nó sẽ quên hắn như lần đầu tiên 2 người gặp nhau đâu nhỉ? Nếu phải gặp lại gương mặt lạnh lùng đến lãnh khốc như kia, hắn e rằng sẽ không chịu nổi mất

Người Dương Phong run lên, hắn bật khóc như đứa con nít. Đau quá!!! Đau quá đi mất, đau đến nỗi hắn không thể thở được, lồng ngực bị ép chặt lại, nước mắt bị ép phải tuông rơi, bộ não bị ép phải hận nó. Nhưng hắn căn bản đâu có làm được, từ khi sinh ra có lẽ hắn đã chẳng có chút dũng khí để ghét nó rồi. Hắn lướt đôi mắt ướt đầm nhìn chiếc điện thoại cầm trên tay

“Đừng khóc Phong.....” Dương Phong giạt mình mở to mắt để chắc rằng mình không có nằm mơ. Có 1 đoạn ghi âm trong điện thoại, hắn đã tùy tiện nhấn phải. Dương Phong lại mệt nhoài thả người xuống, nhấn phím tiếp tục

“Tôi biết cậu đang khóc thút thít và hẳn là.....ghét tôi dữ lắm.....tôi cũng đã định viết thư nhưng thấy nó sến quá, cũng định để lại tin nhắn nhưng không đủ tiền điện thoại, vì vậy tôi đã ghi âm vào đây. Xin lỗi cậu.....vì đã nói dối.....tôi chỉ sợ đến lúc đó, mình không đủ can đảm để rời khỏi đây. Cậu có ghét tôi, phỉ báng hay thích người nào khác cũng được. Bây giờ rời đi, không biết khi nào tôi mới trở về,.....trong thời gian này, tôi sẽ suy nghĩ thật kĩ về những tình cảm của mình.....cậu cũng đừng hy vọng gì nhiều, và sau khi về.....tôi sẽ trả lời 1 lần cho rõ ràng với cậu, đương nhiên nếu lúc đó cậu còn thích tôi.....ừm.....như thỏa thuận của chúng ta, cậu phải trông nhà cho thật cẩn thận, nếu nó bị gì, tôi sẽ bắt đền cậu đấy. Còn nữa, cái người khờ khờ như cậu không biết làm gì cho nên hôm nay bây giờ hãy ráng mà học hành đàng hoàng đi. Sách vở tôi đã để ngăn nắp trên bàn cậu, và có cả chú thích để cậu hiểu nữa. Vậy thôi.....”

Dương Phong nhìn trần nhà cười ha hả như người điên, và mặc dù cười nhưng tim hẳn như đang rỉ máu. Thật độc ác, đi rồi, muốn hấn hận nó, nhưng lại để lại lời nhắn này, khác nào bảo hẳn đừng quên nó đi chứ? Không thể tin được, lại có người hành hạ mình 1 cách dã man như vậy. Nó bảo hẳn sau này phải sống thế nào đây chứ?

- Cái đồ độc ác.....mình sẽ không bao giờ tha thứ cho cậu.....tuyệt đối.....không.....

Nhật Hạ, cậu biết không??.....mình đã không thi đại học mặc dù thành tích khá ổn. Mấy bài học của cậu cũng thật là có ích, hơn nữa còn chần chịt nét chữ của cậu nữa, rất đẹp. Mình đã học nghề làm bánh ở một chỗ khá ổn nhưng học phí thì chẳng mát chút nào. Nhưng mình vừa đi học vừa đi làm, mình vẫn làm ở chỗ bà lão, cũng thật may là bà rất thương mình. Đến nay cũng khá lâu rồi, bà vừa làm vừa dạy mình, mình vừa học ở tiệm bánh, vừa học ở chỗ dạy nghề, thật tốt phải không?

Nhờ ở nhà của cậu mà mình đỡ phải tốn thêm khoản tiền nhà, còn tiền điện và tiền nước hầu như rất ít. Còn nữa, mình cũng đang để dành tiền trong sổ tiết kiệm để chờ ngày dồn đủ, sẽ mua túi xách hiệu cho cậu, mình không quên đâu. Mỗi lúc gặp ác mộng, mình sẽ lấy điện thoại cậu ra để nghe lại đoạn thu âm, rất hữu ích đấy, nghe giọng cậu xong là mình ngủ 1 mạch tới sáng luôn

À, Mỹ Dung bạn cậu đấy, nhớ không? Cậu ấy làm việc ở 1 ngân hàng, cũng sắp làm đám cưới hè này đấy, bạn trai cậu ấy nhìn có hơi gian gian nhưng mình vẫn phải chúc phúc cho họ thôi. À còn nữa, mình chưa nói cho cậu biết đúng không? Bà lão đã gặp lại mối tình đầu của mình rồi. Thật may là ông vẫn đang chờ đợi bà, ngày ngày ăn rất nhiều tiệm bánh, cuối cùng cũng tìm ra bà sau nhiều năm ở nước ngoài. Mọi chuyện thật là tốt phải không?

Mình đọc trên mạng thấy ở Mỹ thời tiết rất lạnh. Không phải là cậu vẫn ăn mặc phong phanh đấy chứ? Còn ở đây á, thời tiết đang dần chuyển mùa rồi, sắp sang mùa hè rồi, trời sắp bắt đầu nóng rồi đấy, nếu mà cậu ở đây chắc chắn sẽ hắc xì liên tục cho mà coi. Hihi.....nhưng mà chắc mình cũng sắp nhiễm bệnh của cậu rồi hay sao á, cả ngày nay mình thấy cơ thể không được ổn chút nào

- Cháu thấy không khỏe hả Phong? - thấy hẳn gật gù ngồi thì bà ôn tồn hỏi

- Dạ?.....à.....cháu không sao ạ? Cũng đã uống chút đau đầu rồi ạ, chắc hết thôi - hẳn mỉm cười yếu ớt

- Cái thằng này, sống có 1 thân 1 mình à, lại vừa làm vừa học đến rã cả người. Mau mau tìm 1 cô nào để chăm đi, cũng đâu còn nhỏ nữa - bà lại ra vẻ cần nấn, không biết đây là lần thứ bao nhiêu bà giục hẳn tìm bạn gái mặc dù chẳng phải là người thân của hẳn, điều đó khiến trái tim hẳn vô cùng ấm áp

- Vâng ạ, cháu sẽ tìm, sẽ tìm mà.....bà mau vào bếp làm tiếp bánh đi, mau lên ạ - Dương Phong mệt nhoài đẩy bà vào bếp. Hẳn nằm sấp xuống bàn tính tiền, tranh thủ nghỉ ngơi 1 chút

Hắc xì.....Dương Phong khịt khịt mũi, xuề xòa bẻ 1 viên thuốc cảm trong vỉ bỏ vào miệng rồi tu nước ừng ực. Hẳn còn phải xem lại mấy công thức và nguyên liệu làm bánh mứt xoài để ngày mai đi học nữa, không thể để bị đau được, hẳn đã tập làm cái này mấy ngày nay rồi. Dương Phong lết người lên lầu, ngồi vào bàn, lật lật cuốn sổ ghi chú dày cộp của mình, từ từ ghi nhớ trong đầu

- Phong, em cảm hả? - cô giáo thấy hẳn có vẻ hơi đuối thì hỏi, bởi vì bình thường hẳn rất hăng hái, nhiệt tình, đột nhiên hôm nay lại như có mây đen trên đầu

- Em.....không sao ạ - hẳn cười nhạt rồi bỏ bánh vào lò nướng, xoay nút. Cuối cùng cũng xong rồi, Dương Phong thở dài nhẹ nhõm, rút cái gang tay màu hồng hoa trắng li ti bỏ lên bếp, lấy cái ghế nhỏ ngồi chờ cho

bánh chín

- Đừng có cố quá, bánh thì phải làm bằng tấm lòng và trong trạng thái tốt nhất thì mới ngon được
- Dạ! - hần thấy cô nói rất đúng, đợi khi bánh chín, hần cũng muốn thưởng thức thành quả của mình

26. Chương 26: Đã Về Chưa?

Không hiểu sao khi về đến nhà, cả người hần như muốn đổ rạp xuống đất luôn vậy, nhức mỏi và chóng mặt, hần thấy mọi vật thật là mờ nhạt, có phải do đèn đã hư rồi không nhỉ? Hay mắt hần đã mờ rồi. Bỏ qua bữa tối, hần lên lầu nằm dài trên giường. Người đột nhiên trở nên nóng ran, mồ hôi vã ra nhưng cho dù quạt bật số bao nhiêu cũng không bao giờ hết nóng. Hần có thể cảm nhận được luồng hơi nóng từ trong người phả ra, hút hết nhiệt lượng, người hần lúc nóng lúc lạnh thật là mệt

Nhật Hạ.....là Nhật Hạ trong ký ức của hần.....nó và hần đang ở bến tàu ngày trước. Sao mà cảnh vật lại mờ nhạt ảo huyền như vậy. Từng lời nói và cử chỉ của nó, hần không hề quên đi dù chỉ 1 chút. Vậy mà còn bảo sẽ hận nó cả đời, sẽ không bao giờ muốn nhìn mặt nó nữa. Hóa ra cũng chỉ là nói dối. Ký ức của hần về mùi hương cũng như cơ thể của nó có chút phai mờ, không còn rõ ràng. Cũng đã 7 năm rồi còn gì, 7 năm ròng rã ngồi đợi ở nhà, căn nhà lúc nào hần về, cũng chỉ có 1 mình. Nó nói mình sẽ về, sao mà lâu đến thế? Hần đã chờ đến nỗi không thể chờ được nữa rồi....

Lách.....tách.....trời mưa từng giọt đọng trên mái hiên, nhỏ liên hồi lên mái nhà. Dương Phong giật mình vì nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức, đã đến giờ đi làm rồi sao? Chuông đã kêu 5 phút mà hần dường như chẳng thể nghe được. Dương Phong chống tay ngồi dậy, tựa hồ cả người càng trở nên nặng trĩu, như còn hàng ngàn tấn sắt chông chắt lên vậy. Hần lắc lắc đầu cho tỉnh ngủ rồi bò xuống nhà làm vệ sinh

- Cháu chào.....khụ khụ.....bà ạ.....khịt.....
- Cháu bị đau rồi Phong - bà lão chau mày nhìn hần - nếu mệt thì về nghỉ 1 hôm đi
- Cháu không sao đâu bà..... - hần nheo nheo mắt nhìn bà rồi cất cặp - à mà....hôm qua cháu làm bánh mứt ngon lắm, bà muốn nếm thử không? Cháu có đem 1 ít đây ạ - hần lấy trong cặp cái hộp đầy kín để bánh không bị cứng
- Um.....cũng ngon lắm. Tay nghề cháu càng cao đấy Phong, có khi hơn hần bà già này rồi ấy chứ - bà cười ha hả vỗ vai hần. Nghe những lời từ chính thực khách của mình, hần cảm thấy lòng vui lạ kỳ. Hần nhớ lần đầu tiên vào nhà bếp, hần đã quây nhà bà thành 1 đồng không ra gì, lần đầu làm bánh, đã bị bà chửi tới tấp vì bánh có vị.....cà ri....À thì hần làm đồ ăn mặn quen rồi, bây giờ chuyển sang làm đồ ngọt, nếm gia vị có chút không quen. Còn bây giờ,....cuộc đời hần đã bước sang trang mới rồi.....

Trời vẫn mưa không ngớt được. Khách hàng 1 phần kéo đến tiệm bánh vì trú mưa, cũng vì thế mà bánh bán rất chạy. Hần trầm ngâm chống cằm ngắm mưa rơi, mưa rơi thế này, đột nhiên làm hần cảm thấy lạnh lạnh tận xương tủy, khẽ rung mình 1 cái, Dương Phong khoát áo khoát vào. Đến khi hần tan làm trời vẫn còn mưa lai rai. Dù sao nhà cũng không xa lắm, chạy bộ thôi cũng được. Nghĩ là làm, Dương Phong đội cặp lên đầu, chạy 1 mạch về nhà

Thật là mệt mà, Dương Phong thở dốc chạy ngay vào buồng tắm. May mà dòng nước nóng làm hần đỡ mệt hơn 1 chút. Lại nhìn ăn tối 1 bữa nữa, nhưng ý định lại không thành rồi. Hần nấu ăn lúc nào thế nhỉ? Có trứng chiên với rau luộc nữa. Mấy món đơn giản này chắc trong 1 phút theo thói quen, hần đã làm đại đây mà. Thôi kệ, đã làm rồi thì cứ ăn, bỏ đi thì phí. Cơm canh nguội lạnh rồi, có lẽ hần đã làm lúc trưa. Đạo này đầu óc hần không được tốt cho lắm, làm gì ngày cả chính mình cũng không nhớ nữa

Ăn uống xong xuôi thì Dương Phong lên giường nằm, sáng mai hần lại phải bắt đầu 1 ngày mới với loại bánh mới. Không chỉ học việc, hần còn chăm chỉ lên mạng tìm toài những nguyên liệu mới, loại bánh mới để làm. Dương Phong phát hiện, nó có thể đã trở thành sở thích của mình rồi chẳng?

Dương Phong lại 1 lần nữa quần quai trong cơn nóng bừng trên giường, hắn thấy cơ thể như mực rã hết, tay chân không tài nào cử động được nữa. Ngoài trời thì sấm chớp ầm ầm, có lẽ đang có đợt áp thấp tràn về. Hắn không thường hay xem dự báo thời tiết nên cũng đâu có biết. Mà hình như trong nhà có 1 cái dù thì phải, ngày mai hắn nhất định phải tìm mới được

Kính.....kong....Dương Phong giật mình bừng tỉnh. Sáng rồi sao? Hắn thở dài ngồi dậy vì tiếng chuông cửa không ngừng tra tấn lỗ tai. Vừa nhắm mắt mở mắt trời đã sáng rồi, sao hắn cảm thấy thời gian cứ trôi nhanh vùn vụt thế nào ấy nhỉ? Xem ra, tình hình hôm nay có vẻ còn tệ hơn cả hôm qua, Dương Phong phải vịn tường và tủ để đi xuống nhà, đầu hắn cứ ong ong. Hắn lắc lắc đầu, banh to mắt để nhìn rõ đường đi

- Hi Phong, lâu rồi không gặp - Mỹ Dung vẫy tay mỉm cười với hắn. Nhìn nhỏ khác hẳn hồi mới gặp ở trường, bây giờ mặc váy áo sơ mi chỉnh chu, tóc búi cao còn bày đặt trang điểm nữa

- Ủm....sao đột nhiên đến thế này? - hắn phụt cười mở rộng cửa để Dung vào - chờ chút để mình rửa mặt

- Ôi trời..... - Mỹ Dung vội vàng chạy tới đỡ hắn khi thấy cả cơ thể to lớn sắp lún dài trên đất - Cậu không sao chứ? Người nóng ran hết đây này

- Ủm.....chỉ cảm chút thôi, mình uống thuốc rồi - hắn yếu ớt gạt tay nhỏ ra, nhanh chóng vào buồng tắm

- Đỡ hơn chưa? - Mỹ Dung ngồi yên vị trên ghế, thấy hắn ra thì lên tiếng dịu dàng

- Ủm, thế có chuyện gì không? - hắn mệt mỏi ngồi xuống để cho đầu óc bớt quay 1 chút

- Thế có chuyện gì mới tới tìm cậu được hả?

- À.....không..... - hắn ngại ngần gãi đầu

- Đùa thôi, làm gì mà ghê thế! Mình là người đã có chồng chưa cưới rồi, còn cần cái người lúc nào cũng khờ khờ như cậu hả?

- Ủm..... - biết mình bị đùa nhưng hắn hầu như không còn sức để cãi lại nữa rồi, chỉ biết ậm ừ mà cười thôi

- Mình đến đưa thiệp cưới

- Thật sao? Sớm vậy? - Mỹ Dung rút trong túi tấm thiệp màu đỏ chót mà không giấu nổi niềm hạnh phúc - mình sẽ tới

- Dẫn theo bạn gái càng tốt - nhỏ còn tinh nghịch thì thầm nói nhỏ

- Ờ.....

Nhanh thật đấy, ai cũng tìm được hạnh phúc cho mình rồi? Tại sao hắn lại cứ ở 1 mình thế này kia chứ? Nói thật thì cũng không phải là không có ai, nhưng mỗi lần đi chơi riêng với họ, hắn không thể ngừng nghĩ tới cái người dường như bốc hơi kia. Biết làm sao được, hắn chỉ đang đợi người thứ 2 như nó xuất hiện thôi

Mà họ hàng dưới quê nhà hắn cũng thật là, cứ giục hắn dẫn đại đứa con gái nào về xem mắt cho nhanh. Con trai tuổi này cưới vợ đi là vừa. Gì mà cưới chứ, hắn mới có 24 tuổi thôi chứ mấy. Đàn ông thành phố gần 30 mới rước vợ, vậy mà đã vội nói hắn rồi. Thật chẳng công bằng chút nào

- Mấy đứa nghe nói gì chưa?

- Gì hả chị?

- Giám đốc mình sắp tuyển thư ký mới đấy?

- Thật á? Già hay trẻ? Xấu hay đẹp?

- Ai biết, nghe nói là từ Mỹ về, học hành làm việc đều hoàn hảo, chỉ không biết nhan sắc thế nào thôi

- Chị nói điều thế? Ở Mỹ tốt thế, về đây làm gì?

- Có khi nào công ty trả lương cao cho cô ta không nhỉ?

- Em nghĩ giám đốc là người thế nào mà đòi tăng lương chứ?

Muôn kiểu bàn tán trong công ty nội thất Compur. Nhân viên ai cũng bối rối chuyện về 1 cô thư ký mới từ Mỹ về. 4 năm du học, 3 năm làm ở nước ngoài đã tạo cho cô ta không ít cơ hội, lại đột nhiên muốn chuyển về đây. Hẳn là có lý do rồi

Người phụ nữ biết danh nhưng không biết mặt đang lợi ngược dòng người đi về phía thang máy. Ăn mặc vô cùng.....kín đáo phong cách văn phòng nhưng không phải kiểu lê thê bình thường, mái tóc dài ngang vai màu đen tuyền uốn nhẹ ở đuôi, tóc mái úp vào càng tôn lên gương mặt nhỏ bé đáng yêu của cô hơn. Chắc ở Mỹ quen rồi nên con mắt chọn đồ cũng khác hẳn. Cô gái ngược dòng mắt diêm lệ đăm đăm nhìn xung quanh như đi dạo trong công viên, nhẹ nhàng ấn nút thang máy lên tầng cao nhất

- Chờ chút.....xin lỗi..... - cửa sắp đóng thì có 1 người đàn ông ăn mặc lịch lãm chặn lại, rồi rít cúi đầu đi vào trong - Ơ.....cô cũng đến tầng này hả? - anh ta thắc mắc nhướn mày nhìn cô gái mà mình tưởng là khách hàng này lại đến tầng chỉ dành cho nhân viên làm việc

- Xin chào..... - cô ta quay lại cúi gập đầu chào anh, anh mở to mắt ngạc nhiên nhìn cô gái mặt lạnh như băng -.....tổng giám đốc..... - nó ngẩng đầu nhìn thẻ nhân viên của anh: Tổng giám đốc Ngô Hải Hà

- Cô là..... - anh nheo nheo mắt nhìn

- Tôi là thư ký mới, hôm nay đến nhận việc

- Ờ.....vậy hả? - Hải Hà có chút ngạc nhiên nhìn cô gái kỳ lạ này, lần đầu gặp mặt giám đốc mà vẻ mặt vô cùng tự tin như vậy. Anh đã từng đọc qua hồ sơ của cô, rất xuất sắc, anh cũng không dám hỏi cô lý do về đây là gì, chỉ có chút.....hiếu kỳ thôi

- Đến nơi rồi, anh không ra sao? - nó ngoảnh mặt lại hỏi Hải Hà còn đang đăm chiêu suy nghĩ về người trước mặt

- À.....đương nhiên rồi - lần đầu tiên gặp người lạnh hơn cả anh thế này, phút chốc uy lực của giám đốc bị chèn ép đôi chút

Công việc thật vô cùng thuận lợi. Tất cả tài liệu báo cáo và kế hoạch trong tương lai nó đều soạn hết lại trình lên giám đốc. Hải Hà như hổ mọc thêm cánh, bội phần khen ngợi. Nó làm việc vô cùng chuyên nghiệp, lại vác cái mặt nghiêm túc đó đi đến đâu, hợp đồng ký đến đấy. Tuy nhiên, không ai nói chuyện được với nó, trừ những trường hợp phải truyền đạt và trả lời những câu hỏi của người khác. Về đời sống cũng như tính cách của người này, thật chẳng ai nắm bắt được. Trong công ty bất giác đã lan truyền biệt danh cánh tay ma của giám đốc, nhưng vẫn như thường lệ, điều đó chẳng liên can gì đến nó

Con đường quen thuộc dẫn nó đến cái nơi đầy ắp kỷ niệm kia. Kỳ thực mang theo vẻ mặt điềm tĩnh này nhưng tâm can nó lại vô cùng rối bời. Nếu gặp hấn trong nhà, sẽ nói gì đầu tiên đây, phải làm gì để niềm vui không làm mờ đi tâm trí của nó, sẽ khiến nó không thể kiềm chế mà nhào vào ôm lấy hấn mặc dù đó chẳng phải là phong cách của nó. Nhật Hạ thở dài, từ bao giờ nó lại có những suy nghĩ phức tạp hóa lên như vậy, lẽ như hấn chỉ coi nó là bạn bình thường thôi thì sao. Đừng quá hy vọng, đừng quá hy vọng nếu không sẽ thất vọng đấy Châu Nhật Hạ!

Nó dừng chân trước cửa nhà quen thuộc vào giờ nghỉ trưa. Vẫn chẳng có chút thay đổi gì cả. Thời tiết thật chẳng dễ chịu chút nào, nó đã phải uống thuốc để ngăn mình không bị hắc xì. Vì phải làm việc trong môi trường vô cùng sạch sẽ nên nó không thể gây ra tiếng động thiếu tế nhị nào. Ổ khóa nhà vẫn không thay đổi, vì vậy nó có thể dễ dàng nhớ được số mà mở

Nhà cửa rất sạch sẽ, chứng tỏ hấn đã quét dọn hàng ngày rất tốt. Giờ này mà không có ở nhà, chắc là đi làm ở đâu đó rồi. Khóe môi Nhật Hạ nhỉnh lên khi nhìn thấy đồ ăn trong tủ lạnh. Nó định sẽ làm vài món đơn giản đợi hấn về như trứng chiên và rau luộc nhưng điện thoại đột nhiên reo lên, công ty kêu nó gấp. đành phải bỏ lại bữa ăn này vậy, nó nhanh chóng chạy ra ngoài

27. Chương 27: Bệnh Thật Nặng

Dương Phong cảm nhận được hơi thở nặng trĩu nóng bừng của mình. Có vẻ thuốc cảm đã không làm hắn đỡ hơn 1 chút nào, hơn nữa lại còn bệnh thêm. Chiều nay hắn có tiết học làm bánh, nhưng mệt đến nỗi không thể nhắc nổi tay, cứ như có 1 lực hút cực mạnh hút hắn dính chặt vào giường. Nhưng gương mặt hắn lại không cảm thấy nóng chút nào, ngược lại còn hơi mát, mát cực, nhưng hắn nghĩ đó là triệu chứng bất thường thôi. Dương Phong nghĩ, có lẽ hắn đã sốt thật rồi

Nhật Hạ nhìn hắn đang mê man lẩm bẩm thì thấy nản lòng. Nó thì sau bao nhiêu năm mới về đây gặp hắn, vậy mà lại bắt nó phải ngồi đây chăm bệnh cho tên lười biếng như hắn. Có bản thân mình cũng chăm sóc không tốt, bệnh tật đến lâu như vậy cũng không uống thuốc. May mà nó đến thấy hắn sốt đến 40 độ cả người tím tái liền chạy ra mua thuốc, nấu cháo, pha nước chanh cho hắn uống. Cánh môi hắn mấp máy vì mê sảng, Dương Phong tựa quây đầu lẩm bẩm gì đó

Nó cầm khăn đi giặt thì thấy 1 bức tranh chì được lồng trong khung ảnh đặt trên mặt bàn. Nhìn kỹ thì.....thấy cũng giống....nó???!!! Không thể nào, đây là nó hả? Mũi nó đâu có cao như vậy đâu chứ? Hơn nữa mắt cũng không to thế này. Tên này mắt có phải càng ngày càng lão hóa rồi không?

Nguyên 1 ngày Dương Phong nằm bất tỉnh trên giường không thể mở mắt được, hắn không ngờ bệnh mình lại trở nặng như vậy. Nhưng dần dần ý thức của hắn trở lại, và hắn cảm nhận được có 1 người đang chăm sóc mình liên tục. Đút cháo, uống thuốc, đắp khăn, tất cả thao tác đều hoàn hảo đến hơn người. Mặc dù không thể chiêm ngưỡng dung nhan của người nào đó, nhưng hắn chắc rằng đây là người rất quen thuộc với hắn, cũng có thể là Phương Uyên, nhưng con bé đó có bao giờ chịu im lặng như vậy đâu chứ. Suy đoán miên man 1 lúc, hắn đã không thấy người đó đâu nữa, hắn đang mơ hay sao? Dương Phong dần dần liệm vào giấc ngủ 1 lần nữa

Nhật Hạ lau khô tóc của mình rồi nó nằm dài trên giường. Lâu rồi phòng tắm của nó không có sử dụng nên nước chảy hơi yếu, đành phải xuống nhà tắm. Mà hắn ở 1 mình, chắc cũng không dùng, sửa tắm với dầu gội đầu mát, vậy là nó lại phải ra ngoài mua thêm đồ nữa. Trong lúc chăm bệnh cho hắn, nó đã kêu người dọn đồ của mình sang đây rồi. Nếu mà nó không đến thì sao nhỉ? Chắc hắn sẽ nằm ở đây đến thối rửa lúc nào không hay mất

Tủ lạnh ở nhà cũng hết đồ ăn rồi, vậy thì nó sẽ đi siêu thị 1 chuyến vậy. Nhật Hạ đã xin nghỉ ở công ty 1 bữa rồi, dù sao cũng mới đi làm, công việc cũng không quá nhiều với nó. Nhật Hạ không biết cố ý hay tình cờ mà nó đi ngang qua tiệm bánh ngày trước hắn làm. Sao bà lão vẫn không tuyển nhân viên chỗ đó nhỉ? Lại còn đi đi lại lại lo lắng nữa chứ?

Leng.....keng.....nó nghĩ hắn có vẻ rất thích ăn đồ ngọt nên tiện thể cũng ghé qua. Dù sao người bệnh ăn đồ ngọt vào, có thể sẽ đỡ hơn. Bà lão giặt mình ngẩng mặt nhìn nó, rồi lại cúi đầu 1 bên. Nhật Hạ điềm tĩnh đi chuyển đôi chân chăm chú chọn từng loại 1 thật kỹ càng. Trước giờ nó làm việc gì cũng đòi hỏi yêu cầu rất cao, ngay cả chuyện chọn bánh đơn giản này cũng không có ngoại trừ. Bà lão nheo mắt lục lợi trí nhớ đã già nua của mình, chắc chắn đã từng gặp cô bé nhỏ con này ở đâu rồi thì phải. Ở đâu nhỉ?

À, đúng rồi! Là cô bạn.....cô bạn gái của thằng Phong. Sao lại ở đây nhỉ? Không lẽ đến gặp thằng Phong sao? Nhắc mới nhớ, thằng Phong nói nó đã đi Mỹ rồi, cũng không biết lúc nào thì về, cho nên hắn cứ như bà ngày xưa, hằng ngày chờ đợi đến nỗi đổ bệnh mà không 1 ai chăm sóc. Xem ra cô ấy đã về rồi, mặc dù cách ăn mặc có chút chừng chạc và chải chút hơn xưa, nhưng cái gương mặt lạnh đến tận xương thì bà không thể lầm được

- Bà tính tiền dùm cháu - nó nhẹ giọng lên tiếng khi thấy bà ngần ngại 1 lúc lâu
- À....ờ..... - bà lão bừng tỉnh, lập tức gói bánh bấm bấm máy tính tiền - của cháu 60k....
- Đây ạ..... - ngay cả khi nhận tiền từ nó, bà vẫn cứ tò mò lén nhìn
- Khoan.....khoan đã cháu gái..... - nó nhướn mày quay lại nhìn bà chờ đợi câu nói tiếp theo - à.....cháu có phải.....bạn thằng Phong không?
- Đúng ạ - nó không ngần ngại gật đầu khẳng định

- Nó có biết cháu đã trở về không?

- Sẽ biết thôi ạ

- Nó đang bệnh nặng suốt 3 ngày nay rồi đấy, không biết đã nghỉ ngơi gì chưa? Hôm nay không thấy đi làm, cũng không có xin nghỉ nữa. Cháu biết nhà nó không? Đến coi thử đi - bà lão vẫn không giấu nổi nét lo lắng trên gương mặt đã lão hóa

- Cháu biết ạ. Bánh này.....là cháu mua cho cậu ấy. Và cháu cũng xin nghỉ dùm cậu ấy thôi. Và còn nữa ạ.....nhà cậu ấy đang ở, là nhà của cháu đấy ạ - giọng nó có phần dịu hơn, bà cảm giác như nó đang mở lòng hơn với mọi người. So với 7 năm trước, thật sự nó đã ấm hơn 1 chút

Nhật Hạ trở về nhà, nó không biết phải làm món gì để hạ sốt cho tốt. Mặc dù đã uống thuốc nhưng ăn uống vẫn là chính. Đành để về nhà rồi coi thử. Nó thấy hấn đang đứng sừng sững ở đầu cầu thang, có vẻ như đang rất vội vã, mồ hôi vã ra rất nhiều nhưng đôi lông mày rậm rạp chau lại, nhìn nó vô cùng xúc động

Dương Phong thật không có mơ.....hắn rõ ràng cảm nhận được là có người vào nhà. Phòng tắm dưới nhà rõ ràng là còn ẩm ướt mặc dù hắn chẳng thường hay dùng. Chắc chắn là có người, hơn nữa còn rất quen thuộc ngôi nhà này, còn biết cả số nhà nữa, không phải là do hắn tưởng tượng, phải không? Hắn chạy loanh quanh khắp nhà tìm kiếm cái người đó. Và rồi hắn nghe thấy tiếng lục đục mở cửa. Gì chứ? Nhà này làm gì còn ai biết được mật mã ổ khóa đâu. Chỉ có.....

Dương Phong từ trên lầu vội vàng phóng xuống nhà, tìm hắn đập rộn ràng mong chờ. Mặc dù không biết có phải hắn đã quá mong chờ hay không, hay do cái cảm giác thật sự quá giống mà sinh ra ảo giác. Tâm trí hắn đảo lộn, và không biết có phải do còn bệnh hay do tác dụng của thuốc mà.....hắn cảm thấy thật là mơ hồ.....thật mơ hồ khi nhìn thấy nó ở dưới nhà.....hệt như 7 năm trước vậy. Mặc dù da nó đã trắng hơn nhiều, trang phục khác lúc trước, mái tóc cũng dài hơn, cũng uốn xoắn 1 chút nhưng gương mặt thì vẫn chẳng hề thay đổi. Vẫn lạnh lùng nhìn hắn như trước

Niềm vui bất chợt xâm chiếm toàn bộ cơ thể Dương Phong. Hắn bất động đứng ở cầu thang, vẫn không khỏi tin vào mắt mình. Hắn thoáng thấy chút bất ngờ từ đôi mắt nó nhưng rồi nó lại nhìn hắn như trước đây.....xa cách.....sao mà đột nhiên hạnh phúc biến mất. Khi đối diện với nó như thế này, đột nhiên hắn cảm thấy rất sợ.....sợ điều hắn nghĩ trở thành sự thật. Thời gian ở Mỹ, nó đã thay đổi, thay đổi vì không còn ở cạnh hắn, nên nó sẽ không thấy hắn phiền phức, sẽ không có cảm giác gì nữa. Dương Phong sẽ chẳng bao giờ được nghe câu “Tôi thích cậu” 1 lần nào nữa

Khác với suy nghĩ của nó, hắn chẳng còn hồ hởi mong chờ như nó tưởng nữa. Nhật Hạ biết quãng thời gian đó thật sự rất dài, và nếu hắn có thích 1 người nào khác, nó vẫn sẽ nhẹ nhàng ủng hộ mà không nói gì. Nó biết Dương Phong là người mong manh và dễ ngã, nếu nó nói bất kỳ thứ gì ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của hắn, nó sẽ hối hận cả đời

Cái khung cảnh đáng lẽ phải vỗ vập ôm lấy nhau của 2 người xa cách nhau nay lại biến thành không khí nặng nề và buồn bã như vậy. Nhật Hạ thừa nhận, thời gian nó ở Mỹ, nó không hề nghĩ đến người nào khác trừ hắn, mặc dù bạn học bên đó của nó cũng khá nhiều, hằng ngày gặp rất nhiều gương mặt hoàn mỹ nhưng sao cái nét Việt Nam của hắn vẫn ẩn hiện mỗi khi nó để đầu óc nghỉ ngơi 1 chút. Nhật Hạ đã rất trông chờ được học xong đại học để trở về gặp hắn, cũng không biết là hắn bây giờ sống thế nào với cái đầu óc lúc nào cũng ngẩn ngơ đó, hắn có cao thêm chút nào không? Nhưng tham vọng làm nó kỳ vọng nhiều hơn vào tương lai của mình. Nếu lỡ như cuộc sống của hắn gặp khó khăn, có thể nó sẽ có đủ khả năng để lo cho hắn sau này. Hắn đã không biết rằng, lúc đứng trước ngay chính căn nhà trước kia của mình, nó đã rất hồi hộp, tìm đập mạnh đến nỗi muốn văng ra ngoài, đầu óc hoàn toàn trống rỗng vì cứ nghĩ đến gương mặt từ bất ngờ đến mừng rỡ của hắn, nó lại cảm thấy vui lạ, rất muốn gặp hắn ngay bây giờ

Dương Phong có phải đã quá kỳ vọng rồi hay không? Nó bây giờ trở về, thành đạt như vậy, còn hắn vẫn chỉ là 1 tên còn đang học nghề làm bánh sau những ngày tháng không biết mục đích sống của mình. Sau khi tốt nghiệp, hắn đã bỏ không 2 năm ở tiệm bánh để thích nghi với cuộc sống, hắn đã dành tất cả thời gian cho tiệm bánh và tích lũy tiền bạc. Rồi bỗng 1 hôm bà bảo có muốn coi bà làm bánh hay không? Hắn đã tò mò 1 chút đi vào lò bánh, lần đầu tiên.....từ đó hắn đã vô cùng thích thú đến nỗi đi đăng ký học làm bánh ở 1 chỗ tốt nhất và để đạt được đến danh hiệu học viên giỏi nhất ở cái lớp làm bánh, hắn đã mất von

ven 4 năm trời. Lần đầu tiên làm được bánh, được mọi người khen, hẳn thật sự rất vui, nhưng người mà hẳn muốn nếm thử đầu tiên, đã không có ở đây ngay lúc này

Ngoài hẳn ra, những bạn học khác đang học những bước cơ bản nhất để làm bánh, và hằng đêm, hẳn đều lên mạng tìm tòi nghiên cứu những loại bánh mới và đến chỗ học để thực hành, có thể nói hẳn đang mượn chỗ đó, và ai cũng đều được nếm thử loại bánh của hẳn, đương nhiên hẳn rất ngon. Cô giáo hỏi hẳn sao không mở 1 tiệm bánh và cafe, hẳn làm gì dám mơ tưởng đến chuyện mở quán riêng để kinh doanh cơ chứ? Vấn đề tiền bạc thật sự rất nan giải

28. Chương 28: Xin Chào, Mỗi Tình Đầu

- Cậu.....cậu..... - Dương Phong phút chốc chẳng biết phải nên nói gì trong tình huống này, vẫn cứ lóng ngóng như mọi khi

- Cậu cậu cái gì? Cậu vẫn cứ ngơ ngơ như vậy, để bị bệnh đến nằm liệt giường cũng không chịu uống thuốc. Tôi mà không đến chắc cậu đã chết dần chết mòn trên giường rồi, cậu không biết có nhiều người chỉ vì sốt mà dẫn đến động kinh sao? - nó không nặng không nhẹ như đang đọc 1 bài thuyết giảng cho hẳn nghe. Dương Phong gật gù cúi đầu, lần đầu gặp mặt sau bao lâu như vậy mà lời nói của nó vẫn không hề giảm uy nghiêm

- Ồ.....mình xin lỗi

- Vào đây ngồi đi, tôi có mua cháo, ăn đi rồi uống thuốc. Cậu dậy trễ quá đấy - hẳn vẫn ngoan ngoãn nghe lời nó như xưa. Điều đó làm khoe môi của nó nhếch lên thành đường cong mà có lẽ đã lâu rồi, nó không có cười

- Cậu về lúc nào thế?

- Mới về - nó lục đục soạn sành đồ ăn, lấy điện thoại tìm kiếm vài món, cũng chẳng buồn ngẩng cổ. Dương Phong thấy thái độ có chút thờ ơ của nó thì biết chắc, là mình đoán đúng rồi. Nó đã thay đổi, cũng không còn thích hẳn nữa. Mà điều đó cũng đúng thôi, chỉ có tên nhà quê như hẳn mãi mãi khờ khờ mong chờ vào cái tình yêu đầu đời gì đó. Còn nó là người phụ nữ trưởng thành, hiện đại hơn, có cách nghĩ khác về tình cảm bỗng bột năm 17 tuổi

- Ồ.....vậy....vậy à? - ngồi đây hẳn chẳng còn biết làm gì ngoài ăn cháo và uống thuốc đều đặn để mau khỏi bệnh

- Trước tiên uống nước cam đi đã. Để coi cậu đã hết sốt chưa? - nó đưa ly nước cam cho hẳn rồi đặt tay lên trán kiểm tra nhiệt độ

Hiện bây giờ, Dương Phong nhớ nó đến điên người, cho dù sau 7 năm, nó lại xuất hiện trước mặt và quan tâm như chưa từng có trước giờ, hẳn vẫn cảm thấy nhớ nó. Bàn tay mềm mại trắng bông của nó lại được chạm vào cơ thể ấm áp của hẳn rồi, có vẻ hẳn đã đỡ sốt hơn. Khóe mắt hẳn lại ươn ướt, đồng tử nó chậm chậm di chuyển nhìn hẳn, sao lại khóc nữa rồi? Dương Phong giống như 1 đứa trẻ vậy, không thay đổi gì nhiều, điều đó làm nó thật là vui

- Hức.....hức.....mình đã rất.....rất nhớ cậu.....nhớ đến phát điên lên..... - nước mắt tuông rơi, hẳn nghẹn ngào nói, vụng về lau nước mắt. Đã lâu lắm rồi hẳn không có thấy sống mũi mình cay xè như vậy, căn bản chẳng có chuyện gì khiến hẳn phải rơi nước mắt như là.....nó.....Dương Phong nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, cơ thể nó vẫn nhỏ con như vậy, lại lạnh lùng mà như ôn nhu. Nhật Hạ không đẩy hẳn ra, nếu hẳn muốn khóc, muốn chùi nước mắt vào người nó cũng được. Từ bây giờ, nó sẽ tình nguyện trở thành cái khăn giấy cho hẳn lau nước mắt

Ăn trưa xong, nó bắt hẳn lên phòng nằm nghỉ ngơi, không cho chạy nhảy lung tung nữa. Và mặc dù cả 2 rất nhớ nhau, có vô số chuyện muốn tâm sự cùng nhau nhưng nó 1 mực kêu hẳn nằm lên giường. Và điều

kiện của thỏa thuận, chính là tối mai nó phải để hấn mời ăn tối. Lần này hấn sẽ mời nó ở 1 nhà hàng sang trọng, lần đầu tiên dùng tiền của mình đãi nó ăn, đương nhiên hấn rất sung sướng rồi

Nhật Hạ nghe chuông cửa thì chạy ra. 1 cô gái ăn mặc đơn giản với đôi mắt to long lanh ngược nhìn nó ngạc nhiên. Cô gái trẻ mặc chiếc đầm màu hồng phấn và đeo túi chéo nhìn chắc là sinh viên, nó đoán vậy

- Xin lỗi.....anh Phong có ở nhà không? - giọng nói cô bé thật là trong trẻo cao vút, khác hoàn toàn với cái giọng trầm đặc của nó

- Có, hấn ở trên lầu. Em vào đợi không?

- Ừm.....ạ!..... - nghe giọng có chút đáng sợ của nó, cô bé rõ ràng sợ hãi thụt lùi. Bạn của hấn cũng giống hấn quá nhỉ? Lần trước Tuệ Hương tới đây đâu có thấy người con gái này, hôm nay lại được gặp mặt, hình như là bằng tuổi Dương Phong, hay là bạn nhỉ? - cảm ơn chị - Hương nhận được ly nước của nó - mà chị này.....chị.....quen anh Phong lâu chưa ạ?

- Cũng lâu rồi - nó cảm nhận được ẩn ý trong lời nói của cô bé, không lẽ.....nhỏ có tình ý với hấn?

- Ừm.....vậy chị có biết.....ai tên Nhật Hạ không ạ? Là Châu Nhật Hạ - ánh mắt kiên quyết của cô bé làm nó có chút chạnh lòng, là ánh mắt của 1 người phụ nữ.....điều đó nói lên cái gì chứ?

- Sao thế? - nó chau mày 1 chút, đột nhiên tò mò tại sao hấn lại kể lể nó cho người khác nghe

- Em.....đã bị từ chối rồi ạ..... - Tuệ Hương cúi đầu buồn bã - những 2 lần.....và lần nào anh ấy cũng nói....anh ấy vẫn còn thích Nhật Hạ.....mà em chưa bao giờ gặp mặt chị ấy, cũng không ấy anh ấy hẹn hò với ai khác, hầu như không có thời gian. Em chỉ tò mò, cô ấy là người thế nào mà làm anh ấy bận lòng lâu như vậy cũng không thấy mặt

Nhật Hạ nghe Tuệ Hương nói mà nó cảm thấy lòng mình đau nhói, cũng giống như đang nghe chính hấn nói vậy. Thì ra hấn vẫn như vậy sao? Vẫn đang chờ nó sao? Nó vốn chẳng mong chờ gì nhiều, nhưng nghe được những lời này, nó lại hạnh phúc vô cùng. Rốt cuộc hấn đang nghĩ cái gì mà im lặng chờ nó chứ? Có đáng không? Nó không chắc nó có thể làm dịu đi bản tính lạnh lùng vô tình của mình mặc dù đã cố gắng, nó không chắc mình sẽ làm hấn vui như trước kia, cũng không chắc mình sẽ không làm tổn thương hấn, nhưng nó vẫn muốn 1 lần được quan tâm, săn sóc hấn với thân phận.....là bạn gái của Hà Dương Phong....

Không đợi nó gọi, hấn tự giác đi xuống nhà. Gặp Tuệ Hương cũng có chút vui, hấn mừng ra mặt

- Hương, em tới đây làm gì thế?

- Em.....em chỉ tới thăm anh thôi nhưng....nhưng em về đây. Thấy anh khỏe như vậy, anh yên tâm rồi - Tuệ Hương gặp người cúi đầu nhanh chóng chạy biến ra ngoài mà Dương Phong vẫn còn ú ớ

- 2 người nói chuyện gì thế? - thấy thái độ kỳ lạ của Hương thì hấn hỏi nó

- Chẳng có gì quan trọng đâu

Tuệ Hương vụt chạy, nhỏ chạy đi đâu cũng không biết nữa. Thì ra là vậy, thì ra hấn đã có người mình luôn thích, luôn chờ đợi. Lý do hấn không bao giờ nói về nó là tại vì, hấn không muốn 1 cô gái còn trẻ như Tuệ Hương phải mong chờ vào con người này. Ngay từ đầu trái tim hấn chưa bao giờ mở rộng cho ai bước vào cả. Tuệ Hương nước mắt đầm đìa mà không khỏi lòng đau như cắt, coi như khoảng thời gian thích hấn là 1 kinh nghiệm đi, sẽ không, sẽ không có lần hiểu lầm nào nữa

“Chị là.....người mà em đang nói đến.....Chị đi du học 7 năm bên Mỹ, bây giờ mới về. Tuy không biết hấn còn thích chị không, nhưng chị vẫn sẽ như vậy, vẫn cứ thích hấn cho đến khi hấn nói mình đã có người khác rồi. Mặc dù biết nó rất không công bằng với em, nhưng chị vẫn muốn cố gắng 1 lần.....”

Tuệ Hương cố gắng loại bỏ những lời nói của nó cứ ong ong mãi trong đầu nhưng thật sự không thể nào chịu được. Nó nói cứ như thôi miên vậy, hấn khí của nó, và lời nói của nó hoàn toàn nghịch nhau, chứng tỏ 2 người đã từng có khoảng thời gian bên nhau rất lâu thì Dương Phong mới cảm hóa được con người sắc đá như nó. Nhật Hạ cần bản không cần cố gắng, vì Dương Phong đã nghiễm nhiên trở thành của nó mất rồi, mãi mãi là vậy, chẳng ai động tới được....

Nhật Hạ đã trở về, đó là sự thật là hần tưởng chừng như là mơ. Căn phòng trống trải bên cạnh, cuối cùng cũng tỏa hơi ấm quen thuộc. Nằm trên giường mà hần trần trọc mãi, cứ trở người liên tục. Mất cứ lảo liên, nửa muốn sang bên kia ngồi, muốn cảm nhận lại cảm xúc quen thuộc ngày xưa được ngồi nhìn nó học, nửa lại cảm thấy, hiện giờ 2 đứa đã lớn, con trai sang phòng con gái, có vẻ không tiện cho lắm. Ai, sao cái suy nghĩ cao cả của người đàn ông cứ làm hần cảm thấy dằn vặt mãi thế

Dương Phong cảm thấy khỏe hơn rồi, hần thức dậy xuề xòa với cái đầu không khác nào tổ quạ, thật không ngờ tối qua hần đã có suy nghĩ sang phòng nó cơ đấy, nghe cũng thật là biến thái. Nhưng mà hình như tối nay hần sẽ đưa nó đến nhà hàng 5 sao để ăn tối thì phải. Sẽ mặc cái gì đây nhỉ? Chút nữa có nên đi rút tiền ra không? Nên tìm chỗ nào vừa đẹp, vừa rẻ lại ngon (**suy nghĩ ngây thơ quá con ạ! Không có chỗ nào như thế ở cái đất này đâu =.=)

Nhật Hạ từ sớm đã đi làm, còn chưa kịp chào hần nữa, mà thôi cần gì thứ đó. Nó nghĩ chắc hần vẫn còn phải nghỉ thêm nhiều, ngủ nướng 1 chút cũng không sao. Nó chỉnh chu nhìn mình trong gương thang máy, sẵn sàng bắt đầu đi làm rồi

Dương Phong luống cuống khắp nơi, hần lôi hết tủ đồ của mình ra nhưng vẫn không nhìn được bộ nào ưng ý cả, không thể nào mặc quần bò áo thun đi nhà hàng 5 sao được, còn ra thể thống gì chứ. Mà nhắc mới nhớ, hần chỉ có xe đạp địa hình cũ thôi, làm sao để đến đó đây. À đúng rồi, hần còn 1 hàng quý nữa. Dương Phong nhún vai cười tít mắt lôi từ tận trong tủ, sâu thật sâu 1 bộ đồ vest lịch lãm hết cỡ. Nhưng mà đi ăn chắc cũng không cần áo vest đâu nhỉ? Chỉ mặc áo sơ mi với quần tây là được rồi. Bộ này hần tính mặc đi đám cưới Mỹ Dung cơ mà bây giờ mang cũng thích hợp lắm đấy chứ. Dương Phong xoay xoay người mình trước gương mỉm cười tự tin, sao mà hần mặc cái này đẹp đến thế chứ?

Treo bộ đồ lên móc, hần mặc bộ đồ khác, khóa cửa nhà, đạp xe đến trung tâm mua sắm lớn nhất. Tối nay hần sẽ tặng nó món quà mà hần đã hứa 7 năm trước. Không biết Nhật Hạ có còn nhớ hay không nữa, cũng có thể nó sẽ cảm động không nói nên lời, hoặc vẫn trưng bộ mặt ngàn năm không đổi đó nhìn hần. Nhưng hần nghĩ chắc sẽ là về sau thôi. Còn nữa, hần vẫn chưa quyết định nên đưa nó đi đâu nữa. Ài, cái này đau đầu lắm đây. Chỗ nào sang chảnh mà lãng mạn chút nhỉ?

- Chú chờ cháu 1 chút nhé!

Dương Phong dẫn dò chú taxi, sau khi nhận được cái gật đầu hiền từ của chú ấy thì mới tự tin rảo bước đi. 6h tối, công ty hầu như đã tắt đèn hết rồi. Lúc này nó còn điện thoại cho hần nữa đấy, làm sao nó biết số điện thoại của hần nhỉ? Mà chuyện đó hần chẳng quan tâm đâu. Nó hỏi hần bao giờ tới rồi còn cho cả địa chỉ công ty nữa chứ. Vậy tức là nó nhớ ngày hôm nay hả? Dương Phong vui sướng đến độ da gà thì nhau nổi lên. Hần cầm hộp quà màu đỏ nho nhỏ tung tăng bước về phía trước với nụ cười thường trực trên môi

Nhưng chưa được bao lâu, cơ thể hần bất động đứng đó. Cánh tay cũng theo đó buông thõng xuống. Hần giương mắt thường thờ nhìn đôi trai gái đang đứng chỗ bãi giữ xe nắm tay nhau, cảm giác tim như bị bóp nghẹt, không phải, không phải nó vẫn còn....mà không.....là do hần tự tưởng tượng ra cả mà thôi. Nhật Hạ trước giờ không hề cho đàn ông động vào người mình, đương nhiên là trừ hần, hôm nay lại cho tên mặc đồ vest lịch lãm nào đó nắm lấy cổ tay. Nhìn sắc mặt nó, hần thật không dám nghĩ tiếp, hần không mong suy nghĩ của mình là đúng, cho dù.....cho dù là hần đúng.....cũng không nên để cho hần nhìn thấy cảnh này chứ? Thà cứ để cho hần tiếp tục bị lừa đi- Cậu.....cậu..... - Dương Phong phút chốc chẳng biết phải nên nói gì trong tình huống này, vẫn cứ lóng ngóng như mọi khi

- Cậu cậu cái gì? Cậu vẫn cứ ngơ ngơ như vậy, để bị bệnh đến nằm liệt giường cũng không chịu uống thuốc. Tôi mà không đến chắc cậu đã chết dần chết mòn trên giường rồi, cậu không biết có nhiều người chỉ vì sốt mà dẫn đến động kinh sao? - nó không nặng không nhẹ như đang đọc 1 bài thuyết giảng cho hần nghe. Dương Phong gật gù cúi đầu, lần đầu gặp mặt sau bao lâu như vậy mà lời nói của nó vẫn không hề giảm uy nghiêm

- Ồ.....mình xin lỗi

- Vào đây ngồi đi, tôi có mua cháo, ăn đi rồi uống thuốc. Cậu dậy trễ quá đấy - hần vẫn ngoan ngoãn nghe lời nó như xưa. Điều đó làm khoe môi của nó nhếch lên thành đường cong mà có lẽ đã lâu rồi, nó không có cười

- Cậu về lúc nào thế?

- Mới về - nó lục đục soạn sành đồ ăn, lấy điện thoại tìm kiếm vài món, cũng chẳng buồn ngẩng cổ. Dương Phong thấy thái độ có chút thờ ơ của nó thì biết chắc, là mình đoán đúng rồi. Nó đã thay đổi, cũng không còn thích hấn nữa. Mà điều đó cũng đúng thôi, chỉ có tên nhà quê như hấn mãi mãi khờ khờ mong chờ vào cái tình yêu đầu đời gì đó. Còn nó là người phụ nữ trưởng thành, hiện đại hơn, có cách nghĩ khác về tình cảm bằng bột năm 17 tuổi

- Ồ.....vậy....vậy à? - ngồi đây hấn chẳng còn biết làm gì ngoài ăn cháo và uống thuốc đều đặn để mau khỏi bệnh

- Trước tiên uống nước cam đi đã. Để coi cậu đã hết sốt chưa? - nó đưa ly nước cam cho hấn rồi đặt tay lên trán kiểm tra nhiệt đó

Hiện bây giờ, Dương Phong nhớ nó đến điên người, cho dù sau 7 năm, nó lại xuất hiện trước mặt và quan tâm như chưa từng có trước giờ, hấn vẫn cảm thấy nhớ nó. Bàn tay mềm mại trắng bông của nó lại được chạm vào cơ thể ấm áp của hấn rồi, có vẻ hấn đã đỡ sốt hơn. Khóe mắt hấn lại ươn ướt, đồng tử nó chậm chậm di chuyển nhìn hấn, sao lại khóc nữa rồi? Dương Phong giống như 1 đứa trẻ vậy, không thay đổi gì nhiều, điều đó làm nó thật là vui

- Hức.....hức.....mình đã rất.....rất nhớ cậu.....nhớ đến phát điên lên..... - nước mắt tuông rơi, hấn nghẹn ngào nói, vụng về lau nước mắt. Đã lâu lắm rồi hấn không có thấy sống mũi mình cay xè như vậy, căn bản chẳng có chuyện gì khiến hấn phải rơi nước mắt như là.....nó.....Dương Phong nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, cơ thể nó vẫn nhỏ con như vậy, lại lạnh lùng mà như ôn nhu. Nhật Hạ không đẩy hấn ra, nếu hấn muốn khóc, muốn chùi nước mắt vào người nó cũng được. Từ bây giờ, nó sẽ tình nguyện trở thành cái khăn giấy cho hấn lau nước mắt

Ăn trưa xong, nó bắt hấn lên phòng nằm nghỉ ngơi, không cho chạy nhảy lung tung nữa. Và mặc dù cả 2 rất nhớ nhau, có vô số chuyện muốn tâm sự cùng nhau nhưng nó 1 mực kêu hấn nằm lên giường. Và điều kiện của thỏa thuận, chính là tối mai nó phải để hấn mời ăn tối. Lần này hấn sẽ mời nó ở 1 nhà hàng sang trọng, lần đầu tiên dùng tiền của mình đãi nó ăn, đương nhiên hấn rất sung sướng rồi

Nhật Hạ nghe chuông cửa thì chạy ra. 1 cô gái ăn mặc đơn giản với đôi mắt to long lanh ngược nhìn nó ngạc nhiên. Cô gái trẻ mặc chiếc đầm màu hồng phấn và đeo túi chéo nhìn chắc là sinh viên, nó đoán vậy

- Xin lỗi.....anh Phong có ở nhà không? - giọng nói cô bé thật là trong trẻo cao vút, khác hoàn toàn với cái giọng trầm đặc của nó

- Có, hấn ở trên lầu. Em vào đợi không?

- Ừm.....dạ!..... - nghe giọng có chút đáng sợ của nó, cô bé rõ ràng sợ hãi thụt lùi. Bạn của hấn cũng giống hấn quá nhỉ? Lần trước Tuệ Hương tới đây đâu có thấy người con gái này, hôm nay lại được gặp mặt, hình như là bằng tuổi Dương Phong, hay là bạn nhỉ? - cảm ơn chị - Hương nhận được ly nước của nó - mà chị này.....chị.....quen anh Phong lâu chưa ạ?

- Cũng lâu rồi - nó cảm nhận được ẩn ý trong lời nói của cô bé, không lẽ.....nhỏ có tình ý với hấn?

- Ừm.....vậy chị có biết.....ai tên Nhật Hạ không ạ? Là Châu Nhật Hạ - ánh mắt kiên quyết của cô bé làm nó có chút chạnh lòng, là ánh mắt của 1 người phụ nữ.....điều đó nói lên cái gì chứ?

- Sao thế? - nó chau mày 1 chút, đột nhiên tò mò tại sao hấn lại kể lể nó cho người khác nghe

- Em.....đã bị từ chối rồi ạ..... - Tuệ Hương cúi đầu buồn bã - những 2 lần.....và lần nào anh ấy cũng nói....anh ấy vẫn còn thích Nhật Hạ.....mà em chưa bao giờ gặp mặt chị ấy, cũng không ấy anh ấy hẹn hò với ai khác, hầu như không có thời gian. Em chỉ tò mò, cô ấy là người thế nào mà làm anh ấy bận lòng lâu như vậy cũng không thấy mặt

Nhật Hạ nghe Tuệ Hương nói mà nó cảm thấy lòng mình đau nhói, cũng giống như đang nghe chính hấn nói vậy. Thì ra hấn vẫn như vậy sao? Vẫn đang chờ nó sao? Nó vốn chẳng mong chờ gì nhiều, nhưng nghe được những lời này, nó lại hạnh phúc vô cùng. Rốt cuộc hấn đang nghĩ cái gì mà im lặng chờ nó chứ? Có đáng không? Nó không chắc nó có thể làm dịu đi bản tính lạnh lùng vô tình của mình mặc dù đã cố gắng,

nó không chắc mình sẽ làm hấn vui như trước kia, cũng không chắc mình sẽ không làm tổn thương hấn, nhưng nó vẫn muốn 1 lần được quan tâm, săn sóc hấn với thân phận.....là bạn gái của Hà Dương Phong....

Không đợi nó gọi, hấn tự giác đi xuống nhà. Gặp Tuệ Hương cũng có chút vui, hấn mừng ra mặt

- Hương, em tới đây làm gì thế?

- Em.....em chỉ tới thăm anh thôi nhưng....nhưng em về đây. Thấy anh khỏe như vậy, anh yên tâm rồi - Tuệ Hương gặp người cúi đầu nhanh chóng chạy biến ra ngoài mà Dương Phong vẫn còn ú ớ

- 2 người nói chuyện gì thế? - thấy thái độ kỳ lạ của Hương thì hấn hỏi nó

- Chẳng có gì quan trọng đâu

Tuệ Hương vụt chạy, nhỏ chạy đi đâu cũng không biết nữa. Thì ra là vậy, thì ra hấn đã có người mình luôn thích, luôn chờ đợi. Lý do hấn không bao giờ nói về nó là tại vì, hấn không muốn 1 cô gái còn trẻ như Tuệ Hương phải mong chờ vào con người này. Ngay từ đầu trái tim hấn chưa bao giờ mở rộng cho ai bước vào cả. Tuệ Hương nước mắt đầm đìa mà không khỏi lòng đau như cắt, coi như khoảng thời gian thích hấn là 1 kinh nghiệm đi, sẽ không, sẽ không có lần hiểu lầm nào nữa

“Chị là.....người mà em đang nói đến.....Chị đi du học 7 năm bên Mỹ, bây giờ mới về. Tuy không biết hấn còn thích chị không, nhưng chị vẫn sẽ như vậy, vẫn cứ thích hấn cho đến khi hấn nói mình đã có người khác rồi. Mặc dù biết nó rất không công bằng với em, nhưng chị vẫn muốn cố gắng 1 lần.....”

Tuệ Hương cố gắng loại bỏ những lời nói của nó cứ ong ong mãi trong đầu nhưng thật sự không thể nào chịu được. Nó nói cứ như thôi miên vậy, hàn khí của nó, và lời nói của nó hoàn toàn nghịch nhau, chứng tỏ 2 người đã từng có khoảng thời gian bên nhau rất lâu thì Dương Phong mới cảm hóa được con người sắc đá như nó. Nhật Hạ căn bản không cần cố gắng, vì Dương Phong đã nghiêm nhiên trở thành của nó mất rồi, mãi mãi là vậy, chẳng ai động tới được....

Nhật Hạ đã trở về, đó là sự thật là hấn tưởng chừng như là mơ. Căn phòng trống trải bên cạnh, cuối cùng cũng tỏa hơi ấm quen thuộc. Nằm trên giường mà hấn trần trọc mãi, cứ trở người liên tục. Mất cứ láo liên, nửa muốn sang bên kia ngồi, muốn cảm nhận lại cảm xúc quen thuộc ngày xưa được ngồi nhìn nó học, nửa lại cảm thấy, hiện giờ 2 đứa đã lớn, con trai sang phòng con gái, có vẻ không tiện cho lắm. Ai, sao cái suy nghĩ cao cả của người đàn ông cứ làm hấn cảm thấy dần vật mãi thế

Dương Phong cảm thấy khỏe hơn rồi, hấn thức dậy xuề xòa với cái đầu không khác nào tổ quạ, thật không ngờ tối qua hấn đã có suy nghĩ sang phòng nó cơ đấy, nghe cũng thật là biến thái. Nhưng mà hình như tối nay hấn sẽ đưa nó đến nhà hàng 5 sao để ăn tối thì phải. Sẽ mặc cái gì đây nhỉ? Chút nữa có nên đi rút tiền ra không? Nên tìm chỗ nào vừa đẹp, vừa rẻ lại ngon (**suy nghĩ ngây thơ quá con ạ! Không có chỗ nào như thế ở cái đất này đâu =.=)

Nhật Hạ từ sớm đã đi làm, còn chưa kịp chào hấn nữa, mà thôi cần gì thứ đó. Nó nghĩ chắc hấn vẫn còn phải nghỉ thêm nhiều, ngủ nướng 1 chút cũng không sao. Nó chính chu nhìn mình trong gương thang máy, sẵn sàng bắt đầu đi làm rồi

Dương Phong luống cuống khắp nơi, hấn lôi hết tủ đồ của mình ra nhưng vẫn không nhìn được bộ nào ưng ý cả, không thể nào mặc quần bò áo thun đi nhà hàng 5 sao được, còn ra thể thống gì chứ. Mà nhắc mới nhớ, hấn chỉ có xe đạp địa hình cũ thôi, làm sao để đến đó đây. À đúng rồi, hấn còn 1 hàng quý nữa. Dương Phong nhún vai cười tít mắt lôi từ tận trong tủ, sâu thật sâu 1 bộ đồ vest lịch lãm hết cỡ. Nhưng mà đi ăn chắc cũng không cần áo vest đâu nhỉ? Chỉ mặc áo sơ mi với quần tây là được rồi. Bộ này hấn tính mặc đi đám cưới Mỹ Dung cơ mà bây giờ mang cũng thích hợp lắm đấy chứ. Dương Phong xoay xoay người mình trước gương mỉm cười tự tin, sao mà hấn mặc cái này đẹp đến thế chứ?

Treo bộ đồ lên móc, hấn mặc bộ đồ khác, khóa cửa nhà, đạp xe đến trung tâm mua sắm lớn nhất. Tối nay hấn sẽ tặng nó món quà mà hấn đã hứa 7 năm trước. Không biết Nhật Hạ có còn nhớ hay không nữa, cũng có thể nó sẽ cảm động không nói nên lời, hoặc vẫn trưng bộ mặt ngàn năm không đổi đó nhìn hấn. Nhưng hấn nghĩ chắc sẽ là về sau thôi. Còn nữa, hấn vẫn chưa quyết định nên đưa nó đi đâu nữa. Ài, cái này đau đầu lắm đây. Chỗ nào sang chảnh mà lãng mạn chút nhỉ?

- Chú chờ cháu 1 chút nhé!

Dương Phong dặn dò chú taxi, sau khi nhận được cái gật đầu hiền từ của chú ấy thì mới tự tin rảo bước đi. 6h tối, công ty hầu như đã tắt đèn hết rồi. Lúc này nó còn điện thoại cho hấn nữa đây, làm sao nó biết số điện thoại của hấn nhỉ? Mà chuyện đó hấn chẳng quan tâm đâu. Nó hỏi hấn bao giờ tới rồi còn cho cả địa chỉ công ty nữa chứ. Vậy tức là nó nhớ ngày hôm nay hả? Dương Phong vui sướng đến độ da gà thì nhau nổi lên. Hấn cầm hộp quà màu đỏ nho nhỏ tung tăng bước về phía trước với nụ cười thường trực trên môi

Nhưng chưa được bao lâu, cơ thể hấn bất động đứng đó. Cánh tay cũng theo đó buông thõng xuống. Hấn giương mắt thường thờ nhìn đôi trai gái đang đứng chỗ bãi giữ xe nắm tay nhau, cảm giác tim như bị bóp nghẹt, không phải, không phải nó vẫn còn....mà không....là do hấn tự tưởng tượng ra cả mà thôi. Nhật Hạ trước giờ không hề cho đàn ông động vào người mình, đương nhiên là trừ hấn, hôm nay lại cho tên mặc đồ vest lịch lãm nào đó nắm lấy cổ tay. Nhìn sắc mặt nó, hấn thật không dám nghĩ tiếp, hấn không mong suy nghĩ của mình là đúng, cho dù....cho dù là hấn đúng....cũng không nên để cho hấn nhìn thấy cảnh này chứ? Thà cứ để cho hấn tiếp tục bị lừa đi

29. Chương 29: Bữa Tối Thất Bại

Dương Phong quay đầu vụt chạy. Tại sao? Tại sao đã lâu như vậy rồi, cảm giác của hấn vẫn cứ rõ rệt và sâu sắc đến thế. Thậm chí, tâm trí của hấn còn bị đảo điên 1 lần nữa khi gặp lại nó. Và cho dù nó vẫn cứ lạnh nhạt với hấn, nhưng hấn vẫn mong còn có chút gì đó....chút gì đó động lại trong trái tim nhỏ bé của nó. Dương Phong lấy lại hơi chạy chậm lại, hấn mệt mỏi quệt đi giọt nước mắt không biết tự khi nào đã thi nhau chảy dài xuống. Khóe mắt hấn đỏ hoe, sứt sùi vì khóc và cũng vì cơn bệnh chưa khỏi dứt nữa. Nhưng hấn không quan tâm. Hộp quà vẫn còn trên tay, bộ đồ vẫn còn trên người nhưng tâm trạng hồi hộp ban sáng đã bay mất rồi. Thậm chí ăn bận lịch lãm như vậy mà hấn vẫn khóc lóc như đứa con nít, coi được không chứ, cái tính này. Hấn 1 mình tản bộ trên con đường xe cộ lúc nhúc, giờ này người ta tan làm, đang đi chơi với người yêu, còn hấn vẫn cứ cô đơn như vậy

- NÀY CẬU ƠI, THẾ CÓ CHỜ TIẾP KHÔNG?? - Nhật Hạ giật mình nghe thấy tiếng gọi của chú taxi, ông chú tặc lưỡi rời đi

Nhật Hạ lơ mơ suy đoán trong đầu, mi tâm chau lại bối rối. Không phải là....điều nó đang nghĩ là đúng chứ?

- Sao thế?? - Hải Hà buông tay nó ra hỏi

- À.....xin lỗi nhưng mà.....tối nay tôi có hẹn với 1 người quan trọng - vốn nó không định nói thừa 2 từ cuối nhưng nó mong, sau này không có bất kỳ tình huống kỳ quặc nào xảy ra nữa

- Ủ.....vậy sao? Xin lỗi, thật sự xin lỗi cô.....tôi.....tôi..... - Hải Hà gãi đầu xấu hổ - chỉ là tối nay tôi cũng định đi ăn với bạn gái nhưng.....cô ấy nói đột nhiên có việc bận nên..... - anh cúi đầu buồn bã, lấy điện thoại trong túi quần ra nghe - Alo.....Hả? Thật sao?.....Anh đón em ở đâu đây?.....Ồ, chờ, chờ anh chút! - Hải Hà sắc mặt lập tức biến chuyển, rõ ràng tâm tình vô cùng tốt - bạn gái tôi mới điện, thật sự cảm ơn cô, cảm ơn cô

Thật là, nó có làm gì đâu mà phải cảm ơn. Nhìn anh vui vẻ đi chơi với người yêu, nó cũng sức nhớ ra chuyện của mình. Nhật Hạ thở dài lái xe đi, bây giờ nó đâu có biết hấn ở đâu mà tìm chứ. Cứ về nhà trước rồi tính, nó chậm chậm de chiếc xe camry màu trắng ra khỏi bãi

- Hở? Đó không phải là.....là cái tên mới này sao??? - đèn đỏ, xe dừng lại, Dương Phong từ đâu hùng hổ chạy tới, mở cửa xe, lôi xồng xộc người trong xe ra, cô gái ngồi bên cạnh lập tức hoảng hốt - MÀY.....sao mày lại ở đây?

- Cậu.....cậu là ai?? Buông tôi ra - Hải Hà lấp bắp gỡ tay tên to con này ra nhưng mắt hấn long lên sòng sọc như muốn đánh người

- TÔI HỎI SAO ANH KHÔNG ĐI VỚI NHẬT HẠ?? Lúc này, 2 người còn nắm tay nhau mà - hấn có thoáng chút buồn, nhưng nhanh chóng siết áo hấn chặt hơn
 - Cái gì? Anh nắm tay ai hả Hà? - cô gái kiêu sa trong xe nghe được bạn trai thì bước ra
 - Không.....không phải như em nghĩ đâu.....HẦY.....đừng có như vậy mà, buông ra rồi từ từ nói - Hải Hà bối rối không biết nên giải quyết tình huống này như thế nào
 - Chuyện là như thế nào vậy anh? - xem ra bạn gái anh rất hiểu chuyện, bình tĩnh hỏi mà không hề tỏ ra ghen tuông
 - Tôi.....hãy tôi.....định rủ thư ký Hạ đi ăn vì bạn gái tôi bận việc, nhưng cô ấy đã từ chối rồi
 - HẢ? - Dương Phong nói lỏng tay, Hải Hà lập tức tuông chạy. Hấn giương mắt ngây ngốc nhìn anh
 - Phải đấy, cô ấy nói tối nay mình có hẹn với người quan trọng lắm. Tôi cũng không rõ. Hải lòng chưa, thật tình..... - anh chỉnh sửa lại cổ áo bị nhàu nát - mình đi thôi em - Hải Hà kéo bạn gái vào trong xe. Chiếc xe nhanh chóng phóng đi, chỉ có 1 mình Dương Phong vẫn còn đứng chờ vợ giữa ngã tư. Hấn ngồi bệt xuống đất thở dốc. Cái quái gì đang xảy ra thế này? Hấn đã tự hỏi mình hàng vạn câu như vậy nhưng chưa bao giờ nhận được câu trả lời cả
 - Hạ..... - Dương Phong bình tĩnh, hấn chạy như điên đến công ty. Lỡ như nó vẫn còn đang chờ hấn thì sao
- Chiếc camry màu trắng băng vùn vút trên đường, lướt qua những ánh đèn. Gương mặt lạnh lẽo lúc sáng lúc tối của nó trở nên thật âm u. Nhật Hạ lướt ánh mắt thâm sâu qua những tòa nhà sáng chói trên đường, bất giác đồng tử giãn to, dừng lại ở cái con người đang dốc sức chạy ngược hướng với nó. Nhìn hấn đang vội vã cầm hộp quà chạy mà chẳng thèm nhìn người đi đường lấy 1 cái, người thì ăn mặc lịch sự mà phút chốc nhìn đã tơi tả đến ghê, quần áo xộc xệch, áo ướt đầm mồ hôi, tóc tai bị vò đến rối bời, nó thật không tưởng tượng nổi, hấn vẫn chẳng thay đổi chút nào từ sau ngày đó
- Kíttttttttt.....Nhật Hạ lập tức đỗ xe bên đường, hấn chạy nhanh quá, nó chẳng kịp nhìn thấy bóng hấn sau khi xuống xe nữa
- HÀ DƯƠNG PHONG.....HÀ DƯƠNG PHONG..... - mặc dù bị người ta nhìn chằm chằm như người bị tâm thần nhưng nó vẫn phải kêu hấn. Dương Phong cuối cùng cũng nghe được tiếng gọi, hấn đứng cách đó 20m chằm chằm quay đầu nhìn nó
- Thấy hấn vẫn cứ ngu ngơ đứng đó thì nó hấn giọng, thở hắt đi tới. Tiếng giày cao gót không thể nghe thấy nữa, hòa vào dòng người vội vã, nó đang nhắm chỗ hấn đứng mà đi tới. Dương Phong thấy mắt mình cay cay, thì cứ thấy nó là hấn lại cực kì mau nước mắt, giống như tất cả sự yếu đuối, uất ức đều được trút ra ngoài mỗi khi ở cạnh nó vậy. Nhật Hạ nhú mày nhìn hấn, nó nhìn 1 lượt từ đầu tới chân cũng không ra cái thể thống gì hết
- Dẫn tôi đi ăn nhà hàng mà cậu bê bết thế hả? Lại còn chạy..... - hấn ngắt lời, lập tức sà vào lòng nó, mà thực chất là đang bóp nghẹt nó trong lòng. Nhật Hạ đứng ngơ ngác 1 hồi, người hấn nóng quá, mồ hôi rất nhiều, lồng ngực thở hổn hển có vẻ đang rất mệt
 - Mình xin lỗi, xin lỗi cậu Hạ.....mình làm sai rồi..... - hấn khóc nức lên nhận lỗi. Vẫn cứ như con nít, hấn cứ mãi ôm nó mà thôi
 - Vì người cậu buồn quá nên tôi không thể động vào được. Cho dù vậy, cậu vẫn không giận tôi chứ?
 - Hả? - hấn cười khổ nhìn nó, lần đầu nghe nó tâm sự tỏ vẻ thật lòng như vậy, mà như đang chửi xéo hấn với giọng điệu nhẹ nhàng
 - Hôm nay xem ra không đi ăn được rồi, về thôi!
 - Vì.....vì sao? - hấn giật mình buông nó ra
 - Người cậu ướt đầm mồ hôi rồi, về nhà tắm nước nóng nếu không muốn bệnh tái phát - nó lạnh nhạt quay lại xe
 - Không được đâu, mình đã tìm được chỗ rồi - hấn kì kèo năn nỉ

- Không được. Về nhà, để bữa khác đi, tôi sợ cái bộ dạng hiện giờ của cậu vào lại làm xấu nhà hàng của người ta - Nhật Hạ vẫn tàn nhẫn như hồi nào

- Tại sao chứ? Oa.....ủa? Xe này của ai thế? - hấn chỉ vào cái xe sang trọng nó đang khởi động

- Hồi thưa, xe của tôi chứ của ai. Không lên hả? Hay không biết mở cửa xe

- À.....đương nhiên biết chứ - Dương Phong chu mỏ, mở cửa chui tọt vào xe

Được ngồi trong xe nó thế này, cảm giác tim đập chân run lần đầu tiên có, nhìn nó chuyên tâm lái xe như vậy, giống như hấn đang được bảo bọc kín đáo ấy. Dương Phong tùm tùm cười thích thú. Nó cũng phát hiện thì ra cái tật hay lên cơn cười 1 mình của hấn cũng không bỏ được. Cũng hừ lạnh cho qua. Trong xe 1 thằng con trai to con khỏe mạnh, lại gương mặt nhìn người con gái vô cùng nhỏ con bên cạnh mà nhoen miệng hạnh phúc

Dương Phong về nhà lập tức bị nó bắt lên lầu tắm, còn mình thì tắm ở dưới. Nó còn dặn hấn không được tắm quá lâu nữa, hết như bảo mẫu vậy. Nhật Hạ quần đầu tóc mới gọi vào khăn tắm trên đầu, nó đi ra thì thấy hấn ngồi ngồi chễm chệ trên ghế bếp rồi. Dương Phong ngăn người nhìn nó, thú thật từ khi về, hấn nhận ra nó đẹp lên rất nhiều, từng giọt nước rũ xuống từ tóc nó trông thật quyến rũ, đôi mắt băng lãnh lướt nhìn kỳ quái nhìn hấn. Chợt thấy mình quá thô lỗ, hấn hần giọng

- Cậu.....cậu muốn ăn gì?

- Ăn gì mà chả được - nó gỡ mái tóc ướt đầm xuống, nhẹ nhàng lau khô. Hấn chợt có 1 suy nghĩ kỳ lạ, hấn muốn được chạm vào, vuốt ve tóc nó

- Cậu.....để mình sấy tóc cho cậu nhé! - nghe hấn đề nghị mà nó thoáng giật mình, lớn rồi nên bạo hơn hấn nhỉ? Còn bày đặt đòi hỏi nữa. Nhưng tại sao nó phải làm như vậy chứ? Câu hỏi đó đã không xuất hiện trong đầu nó như mọi khi, mà nó nghiêm nhiên như hấn có thể chạm vào

- Nếu cậu làm mì gói cho tôi ăn, tôi đói rồi, còn phải làm việc khuya nữa - nó nhàn nhạt nói sau khi nhận được cái gật đầu chắc nịch của hấn. Nhật Hạ thoáng mỉm cười lên lầu lấy laptop xuống phòng khách làm việc

Chỉ trong chốc lát lui cui dưới bếp, Dương Phong cũng bưng lên 2 tô mì tôm nho nhỏ, ăn nhiều thứ này không tốt nên cho dù đói, hấn cũng không dám làm nhiều. Đặt tô lên bàn, hấn hờn hờ chạy đi lấy mấy sấy trong ngăn tủ. Nhật Hạ ngồi dưới đất gõ gõ máy tính trên bàn, còn hấn ngồi trên sofa để cho nó ngồi ở giữa 2 chân, còn hấn thì vui vẻ sấy tóc. Tiếng sấy ề ề nhưng hấn vẫn không tắt được nụ cười trên môi. Tóc nó thật sự mới tắm xong rất thơm, rất dài, rất đẹp. Tại vì trước đây chưa từng động chạm trực tiếp vào tóc nó nhiều như bây giờ, hấn cảm thấy mình đúng thật là may mắn hơn người khác

Mặc cho tâm trạng của hấn vẫn đang còn ở tận mây xanh, Nhật Hạ chẳng quan tâm là mấy, tiếng máy sấy cũng không làm ảnh hưởng đến tiến độ làm việc của nó. Nhật Hạ lật lật tài liệu chăm chú coi thì chợt thấy 2 tô mì vẫn còn hơi ấm ở đó, sợ để càng lâu, mì lại nở ra thì mệt

- Này.....ăn mì đi - sau 1 hồi không thấy hấn trả lời lại thì nó đâm bực mình. Nhật Hạ với tay rút dây cắm ra, nhìn trừng trừng hấn - mì nở ra rồi kìa - nhìn từ góc độ này, hấn thấy nó đáng yêu cực, đôi mắt đột nhiên mở to, mà thực ra nó đang ngồi ở dưới thôi, làn da trắng hồng vừa mới tắm xong làm nổi bật đôi môi hơi mỏng kia

- Có thể ăn món khai vị trước được không? - không biết từ khi nào trong tâm trí hấn lại có cái suy nghĩ “món khai vị” đó nữa

- Hả? - Nhật Hạ ngờ nghệch nhìn hấn tham lam chiếm lấy đôi môi của nó. Nhật Hạ chớp chớp mắt nhìn hấn. Sau ngần ấy năm, hấn vẫn có 1 kiểu hôn đó, nhưng có vẻ hơi khác lúc trước. Đầu lưỡi hấn liếm trọn đôi môi còn đang cứng ngắc lại của nó, nếm trải mùi vị bấy lâu hấn đã bỏ quên. Sau 1 hồi gấp gáp khó thở, Dương Phong lại buông nó ra, tô mì cũng theo đó mà hơi lạnh lại

30. Chương 30: Vậy Cứ....thích Nhau Đi

- Cậu đã hứa là sẽ nói rõ ràng với mình sau khi trở về mà
- Là cậu đã nhớ thiếu rồi.....nếu như cậu vẫn còn..... - Nhật Hạ căn bản từ sau chuyện của cô gái tên Tuệ Hương, cũng biết hẳn có chút tình ý với nó. Chỉ là, nó mặt dày muốn chính miệng hẳn nói ra mà thôi
- Mình thích cậu - hẳn thẳng thừng nói, giống hệt ngày xưa, không hề ngại ngùng xấu hổ 1 chút nào. Và mặc dù là hỏi, nhưng hẳn cũng biết mình rất quan trọng với nó, chính nó đã nói với tên mặc vest kia còn gì
- Cậu không ghét tôi năm đó..... - nó bắt đầu viện cớ, nó rất sợ hẳn vẫn còn chưa chính chắn trong chuyện tình cảm
- Tại sao bao nhiêu năm cậu vẫn không tin mình lấy 1 lần, cũng không tin lấy bản thân 1 lần? Mặc dù mình muốn ghét cậu, nhưng nhìn thấy cái mặt cậu là mình chẳng thể nào không để tâm lấy 1 giây được, kỳ lắm phải không? Cậu luôn miệng nói là muốn làm rõ, làm rõ cái gì, cậu vốn muốn phủ nhận tình cảm của mình. NÓI DỐI, TOÀN LÀ NÓI DỐI! - Dương Phong tức giận hét rồi bỏ lên phòng
- Hắn đang giận? Dương Phong giận nó hay sao? Sao lại lớn tiếng hờn dỗi như thế? Nhìn thật.....đáng yêu. Kỳ lạ thật, nó là người bị giận nhưng không hề cảm thấy buồn chút nào, ngược lại còn có chút thú vị, Nhật Hạ chống cằm nhìn cửa phòng đóng im ỉm mà bật cười, còn nghĩa mắt vào tô mỳ đã nở trướng ra kia. Còn ăn uống gì nữa chứ? À mà....Nhật Hạ đứng dậy gấp laptop, lục đục lấy trong tủ lạnh bịch bánh ngày hôm qua nó mua, chắc vẫn còn ăn được nhỉ, rót thêm ly sữa nữa sau khi xử lý xong đồng mỳ kia
- Cộc.....cộc.....Nhật Hạ gõ cửa cho có lệ rồi tự động đi vào, căn phòng tối thui, hẳn có bao giờ tắt đèn tối như vậy chứ? Ngủ rồi hả? Nó thở dài đặt sữa và bánh lên bàn ở đầu giường. Nó ngồi lên giường, bên cạnh cái người đang quay lưng trùm mền kín mít, rõ ràng chưa ngủ mà còn làm nũng với nó nữa sao? Nhật Hạ không có giải an ủi dễ dàng dành người khác, đặc biệt càng không thể biểu lộ ra ngoài tình cảm của mình dễ dàng
- Dương Phong cảm thấy nhẹ bẫng, không còn nặng nề ngồi ở bên cạnh nữa, hẳn liền hoảng loạn chớp lấy thứ gì đó của nó mà vẫn không thấy đường, không ngờ lại 1 lần may mắn chụp được tay nó. Nhật Hạ chậm rãi xoay người nhìn hẳn, trong bóng tối mập mờ, nó thấy long lanh trong khóe mắt hẳn những giọt nước. Nó thở dài, lại mít ướt nữa rồi. Không vội bật đèn, nó sợ can đảm của hẳn sẽ lập tức bay mất tiêu
- Vẫn còn giận sao?
- Không có.....khịt.....mình đâu có giận cậu đâu....
- Nhưng cậu vừa lớn tiếng với tôi sau đó bỏ lên phòng, không phải hờn dỗi kiểu trẻ con thì thế nào?
- Ờ.....nhưng hết rồi. Vậy cuối cùng.....cậu còn thích mình không?
- - phía bên kia im lặng, vì tối quá hẳn không thể thấy rõ nét mặt của nó nên đành ra hiệu kỳ, lại nheo nheo mắt
- Khó trả lời đến thế hả? - hẳn buồn rầu buông tay nó ra, mối quan hệ nhập nhằng của 2 người thật khiến hẳn mệt mỏi, tưởng như không thể nào tiếp tục trụ được nữa
- Tôi vừa mới gật đầu - vẫn là cách nói thẳng thắn đó. Dương Phong mở to mắt nhìn vào khoảng không trung nơi phát ra tiếng nói
- Cậu.....cậu.....cậu.....thật.....thật..... - hẳn lắp bắp mãi vẫn chưa hoàn thành câu nói
- Cậu nghĩ tôi đem chuyện này ra đùa được hả? Nếu người tôi đã không hứng thú, cho dù có đứng trước mặt tôi tự sát, tôi cũng không cứu đâu
- Cậu cũng đâu cần nói đáng sợ đến thế - Dương Phong giật giật khóe môi thoáng chút rùng mình
- Bây giờ.....đến lượt tôi ăn món khai vị..... - bị câu nói của chính mình làm cho ngờ nghệch, mặt hẳn đột nhiên trở nên khù khù khờ khờ

Đột nhiên hắn cảm thấy 1 luồng khí nóng phả vào mặt mình, tim hắn nhanh chóng thất lại, đương nhiên hắn biết đây là cái gì, chỉ là mắt vẫn mở trao tráo nhưng không thể thấy gì mà thôi. Nhịp thở hắn tăng nhanh bất ngờ, dồn dập, nhưng tuyệt nhiên không dám động đậy. Nhật Hạ mò tay đến công tắc đèn

Tách.....ánh sáng vừa xuất hiện, gương mặt to lớn có nó lập tức kề sát mặt hắn, đặt 1 nụ hôn ngọt ngào vào cùng. Không hề bị động, hắn nhanh chóng xoay chuyển tình thế, chủ động cuốn lấy đôi môi của nó. Dương Phong đặt tay sau ót nó, dường như muốn hòa trộn môi 2 người làm 1. Nhật Hạ ngạc nhiên, sao hắn lại sành sỏi việc này đến thế? Trước kia chỉ là cái phớt lờ trên môi, bây giờ là tấn công luôn cả bên trong. Đến khi hơi thở đã không thể khó khăn hơn, Nhật Hạ mới đẩy hắn ra, nó phải kìm chế lắm mới không quát hắn 1 trận vì tội lạm dụng

- Cậu.....sao lại hôn giỏi đến thế?

- Cũng không biết nữa, chắc là bản năng đàn ông - hắn nhún vai thờ ơ mà vẫn không giấu nổi nét cười trong ánh mắt. Dương Phong thấy đồ ăn, liền vồ tới vợ lấy, ăn như sắp chết đói đến nơi - sao cậu có loại bánh của tiệm này thế?

- Hỏi thừa, đương nhiên là mua rồi - Nhật Hạ vẫn còn chưa giảm được nhiệt độ trên mặt, hừ lạnh nói

- À mà.....bây giờ công khai hết rồi, sao không làm bước tiếp theo?

- Bước tiếp theo???!!!!!! - hắn không biết rằng lời nói vô tư của hắn đã làm nó sững sốt 1 phen, không hiểu rõ ý tứ trong lời nói hay là do nó đa nghi quá

- Ủm, cái bước mà những người yêu nhau thường hay làm ấy

- Cậu đang nói cái gì thế hả? - Nhật Hạ không ngờ đầu óc hắn chỉ nghĩ đến chuyện đó. 7 năm thực sự thay đổi quá nhiều với 1 người, không lẽ hắn đã từng có kinh nghiệm trong chuyện đó hay sao? Thấy nó đột nhiên căng thẳng thì hắn thấy kỳ lạ liền chau mày

- Cậu sao thế? Mình nói tiếp theo có phải chúng ta nên hẹn hò hay không? Như những cặp khác đấy

- Ồ.....ừm..... - hơi xấu hổ vì phát hiện chính mình mới là có đầu óc đen tối, nó lại nhu mì ngồi xuống

- Vả lại cũng không nên xưng hô như vậy nữa

- Sao lại không được, tôi thấy chẳng có gì bất tiện cả

- Cậu thấy có ai hẹn hò mà xưng tôi tôi cậu cậu chưa? Bằng tuổi mình tụi bạn đã có hàng tá kinh nghiệm trong chuyện yêu đương rồi đấy, chỉ có mình là ngu ngơ chờ đợi mỗi mòn thôi - hắn chu môi ghen tỵ, rĩ rĩ ăn bánh mỳ. Đúng rồi, đời sống sinh viên cùng với những cô gái chân dài mà tụi bạn thường hay chém trên face làm hắn cực kỳ phát ghen

- Vậy.....phải xưng thế nào? - lần đầu tiên thấy nó chịu ngoan ngoãn nghe lời như thế? Hắn thật như mở cờ trong bụng, hàng ngàn tế bào biểu tình phải lợi dụng cơ hội tốt này 1 chút. Đương nhiên vốn dĩ nó không thích, thế nhưng nghe hắn chịu nhiều uất ức như vậy, cũng thấy không nỡ. Hơn nữa bây giờ 2 người.....

- Xưng em, gọi anh. Nói thử 1 câu đi

- Nói.....nói gì? - nó ngược mắt thắc mắc nhìn hắn. Dương Phong đỏ mặt, lần đầu thấy nó cũng dịu dàng tế nhị như vậy, hơn nữa còn ngược đôi mắt diêm lệ đó nhìn hắn nữa. Dương Phong quay sang chỗ khác vờ suy nghĩ

- Nói về cuộc sống của em ở Mỹ, bạn bè.....và những thứ khác nữa..... - hắn viện đại chuyện nào đó để nói

- Ủm.....cũng chẳng có gì đáng kể cả, chỉ trừ việc ba mẹ em muốn gặp anh mà thôi - ngôn từ thanh thoát không chút ngượng miệng thốt ra từ nó, Dương Phong xúc động nhìn nó vẫn bình thường như cân đường hộp sữa

- Cậu, lộn, em.....em.....à còn cái này, quà nữa..... - hắn lẩn lộn lôi hộp quà ở dưới giường lên - túi hiệu anh hứa mua cho em đấy

- Cảm.....ơn..... - Nhật Hạ cảm động nhận lấy hộp quà. Những tưởng đó chỉ là lời nói bông bột lúc nhỏ, không ngờ sau 7 năm hắn vẫn còn nhớ mồn một như vậy. Nó nhanh chóng giấu đi cảm xúc muốn yêu thương trong

ánh mắt - Em về phòng ngủ đây - thấy mình cũng chẳng còn phận sự gì ở đây nên Nhật Hạ chống gối đứng dậy thở phào - ngủ đi! - trước khi tắt đèn nó còn kịp nhắc nhở hần

- Ừm.....ừm..... - Dương Phong cười híp mắt lẳng lẳng chìm vào giấc ngủ, cảm giác uơn ứt ở mắt hoàn toàn biến mất

Hần rõ ràng biết được nó rất cưng chiều hần, còn quan tâm từng thứ nhỏ nhất 1, nên càng yêu nó hơn, liền khẳng định 7 năm ròng rã của mình không uổng phí. Nhật Hạ vừa ra khỏi phòng liền đưa tay lên trán thở dốc, ai lại biết lồng ngực nó như muốn nổ tung chứ, tâm trí đảo lộn lung tung, tựa như đồng giấy tờ lộn xộn đến 1 năm còn chưa sắp xếp lại được. Nhưng tối nay như vậy là đủ rồi, nó còn phải nghĩ đến đại cuộc ngày mai nữa, Nhật Hạ xuống nhà tiếp tục công việc đến khuya của mình

- Em mau lại đây ăn sáng đi - Dương Phong mỉm cười nhu tình vẫy tay nó đang đi trên lầu xuống

Ở chung với nó cũng lâu, hần đương nhiên nắm bắt được thời gian hằng ngày nó thức dậy. Nhật Hạ rất quan trọng công việc, sáng sớm 6h dậy, tranh thủ xem lại chút công việc trong ngày rồi 7h kém xuất phát đến công ty. Sở dĩ vì nó luôn đi sớm trước giám đốc để chuẩn bị mọi việc cho thật tốt. Đó cũng là lý do Nhật Hạ rất được trọng dụng mặc dù mới những buổi đầu đi làm

- Khi nào anh đi làm?

- À.....sáng nay anh đi học

- Đi học??? - nó ngẩng mặt ngạc nhiên

- Ừm, đi học làm bánh, không phải nói chứ anh là học trò giỏi nhất ở đó đấy, 4 năm học chứ ít gì - hần cũng không biết xấu hổ tự khen mình

- Vậy sao - vậy mà thái độ nó lại thờ ơ như vậy, vốn dĩ nó hơi nghi ngờ cái lời tự xưng của hần. Nó còn không biết hần xưa nay luôn vụng về dần dộn hay sao? Có khi làm hỏng lò nướng của người ta mấy lần rồi mới làm được cái bánh không rõ hình thù ấy chứ

- Thái độ em như vậy là sao? Không tin hả? - hần phồng mũi lên bực mình vì bị coi thường. Bao nhiêu năm rồi nó chắc cũng không biết hần đã thay đổi như thế nào, cứ luôn gán cho hần cái mác ngu ngốc

- Em cũng đâu có nói vậy, khi nào anh đi?

- Sau khi em đi thì anh đi

- Vậy em chờ anh đi học

- Hả? - Dương Phong trở mắt nhìn nó

- Sao? Không thích hả? Cũng không phải nhà có điều kiện sắm 1 chiếc xe máy gì, hằng ngày chỉ toàn đạp xe

- À.....không.....không phải anh có ý đó - hần được nó đề nghị chờ đi, đương nhiên là vui mừng rồi. Nhưng mà đàn ông con trai, ngay cả xe máy hần cũng không đủ tiền mua, lại nhờ bạn gái lấy xe riêng chờ đi, có phải quá mất mặt rồi không?

- Vậy ăn nhanh lên, sắp trễ giờ rồi - thấy hần cứ thất thần ở đó, nó nhìn đồng hồ rồi nhanh chóng giục

31. Chương 31: Chạm Mặt Tình Địch

Chiếc xe camry màu trắng sang trọng đỗ ngay trước cái chỗ trung tâm dạy làm bánh này, nó ngược mắt nhìn biển hiệu: ABC. Có phải giống như nhà trẻ hơn là trung tâm dạy học hay không? Nhưng cũng thật là hợp với tính cách của hần đây mà. Dương Phong vẫy tay với nó ở trong xe. Nhật Hạ nhanh chóng nhả ga

Dương Phong đến nơi vẫn không khỏi ngậm được miệng, học viên từ bé đến lớn đứng trên lầu ngược nhìn hần sau bao ngày mới xuất hiện lại đi cùng với 1 người lái xe sang trọng như vậy. Nét mặt lại không giấu được ý cười từ lúc đeo tạp dề đến khi bỏ bánh vào lò

- E hèm.....em trai, khép miệng lại chút nếu không ruồi bay vào đấy - nghe tiếng chanh chua của 1 vị bên cạnh, hần vội giật mình

- Ủm, có chuyện gì thế chị?

- Còn chuyện gì nữa, cả buổi cứ ngây người cười ra, có phải là đang hẹn hò hay không?

- Em.....em.....thì nói vậy cũng không sai.... - hần cúi đầu đỏ mặt thỏ thẻ

- Chu choa, không phải trong lòng em chỉ có nàng Hạ thì gì đó thôi sao? Sao lại nhanh chóng thay lòng rồi

- Chị à, người đó đúng thật là chị Nhật Hạ đó ạ - Tuệ Hương nhí nhảnh bên cạnh lãnh lót. Mặc dù vẫn còn buồn về chuyện của hần, nhưng nhỏ cũng không đến mức phải tự hành hạ bản thân

- Sao mọi người cứ để tâm đến chuyện của em thế nhỉ? - hần chau mày xấu hổ, lấy bánh trong tủ ra. Mùi bánh thơm phức cuốn lấy cánh mũi của hần, người bên cạnh nhanh nhẩu bóc 1 miếng bỏ vào miệng nhai chóp chép

- Woa....đúng là người ta khi yêu làm việc gì cũng xuất sắc, hương vị đúng là tuyệt hảo. Em trai, em là người đẹp trai nhất ở cái lớp này (thật ra thì cũng chỉ có mình hần là nam thôi) cũng nên ra mắt cái vị danh bất hư truyền đó cho mọi người thấy chứ

- Có phải người mới này là chị Hạ không? Cái xe cũng của chị ấy hả?

- Khoan.....khoan, chờ đã - chẳng mấy chốc cả lớp đã đổ nhào về phía hần. Nói coi 1 người vừa đẹp trai lại dịu dàng, đảm đang, ai mà không thích, chỉ tiếc là ngay từ đầu người ta đã là hoa đã có chủ, hơn nữa lại còn 1 mực chung tình, không biết được chậu cây nào lại bền đến như vậy. Thấy ai cũng manh động bóc hết miếng này đến miếng khác bánh của hần, Dương Phong lợi dụng chiều cao của cánh đàn ông, đưa khay bánh lên cao - cái....cái này không được ăn....

- Cười đủ rồi, giới thiệu học viên mới - cô giáo kéo 1 cô gái có vẻ là tiểu thư nhà giàu đang ngược mắt khó chịu nhìn hần ở 1 góc mà cô lập với mọi người - đây là Tú, Lê Cẩm Tú, còn đây là Hà Dương Phong, học viên giỏi nhất ở đây đây, có gì không hiểu em cứ hỏi cậu ấy - cô giáo nháy mắt cười tinh nghịch

- Chào em, anh là Phong - Dương Phong gãi đầu cười hi hi nhìn hề dễ sợ, ấy vậy mà ánh mắt cô gái kia cũng mềm mỏng hơn

- Chào anh - nhỏ đưa tay bắt tay hần, bàn tay nhỏ bé như tay của nó vậy, mà hần đoán cô cũng nhỏ tuổi hơn hần nhỉ?

Cẩm Tú không phải là người có tính cách dễ dãi, thậm chí còn có chút kiêu ngạo, chẳng muốn để ai động vào, vì không muốn bị mẹ bắt đi học cắm hoa nên cô mới trốn vào đây, không ngờ lại gặp được người con trai hòa đồng như vậy. Nhìn anh rất cao, cao lắm, mà cũng hay cười lắm, còn không cảm thấy cô vô cùng khó ưa nữa. Không giống với những người bình thường, cô không phải là người dễ nhường đồ chơi cho những người khác

Phù.....Dương Phong thở phào, thầm cảm ơn cô giáo vì đã giải vây cho hần, cũng may là hần làm nhiều bánh. Hôm nay nổi hứng hần muốn làm bánh quy, nên gói lại bỏ vào bao chút nữa đưa cho nó. Nghĩ tới đó, hần đã nhanh chóng bắt taxi đến công ty

Dương Phong đến nơi, bấm số gọi cho nó, đầu bên kia liên tục đổ chuông nhưng không ai bắt máy cả. Hần nôn nóng lạ, nó xưa giờ luôn bắt máy rất nhanh mà

- Alo? - đầu bên kia truyền đến 1 giọng nói khàn khàn, của đàn ông!

- Ai.....ai đó? Hạ đâu? - hần cực kì hoang mang, sao nó lại để đàn ông động vào điện thoại của mình cơ chứ?

- Cô ấy đang bận, có gì cậu cứ nói để tôi truyền lại - có vẻ người bên đầu kia rất ghét hần thì phải, giọng điệu cực kỳ cay cú

- Không cần, tôi sẽ trực tiếp lên đó - hấn lập tức cúp máy, hùng hực tiến vào bên trong. Đầu kia cúp máy, Đinh Hào liền hừ lạnh, tưởng văn phòng giám đốc là đâu mà dám nói đến là đến, đi là đi chứ? Thấy Nhật Hạ đến, Đinh Hào liền lấy lại vẻ thanh thoát, đứng tựa vào bàn nhìn nó như chưa hề có chuyện gì xảy ra

- Quản lý Hào đến đây là có chuyện gì? - nó mới từ phòng họp giám đốc về, liền thấy cái tên từ bộ phận quản lý cứ lảng vảng quanh phòng giám đốc mấy ngày nay mà chủ yếu là tìm nó trò chuyện. Nhật Hạ cũng đâu có mù, hôm nay hấn ta đã ghé 1 lần trước rồi, nói là có gì đó cần đưa cho giám đốc tham khảo, vậy mà lại nhằm lúc giám đốc đang họp cổ đông, lại cứ bảo muốn chờ. Thế là hấn ta cứ ngồi đó chống cằm ngắm nhìn nó suốt 1 buổi, đến khi giám đốc về lại vào phòng chưa được 5 phút liền đi ra

- Sao em nói quản lý nghe xa lạ thế? Gọi anh là Đinh Hào là được rồi - hấn ta chống cằm kè kè sát mặt nó mà nói. Nhật Hạ ngẩng đầu lên, cho dù khoảng cách cả 2 đã vô cùng gần nhưng nó vẫn chẳng xuất hiện 1 chút biểu cảm

- Quản lý Hào, rốt cuộc là anh có chuyện gì?

- Chẳng hay.....em đã có bạn trai chưa?

- Là anh đang tán tỉnh tôi? - nó không ngại nói thẳng ra chiêu trò của Đinh Hào, hấn ta nhếch môi thích thú

- Nếu anh nói đúng thì sao? - vẫn mặt dày làm trò xàm bậy

- Đây là công ty, anh không thấy như vậy là quá vô sỉ sao?

- Ha, đúng, em nói rất đúng, thật là thẳng thắn - nó nghiêng đầu ý bảo nếu không có phận sự gì thì đừng đứng ở đây cười giã lả

- Anh Hào, ở dưới sảnh có 1 thanh niên đột nhiên làm loạn, anh mau xuống coi thử đi - tiếng gọi làm phá vỡ chuyện tốt của Đinh Hào, nhưng hấn ta vẫn không chịu từ bỏ

- Em có muốn đi coi thử không?

- Tại sao lại liên quan đến phận sự của tôi chứ? - nó vẫn điềm nhiên xem xét tài liệu, cũng chẳng buồn ngẩng cổ

- Ai biết, có thể liên quan đến người vừa điện thoại cho em - Đinh Hào mập mờ suy đoán rồi không đợi nó trả lời, hấn ta liền nhaoi người đi

Nhật Hạ cảm thấy có chút kỳ quái trong lời nói, liền mở nhật ký điện thoại ra xem. Dương Phong có điện cho nó, khoảng 10 phút trước, nhưng lúc đó, nó đâu có ở đây. Nhất định là tên Đinh Hào dở trò bỉ ổi, lên lúc nói lời xàm bậy với Dương Phong. Mà hấn thì rất dễ bị kích động, cũng có thể người làm loạn dưới sảnh là hấn. Nó sốt sắng điện thoại, nhưng bên kia không bắt máy. Nhật Hạ đành bất lực mà rời khỏi bàn làm việc

- TRÁNH RA!! - Dương Phong không biết lớn bé, cứ ghen tuông trầm trọng lên. Nếu là bình thường, hấn sẽ không cư xử như vậy đâu, nhưng bây giờ họ đã là 1 cặp, cũng không nên tùy tiện bỏ qua như vậy

- Cậu là ai mà làm loạn ở đây? - Đinh Hào từ đằng xa dứt tay vào túi quần đi tới, bộ dạng vô cùng cao ngạo, lịch sự khác hấn với tên cuồng hoang như hấn

- Tôi.....tôi tới tìm Nhật Hạ..... - hấn ngược đôi mắt đục ngầu nhìn Đinh Hào

- Nhật Hạ nào? - Đinh Hào giả vờ không biết, trong lòng thầm khẳng định người này có quan hệ rất tốt với Nhật Hạ, cũng là người lúc nãy điện thoại - ở công ty có hàng trăm người, cũng không ít người trùng tên, cậu là đang muốn hỏi ai?

- Tôi..... - hấn ứ ớ không nói thành lời, hấn cũng đâu biết nó đang làm ở bộ phận nào đâu

- Cậu là muốn tìm thư ký của tôi? - Hải Hà từ xa đi tới ngược mắt hỏi, bên cạnh còn có 1 người luôn chăm chú quan sát hấn, 1 giây cũng không rời. Thấy giám đốc tới, tự động nhân viên đều tỏa ra

- Hạ..... - Dương Phong thưng vài bước chân, tay đưa lên không trung muốn bước lại gần nó, nhưng hấn ngay lập tức nhận được ánh mắt không hài lòng với thái độ của nó, liền ngoan ngoãn cúi đầu nhận tội - tôi xin lỗi
- Nếu không có chuyện gì nghiêm trọng, cô có thể giải quyết chuyện này chứ Hạ? - Hải Hà cũng không quá khó khăn với nó, anh biết nó đã chịu nhiều áp lực từ tên Đinh Hào không biết xấu hổ đó, cũng nên tạo điều kiện để hàn gắn mối quan hệ của nó. Nhật Hạ cảm kích vì anh không truy cứu, gạt đầu nhận lời, liền trừng mắt nhìn hấn, ý bảo đi theo nó
- Cuối cùng đến 1 nơi vắng ở ngoài khuôn viên công ty, Nhật Hạ mới dừng bước. Rõ ràng ánh mắt nó ẩn chứa sự tức giận này giờ cứ bức mình nhìn hấn. Dương Phong cũng biết rằng mình bạo cường cũng hơi nổi nóng, chỉ là hấn muốn đánh dấu lãnh thổ của mình mà thôi. Cả 2 im lặng 1 lúc, nó mới thở dài mà nói
- Sau này đừng hành động thiếu suy nghĩ như vậy nữa - nó thừa biết lý do hấn kích động như vậy, nhưng không phải chuyện nào cũng có thể giải quyết bằng bạo lực được, cho dù là thân hình hấn có to lớn quá cỡ đi nữa
- Cậu, lộn, em không hỏi anh lý do sao? - trong phút ngập ngừng hấn lại quên mất ngôi xưng hô mới này
- Dương nhiên em biết lý do mới đi xuống, anh nghĩ em bận tâm đến mấy chuyện vặt vãnh này sao? - nó không kìm chế mà gắt lên
- Anh xin lỗi, là anh làm sai rồi - hấn hối lỗi cúi đầu, giọng tử tế nghe thật tội nghiệp
- Thế gọi em có chuyện gì? - nó cùng lắm sẽ không làm khó hấn nữa
- À! - hấn sực nhớ mình còn cầm bánh trên tay - cái này.....là bánh anh tự làm đấy, em ăn thử, rồi tặng cho gã mặt đồ vest với cái người kia nữa - người kia??? Người kia mà hấn nói không phải là người hấn nói chuyện, Đinh Hào chứ? Nó hừ lạnh, nếu mà hấn biết người nghe điện thoại là hấn ta, lại còn có ý định muốn tán tỉnh nó, nhất định sẽ đem tất cả bột mỳ dọng vào họng hấn ta cho đến chết
- Ủm, em biết rồi - Nhật Hạ nhận lấy bánh rồi vào trong
- A, chờ chút..... - hấn nín tay nó lại - ăn đi, rồi cho anh ý kiến nữa chứ! - hấn chớp mắt trông đợi nhìn nó, Nhật Hạ thở dài, đành lấy 1 cái mà bỏ vào miệng - đây là bánh hạnh nhân, bên trong còn có mút nho, biết em không thích ăn ngọt cho lắm nên bánh anh làm không ngọt đâu, vị thơm của hạnh nhân và vị chua của.....
- Được rồi - hấn đang thuyết giảng tràn lan về hương vị gì đó của cái bánh nhưng nó vội ngắt lời - Ngon! - Nhật Hạ chỉ thốt lên 1 từ nhưng làm hấn cứ mềm nhũn ra vì vui sướng, sao nó có thể ăn nói dễ thương thế nhỉ? - Vậy em đi đây
- Khoan.....khoan đã..... - nó vừa xoay người hấn liền nín lại 1 lần nữa. Nhật Hạ cau mày quay đầu
- Lại chuyện gì nữa? - biết hấn đã quấy rầy thời gian làm việc quý giá của nó, hấn liền vội vã buông tay. Lúc trước ngay khi vừa động đến thời gian học hành của nó liền bị giáo huấn cho 1 trận, bây giờ nó không lên tiếng phản nản hấn đã thấy vui lắm rồi
- À.....cũng sắp đến giờ ăn trưa, anh ngồi ở đâu đó đợi em có được không?

32. Chương 32: Đánh Dấu Chủ Quyền

Nhật Hạ đành cho hấn ngồi ở ghế chờ trước phòng giám đốc để coi chừng không có gây chuyện. Nhờ bánh của hấn ngon, dù được lòng của Hải Hà nên mới cho hấn ngồi đó. Nhật Hạ cũng thấy ngại lắm chứ, cho nên không dám tùy tiện mở miệng xin xỏ giám đốc. Lần đầu tiên tận hưởng được vẻ mặt vì người yêu mà khó xử của nó, đương nhiên anh cảm thấy vô cùng hứng thú với chuyện tình kỳ quái này. Rõ ràng 2 người tính tình lẫn cơ thể đều đối nghịch, 1 người lạnh nhạt khó gần, luôn cứng nhắc nhếch nhếch, lại đi với 1 người

âm áp luôn tươi cười, có chút bốc đồng ngốc nghếch giống học sinh tiểu học, không chỉ vậy, cơ thể 1 cao 1 thấp, 1 to 1 bé, vậy mà khi đi với nhau lại trở thành 1 cặp vô cùng đáng yêu. Hải Hà không biết hắn đã thu phục nó bằng cách nào nhưng để 1 thư ký xuất sắc công tư bất phân, cũng thật là phi thường

Trong lúc Nhật Hạ vào phòng giám đốc bàn chuyện, Đinh Hào lại không biết xấu hổ ngêu ngoai đi tới, chợt thấy hắn ngồi đó ngây ngốc như thằng đàn thì cười nhếch môi. Hắn ta không tin nó lại vì tên ngốc này mà si tình, liền tới buông lời chọc ghẹo

- Cậu có sao lại ngồi ở đây?

- Ô..... - hắn vốn là muốn gặp mặt người ban nãy để tặng bánh, không ngờ vừa nghĩ đã tới. Nhưng trong mắt hắn, Đinh Hào hoàn toàn là 1 người lãnh đạm uy nghiêm trong công ty - bánh này, cho anh

- Hừ.... - Đinh Hào hừ lạnh, cũng không đem gói bánh để vào mắt - cậu là ngốc thật hay giả vờ ngốc thế?

- Hả? - Dương Phong ngăn người 1 lúc, tại sao thái độ của người đứng trước mặt lại khác so với ban nãy vậy

- Cậu nghĩ mình xứng đáng với cô ấy sao? 1 tên ngốc suốt ngày rảnh rỗi quấy rối người khác, cậu rốt cuộc có tự lấy gương soi lại mình không thế? - những lời nói vô cùng khó nghe làm hắn nhất thời không biết mình có nhận lầm người hay không? Sao có người có thể thốt ra những lời tàn độc như vậy

- Anh..... - đúng lúc đó Nhật Hạ vừa ra khỏi phòng, liền chứng kiến được màn kịch bắt mắt vừa rồi, lửa giận không thể dập tắt liền diễm đạm đứng cạnh Đinh Hào

- Quan hệ của quản lý Hạo và tôi không thân đến nỗi anh có thể tùy tiện xen vào mối quan hệ của tôi đâu
- nhiệt độ tựa như bị trút xuống cả chục độ khi nó vừa cất tiếng, Đinh Hào giật mình quay lại như bị bắt thóp

- Nhật.....Nhật Hạ.....em, anh chỉ đem lại công bằng cho em mà thôi. Em nghĩ đi, 1 người tốt như em, thông minh lại có sức hút (đối với anh) như vậy, cơ sao phải dây dưa với loại người tay chân thừa thãi, đầu óc như học sinh, suốt ngày gây chuyện chứ? - Đinh Hào nói không biết ngượng miệng, thẳng thắn phê bình trước mặt nó. Nhật Hạ vẫn không cảm xúc nhìn hắn ta, hơn nữa trong đáy mắt còn xuất hiện tia lửa chưa từng có

- Cho dù như vậy, cũng chẳng đến lượt quản lý Hào quan tâm đâu. Xin lỗi, nhưng tôi còn bận phải ăn cơm cùng bạn trai, anh không phiền nhường đường chứ? - Nhật Hạ liếc thấy tay hắn còn cầm bịch bánh đau xót, chắc là vừa mới ngộ ý tặng bánh, liền bị người ta cự tuyệt đây mà - Bánh này, không cần tặng cho người ngoài, chúng ta về nhà ăn - nó lời tuột hắn đi

Dương Phong người mềm nhũn tùy ý để cho nó lời hắn muốn đi đâu thì đi. Cho dù đã lâu như vậy rồi, nhưng nó vẫn là nữ thần cứu hắn mọi lúc mọi nơi nhỉ? Dương Phong cúi đầu nhìn nó đang cương nghị nắm tay mình lời đi, khỏe môi không thẹn mà tạo thành 1 đường cong, như có móc treo treo lên, hắn không thể ngừng cười thầm trong lòng được

- Đúng rồi, lớp học của anh muốn mời em tối nay đi ăn cơm 1 bữa, chịu không? - hắn nỉ non bên tai nó

- Bây giờ?

- 6h

- Vậy em sẽ qua đón anh - Dương Phong cười híp mắt gật đầu cái rụp. Nhật Hạ không thể nhận được liền phụt cười, đưa tay xoa xoa đầu hắn, thật là, chỉ 1 buổi đi chơi với bạn của hắn thôi mà, lúc nào nó đi cũng được

Đinh Hào thấy nó đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi về thì nhếch môi sà người chen vào thang máy. Nhật Hạ mi tâm hơi chau lại, nó vẫn không quên việc ban sáng hắn ta sỉ nhục Dương Phong ra sao, không hiểu sao nó cảm thấy vô cùng chán ghét con người này

- Tối nay em có rảnh không?

- Xin lỗi, tôi bận rồi

- Em đừng nói dối, tối nào em chẳng lái xe thẳng về nhà, đi ăn cơm với anh đi - Đình Hào vẫn cố phủ nhận cười đều

- Tôi nói tôi bận thật mà - nó 1 lần nữa phải lười biếng gần giọng khẳng định - anh là mặt dày hay vô liêm sỉ, lại còn dở trò tán tỉnh tôi trong khi tôi đã có bạn trai rồi sao? - nó nheo nheo mắt, mặc dù gương mặt vẫn không thay đổi nhiều nhưng giọng điệu không rét mà run

- Anh là rất thích em, anh cần bản không thấy tên kia có điều gì tốt để đi cạnh em chứ đừng nói làm bạn trai - hẳn ta nhỉnh môi tỏ ra khinh bỉ Dương Phong

- Mặc kệ anh, chuyện của tôi không cần anh lo - cửa thang máy vừa mở, nó liền hừ lạnh đi thẳng đến bãi đậu xe, nó không muốn hẳn phải đứng chờ

Trước trung tâm học việc, cho dù hẳn có nói thế nào, mọi người cũng nhất quyết không chịu đến quán trước, bảo muốn nhanh chóng xem mặt nó, mà Cẩm Tú cũng rất có hứng thú muốn nhìn mặt bạn gái của hẳn, nhìn nét mặt không ngừng hạnh phúc của hẳn, đột nhiên Cẩm Tú thấy cay cú vô cùng, ẩn hiện nét muốn độc chiếm

Chiếc xe đỗ phịch trước cửa, nó thấy ở ngoài như cái đám lao nhao không ngừng đấu tranh thì khó hiểu, hơn nữa Dương Phong còn trực tiếp đứng ra làm bình phong che chắn, cảnh tượng không khác nào cái chợ. Thấy nó đến thì ai cũng trưng mắt nhìn thật kĩ, xuyên qua tấm gương đen kịt nhìn dung nhan người ngồi ở trong

Cộc.....cộc.....Dương Phong không mở cửa mà đứng đó gõ cửa kính bên cạnh ghế lái

- Hạ à, em có thể đứng xuống 1 chút được không? - thấy nó nghiêng đầu khó hiểu hẳn liền nhanh miệng - à.....mọi người muốn nhanh chóng gặp mặt em mà - hẳn cười trừ khó xử. Nhật Hạ cười lạnh, chút nữa cũng gặp mặt rồi, còn bày đặt nhanh với chậm nữa, nó cũng chẳng muốn mất thời gian nhiều, liền mở cửa đi xuống

Cô gái thanh tao gương đôi mắt quét qua mười mấy con người đang đứng chờ đợi ở đó. Nó chậm chậm đi lại rồi thẳng tắp cúi đầu

- Chào mọi người, tôi là Nhật Hạ - ánh mắt toát lên vẻ lạnh lẽo sợ hãi làm ai cũng lập tức đông cứng cái nhìn. Cẩm Tú nhìn lên nhìn xuống cũng không thấy nó có điểm nào hơn mình, liền nhếch môi khinh miệt

- Ủm, mọi người cũng chào hỏi xong rồi, đi.....đi thôi..... - hẳn biết bất kì ai lần đầu gặp nó cũng không có mấy thiện cảm, chỉ là nét mặt nó không có được phong phú biểu cảm

Nó lái xe theo lời chỉ đường của hẳn, cái quán ăn ở gần ngã tư cũng rất đông khách, nhưng sớm đã đặt được 1 bàn gần 20 người. Nó điềm đạm ngồi xuống cạnh hẳn. Cô giáo thấy không khí chột im ắng quá thì lên tiếng cười xuề xòa

- À, Nhật Hạ, em.....em hiện nay làm ở đâu thế? Mọi người cũng rất hiếu kì, 2 đứa rất cuộc quen nhau như thế nào?

- Em làm ở công ty nội thất Compur, tụi em quen nhau cũng đã rất lâu rồi ạ - nó không tiện kể ra quá trình quen biết của 2 đứa, tránh lời bàn tán dị nghị

- Vậy.....vậy sao, tụi chị không nghĩ người như Phong lại.....thích em..... - cô giáo cảm thấy rất ngại nói ra chuyện này nhưng rõ ràng, đó là câu hỏi mà tất cả mọi người đều đang nghĩ đến. Đồ ăn đã ra, Dương Phong liền gắp 1 miếng chả bỏ vào chén nó

- Cũng tùy người thôi ạ - đôi mắt nó dụ đi 1 chút, nói thật là nó đang rất đói bụng, liền ăn 1 miếng ngon lành - mọi người gọi em là Hạ được rồi ạ - 1 tia vui vẻ hiện trong mắt nó, sở dĩ Nhật Hạ cũng vì tương lai sau này không bị làm phiền của hẳn mà miễn cưỡng mỉm cười 1 chút

- À.....haha.....nào, chúng ta mau mau ăn thôi, quán ở đây làm ngon lắm đấy - nét mặt dần ra 1 chút, ai đó lại bỏ lơ bỏ la tranh thủ ăn cho nóng

- Hạ này, chị thấy, chị thấy.....anh ấy có nên mở 1 tiệm bánh không? Nhất định bán rất được

- Tuệ Hương, em nói cái gì thế? Anh làm gì có tiền mà mơ tưởng đến chuyện đó - hấn lập tức xua tay, Nhật Hạ liền nhận ra 1 chút hụt hẫng trong mắt hấn, thật sự thích đến như vậy sao?

- Chị không nghĩ mình quá kém cỏi khi đi với anh ấy sao? - không khí đang vui tự nhiên trong góc phát ra câu hỏi không thể nào rợn người hơn. Dương Phong liền chau mày nhìn theo ánh mắt của mọi người. Cẩm Tú không có phủ nhận mình vừa thốt ra câu đó, đăm đăm nhìn nó khó chịu. Nhật Hạ nhìn cô thật lâu, cũng chẳng buồn hỏi 1 câu xác nhận tên tuổi

- Hoàn toàn không - nó chỉ trả lời đúng với những gì cần nói, không hơn không kém, cũng không vội vàng khó chịu nói ra ý đồ của cô để mà tỏ ra ghen tuông tầm thường. Không những vậy, ngay sau nó còn gấp thức ăn cho hấn, chủ động gọi chuyện với mọi người, nhờ đó mà không khí bớt căng thẳng hơn

Dương Phong vô cùng không hài lòng với thái độ của Cẩm Tú, đương nhiên không phải chỉ có mình hấn, có lẽ Cẩm Tú đã quen được nuông chiều trong gia đình nên ngay cả cách ăn nói đàng hoàng với đàn chị cũng không biết. Còn Nhật Hạ hoàn toàn không để tâm đến cái lời nói như có như không kia. Đến khi về đến nhà, Dương Phong vẫn chưa hề mở miệng nói với nó lấy 1 câu

Nhật Hạ tắm rửa xong liền lấy laptop như thường lệ ngồi ở phòng khách làm việc, hấn đi xuống cầu thang thấy nó vội vàng đi tới

- Em có muốn ngồi trong lòng anh làm việc không? - nghe câu hỏi thì có hơi khó hiểu, mà cũng chút kì lạ nhưng hấn vẫn phải hỏi, Dương Phong muốn thử 1 lần được thân mật với nó hơn, dù sao bây giờ mối quan hệ của 2 người cũng.....

- Nhưng em làm việc sẽ rất khuya - Nhật Hạ hơi bất ngờ, nhịp đập theo đó mà cũng tăng nhanh, nó không tài nào tưởng tượng nổi khung cảnh cả 2 cùng nhau.....nhưng bây giờ nó chẳng có quyền gì từ chối, ai bảo nó thích hấn chỉ

- Không sao, không sao mà.....

Nhật Hạ cuối cùng cũng chịu để cho hấn ôm vào lòng, còn nó thì vẫn chuyên tâm gõ lách tách trên bàn phím. Tuy nói vậy nhưng mà, nó cũng hồi hộp muốn chết đây này, đành lấy công việc ra trì hoãn cảm xúc mà thôi. Dương Phong ngồi lâu cũng thấy chán chán, thành ra hấn tựa đầu lên vai nó, thì thào hơi thở ấm nóng. Nhật Hạ thoáng rung mình, có chút không quen nhưng nhanh chóng lấy lại giọng

- Anh xin lỗi.....chuyện Cẩm Tú nói quá đáng với em - giọng hấn vô cùng trĩu mến nỉ non

- Dù sao em cũng không chấp người nhỏ tuổi hơn

- Em thật sự không để ý?

- Thật - nghe nó nói chắc nịch như vậy hấn cũng thở phào nhẹ nhõm, càng siết chặt nó vào lòng hơn

- Có em thật là tốt.....ừm..... - hấn rúc đầu vào hõm cổ của nó, hít ngửi mùi hương sữa tắm, cảm thấy vô cùng dễ chịu, cũng rất mau buồn ngủ. Nhật Hạ thấy thật lâu sau đó thì thúc thúc hấn, cái tên ngốc này rồi cuộc cũng thật là muốn làm phiền người khác, lại để nguyên cái đầu to tướng ngủ lên đôi vai nhỏ bé của nó. Nhật Hạ đành lắc đầu cười khổ tiếp tục làm việc

33. Chương 33: Em Sẽ Lo Cho Anh

Dương Phong thức dậy thì thấy mình đã nằm dài dưới đất, cũng may là có chăn và gối kê đỡ, hấn dụi dụi mắt đứng dậy. Nhật Hạ đang làm đồ ăn sáng thì thấy hấn mè nheo đi vào

- Oáp.....hôm nay.....em không đi làm sao? - hấn liếc đồng hồ đã thấy 8h rồi

- Hôm nay chủ nhật, em được nghỉ, anh mau rửa mặt đi rồi ăn sáng - nó xoa xoa cái vai vẫn còn nhứt từ tối qua của mình, thật tình nó cũng muốn đỡ hấn lại ghế nằm nhưng sức người có hạn, cho dù là con kiến khỏe mạnh cũng không thể nhấc 1 con gián đi được, huống hồ nó còn là con gái

- Em sao vậy? Đau lưng hả? Là tối qua làm việc rất khuya sao? - hần nhẹ nhàng đi tới ấn bóp vai cho nó, được mát xa nhẹ nhàng như vậy, cơn đau cũng nhanh chóng đỡ hơn

- Còn nói nữa, anh là tối qua ngủ gục trên lưng em, hại em đang đau muốn chết đây này

- Thật.....thật sao? - nét mặt lập tức đông cứng, hần ngập ngừng nói, cảm thấy vô cùng có lỗi

Ăn sáng xong mỗi người cũng tự nhiên làm việc của riêng mình, hần cũng không muốn làm phiền nó thêm, cần bản mình cũng cần nghiên cứu thêm vài loại bánh ngọt. Âm thanh bàn phím đột nhiên ngưng lại, nó nhìn hần đắm chiêu suy nghĩ 1 chút. Nó chợt nhớ đến lời nói của Tuệ Hương tối qua, hần rất muốn mở 1 tiệm bánh sao? Mở 1 tiệm bánh.....quả thật là điều không hề dễ dàng gì

Nghe tiếng chuông, Dương Phong đã vội vàng chạy ra mở cửa

- Di.....ba..... - Dương Phong bất ngờ đồng tử dần to nhìn người đàn ông trung niên đang khoát tay người phụ nữ mà hần cho là mình đã không gặp từ lâu rồi

- Ba vào nhà được chứ? - di hần nhếch môi, khẳng định trong người không có nhà vì bà ta nghe tin cả nhà nó đã chuyển sang Mỹ từ lâu, vì vậy có thể không cần giáp mặt con nhỏ hỗn láo đó rồi. Nhưng người tính cũng không bằng trời tính, nó đang ngược mình nhìn cặp đôi già nua cư nhiên bước qua hần. Nhật Hạ không nhanh không chậm cúi đầu chào ba hần

- Cháu chào cô chú - nó gật đầu chào, thoát nhìn thì vô cùng lễ phép nhưng trong mắt di hần lại hiện lên vẻ cay nghiệt

- Sao cháu lại ở đây? - bà ta lập tức lên tiếng, nhận được cái nhìn khó hiểu từ ba hần

- Là nhà của cháu, tại sao cháu lại không được ở đây ạ? - nó nói quá đúng, di hần á khẩu, đúng lúc đó Dương Phong đem nước mời 2 vị khách bất ngờ, ngồi xuống cạnh nó

- Cháu là, chủ nhà sao? - khác với bà vợ kế, ba hần vô cùng nhu mì dịu dàng, chất phát cũng tỏ chút hiền lành, giống hệt hần vậy

- Vâng ạ

- Thật phiền cháu trong thời gian qua chăm sóc cho thằng con nhà bác

- Thật ra cháu cũng mới về thôi, 7 năm qua cháu cũng sống ở Mỹ, chỉ có mình Phong ở nhà - ba hần ngạc nhiên cũng pha chút thương xót nhìn hần

- Con.....con có thiếu thốn gì không Phong? Ba.....

- Con không sao đâu ba, ba hãy để dành tiền lo cho gia đình mới của mình đi - hần siết chặt tay, cúi đầu nghiêng rằng mà nói. Có vẻ Dương Phong đã trải qua thời kỳ khó khăn với di hần trong khi nó không có ở đây, tâm trạng lại lộ rõ căng thẳng

- Ba..... - ba hần cảm thấy mình quá có lỗi, cũng không thể giúp gì trong thời gian qua. Nhật Hạ im lặng từ nãy đến giờ cũng chứng kiến được màn ba con đoàn tụ tình cảm này, nó tự hỏi sao người đàn bà bên cạnh lại im lặng nãy giờ. Còn ba hần, rốt cuộc là muốn quan tâm, tại sao đợi đến bây giờ mới chịu gặp mặt con

- Chú không cần lo đâu ạ - nó nói vô cùng tự tin. Dương Phong mở to mắt nhìn nó - sau này cháu sẽ lo cho Phong, nếu nhớ, chú có thể hằng ngày đến thăm anh ấy, nhưng xin đừng nhắc đến chuyện tiền bạc, vì thật ra, nếu có thể, chú đã hỏi câu này trước đây chứ không phải là bây giờ - ba hần cúi đầu xấu hổ, nó ắt hần còn rất nhiều điều muốn nói nhưng phải kìm lại. Nhật Hạ nói rất đúng, kẻ làm ba như vậy hoàn toàn không có tư cách mở miệng chi tiền cho con. Ông hít thật sâu đứng dậy nhovn miệng cười

- Được rồi, thằng Phong nhà chú tính ra cũng thật có mắt nhìn, có cô bạn gái có trách nhiệm như vậy, chú thật rất thấy hổ thẹn với cháu. Thôi chú về đây, con nhớ giữ gìn sức khỏe nghe Phong

Cánh cửa khép lại, căn nhà lại trở về vẻ tĩnh mịch vốn có, Dương Phong trước sau vẫn không lên tiếng hỏi nó 1 câu vì sao lại làm như vậy, nó thật sự cho rằng hần không có đủ khả năng lo cho nó sau này hay sao? Sĩ diện của 1 thằng con trai đột nhiên trở dậy mạnh mẽ trong hần

- Anh.....không giận em vì em làm vậy chứ? - nó xoay người hỏi hần

- Anh..... - cơ miệng hắn đột nhiên cứng đờ, ngập ngừng hồi lâu, lời nói ở ngay đầu lưỡi nhưng trở nên khó khăn vô cùng - tại sao em phải lo cho anh chứ? Là anh lo cho em mới đúng

- Như nhau cả thôi - nó thờ ơ đáp

- Sao lại như nhau được? Anh là đàn ông trong nhà mà - hắn cố chấp gân cổ cãi

- Anh muốn nghĩ sao cũng được - nó lười biếng trả lời, lại tiếp tục ngồi xuống làm việc

Những ngày này thực sự Dương Phong cảm thấy vô cùng khó xử. Mặc dù tức giận Cẩm Tú nhưng hắn cũng đã nhận lời xin lỗi từ nhỏ, nhìn kĩ đây thực sự là 1 cô gái xinh đẹp nha, lại đối xử vô cùng tốt với hắn. Tuy là gần đây có hơi quá đáng 1 chút, cũng may mà không để lọt vào mắt Nhật Hạ, nếu không sẽ trở nên rất phiền phức

- Anh Phong, anh bày em làm cái này đi

- Được được, làm bánh cũng đâu cần đứng sát như thế này - Dương Phong ái ngại đẩy nhỏ ra nhưng Cẩm Tú cứ trực tiếp sáp sáp vào. Người ngoài nhìn vào, còn tưởng họ là đôi tình nhân nhảy nhót trong bếp đấy

Ai cũng cảm thấy chướng mắt liếc nhìn tội nghiệp Dương Phong, hắn bản tính ngoan ngoãn, hiền lành chưa bao giờ nặng lời với phụ nữ, lại gặp loại con gái không biết xấu hổ này, đã biết người ta có bạn gái còn sà sà vào, nhưng chẳng ai dám lên tiếng nói, họ rất sợ cái miệng của Cẩm Tú. Từ khi phát hiện nhỏ có tâm địa không tốt với hắn, cái miệng Cẩm Tú lúc nào cũng lớn tiếng, ăn nói chanh chua khó nghe. Mặc dù Nhật Hạ gặp lần trước không phải là tuyệt sắc giai nhân cũng không điệu dàng đầm thắm nhưng chí ít lương tâm trong sạch, lại sống ngay thẳng

Đương nhiên chuyện này ai mà dám truyền ra ngoài chứ, lại sợ lục đục nội bộ với nó, Dương Phong vốn không phải là sợ bạn gái tức giận sao? Nên mới ngoan ngoãn nhẫn nhịn suốt 1 thời gian dài qua. Về nhà cũng cứ tỏ vẻ hòa nhã bình thường với nó, làm Nhật Hạ hoàn toàn không có nghi ngờ gì nhiều

- Em đang rất bận sao? - Đinh Hào chống cằm mỉm cười nhìn nó đang chăm chú xem xét hợp đồng với đối tác, chuẩn bị trình lên trong cuộc họp ban giám đốc

- Quản lý Hào không thấy hay sao còn hỏi? Anh là muốn tìm ai?

- Tìm giám đốc, nhưng anh ấy đi rồi.....nên anh đứng đây chờ 1 chút

- Vậy phiền anh ra ghế kia ngồi đợi 1 chút - đầu cũng không ngẩng, nó vẫn dán mắt dưới bàn nói

- Anh thích đứng đây nói chuyện với em hơn - Nhật Hạ thật sự cảm thấy rất phiền, cũng không cách nào có thể đuổi được hắn ta đi

- Nếu có thời gian làm phiền thư ký của tôi như vậy, anh tốt nhất là nên tập trung vào công việc - Hải Hà vừa tức giận vừa quát

- Xin lỗi giám đốc.....tôi..... - Đinh Hào ứ ớ nhỏ tiếng cúi đầu

- Nếu để tôi bắt gặp cảnh tượng này 1 lần nữa, chuẩn bị viết đơn nghỉ việc đi

- Vâng giám đốc - Đinh Hào không rét mà run, vội vàng chạy về. Nhật Hạ thở phào ngược mắt biết ơn nhìn anh

- Không cần cảm ơn, lần trước là tôi nghe bạn gái kể lại, cô cũng từng giải vây cho cô ấy ở cổng để bảo vệ cho cô ấy vào, thật sự cảm ơn - anh cười híp mắt

- Chuyện đó cũng đâu có gì đâu ạ

- Tranh thủ chút thời gian rảnh này, hôm nay đi chơi với bạn trai đi, tôi cho phép đấy

- Không cần đâu ạ, tôi..... - Nhật Hạ lập tức lắc đầu xua tay, nó còn rất nhiều công việc cần phải làm

- Không phải từ chối, đây là ước nguyện của bạn gái tôi. Cô biết không, cô ấy đã rất ngạc nhiên khi biết cô có bạn trai đấy. Nhìn bề ngoài, thật chẳng dám ai nghĩ..... - chính Hải Hà anh còn phải bắt ngờ nữa mà

- Vâng..... - nó ngại ngần cúi đầu - vâng.....tôi đi trước, có chuyện gì, anh nhớ gọi cho tôi - nó thu xếp đứng dậy

Dương Phong mệt mỏi tựa người vào bếp lau đi giọt mồ hôi trên trán, thật sự mệt hơn bình thường rất nhiều, hắn còn phải giảng đi giảng lại 1 bài cho Cẩm Tú hiểu nữa. Rõ ràng công thức làm bánh vô cùng dễ hiểu, lại bắt hắn thực hành cho bằng được, tranh thủ động chạm tay với tay, người với người. Tiếng bàn tán lại ồn ào, ai nghĩ cô ta lại có dáng vẻ đê hèn như bây giờ chứ. Mà Dương Phong cũng thật là quá đáng, làm gì thì cũng có mức độ thôi chứ, có bạn gái mà cứ như đi ngoại tình với người khác. Cẩm Tú cô ta đúng là giả ngu mà, nhưng sự thật Dương Phong còn ngu hơn cả cô ta, không biết mình bị lừa

- Anh Phong, anh lúc làm bánh trông đẹp trai thật - Cẩm Tú chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn hắn

- Em.....em đừng chỉ nhìn anh, tập trung vào đi - Dương Phong nhất thời bị vẻ đẹp làm cho bối rối, ú ớ nói. Biết hắn đã mưa dầm thấm lâu, nhỏ càn sà vào tới

- Anh còn ngại gì nữa, rõ ràng Nhật Hạ đó đẹp không bằng em, giàu cũng không bằng em, cái gì cũng thua, cũng tầm thường như những người phụ nữ khác thôi. Hay anh bỏ cô ta theo em đi

- Anh không cho phép em đánh đồng Hạ với những người con gái khác - Dương Phong chau mày, tay cũng ngừng hẳn lại

- Xin lỗi, nhưng em không thể ngừng thích anh được - dứt lời, Cẩm Tú liền nhón chân hôn lấy đôi môi đang hé ra của hắn. Dương Phong bị nụ hôn làm cho giật mình, liền lùi ra xa

- Em.....em..... - hắn lắp bắp sợ hãi nhìn Cẩm Tú

- Sao? Thấy em có đẹp không? - Cẩm Tú nhìn thấy hắn ngại ngần trong lòng bội phần thỏa mãn với kế hoạch của mình, nhỏ giả ngơ hỏi

- Em.....đừng bao giờ làm như vậy nữa - Dương Phong khó chịu, nhưng vẫn cố gắng hoàn thành trong chốc bánh, chỉ là luôn giữ khoảng cách với Cẩm Tú

34. Chương 34: Chia Tay Đi!

Dương Phong đứng chờ đã lâu nhưng không thấy nó, điện thoại cũng không bắt máy, trời cũng sắp tối rồi. Trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác chán nản pha chút bất an. Quyết định không chờ nữa, hắn trực tiếp bắt taxi đến công ty nó. Dương Phong vốn định vào công ty tìm nó luôn nhưng mà thấy nó từ trong bước ra thì vội nở nụ cười lại gần vài bước nữa

- Nhật Hạ..... - theo phía sau nó là Đinh Hào đang ra sức níu kéo năn nỉ, vẻ mặt vô cùng đáng thương. Mà tại sao? Tại sao 2 người nói chuyện 1 lúc lâu như vậy, nó lại lấy xe chở hắn ta đi chứ?

Dương Phong biết tên đó vốn có ý đồ với Nhật Hạ, nhưng không ngờ, nó căn bản quên đón hắn mà lại tình nguyện đi với tên kia. Điện thoại cũng không buồn bắt máy, nó xem hắn là cái gì chứ, nói đón là đón, không đón là không đón sao, hắn cũng đâu phải cái chong chóng để nó quay đi quay lại. Dương Phong nhận ra thái độ thờ ơ dạo này của nó cũng thấy hơi kỳ, nhưng hắn nghĩ chắc cũng do công việc hơi bận rộn mà thôi. Bận bận cái quái gì chứ? Rõ ràng là còn có tâm trạng đi cùng với người đàn ông xa lạ kia. Cũng phải, người ta đẹp trai, phong lưu, tài giỏi lại thành đạt, nó không bám theo mới là lạ

Dương Phong nghĩ tới nghĩ lui càng thấy vô cùng tức giận, định bụng khi về đến nhà sẽ lập tức hỏi nó cho rõ ràng, không ngờ gặp Nhật Hạ lại đang an nhàn uống cafe làm việc ở phòng khách như mọi khi. Nhìn cái mặt vừa mới vụng trộm về của nó vẫn tỉnh bơ làm đầu óc hắn trở nên lu mờ khó kiểm soát

- Em không có chuyện gì muốn nói với anh sao? - Dương Phong cố gắng kìm nén lửa giận không bùng phát, gần lên từng tiếng. Nghe giọng điệu chanh chua bất thường của hắn, Nhật Hạ dừng tay nhíu mày

- Có chuyện gì sao? - mà nghĩ lại mới nói, nó mới là người phải hỏi hẳn câu này mới đúng. Mà hỏi cũng không vội, nếu hẳn muốn nói, nhất định sẽ nói cho nó nghe

- Gì? Thái độ của em vậy sao chứ? - hẳn thực sự tức giận, mắt trợn ngược lên hoàn toàn xóa bỏ hình ảnh hiền lành bình thường. Nhưng đáp lại hẳn, cũng chỉ là thái độ thờ ơ của nó mà thôi

- Thái độ của em thì như thế nào?

- Em.....Em rốt cuộc cũng cùng người đàn ông khác qua mặt anh sao? - từ khi nào hẳn lại học được những lời nói khó nghe như vậy chứ? Nhật Hạ không hài lòng với thái độ của hẳn - hừ.....muốn hỏi làm sao anh biết ư? Lúc này em không đón anh, điện thoại cũng chẳng bắt, lại cùng người đàn ông khác đi chung xe về sao? - hẳn gầm lên, đôi mắt đỏ ngầu lửa giận, tìm can cào xé nhưng không hề ngăn được sự ghen tuông của mình. Nhật Hạ nghiêng răng khó xử, đứng ra nó nên chất vấn hẳn sáng nay tại sao lại khóa môi cùng cô gái kia, nhưng bây giờ tình huống lại đổi ngược giống như nó mới chính là người bắt cả 2 tay

- Vậy thì sao? - nó cũng biết bây giờ là tình huống nên thanh minh cho mình, nhưng càng lớn tiếng, có lẽ mâu thuẫn của 2 người sẽ càng lớn hơn nữa, chỉ bằng cứ giữ thái độ hòa nhã, lấy nhu đầu cương đi

- “Vậy thì sao?” CHÂU NHẬT HẠ, EM COI ANH LÀ CÁI GÌ? - lần đầu tiên, hẳn gọi cả họ lẫn tên của nó ra mà chửi, có lẽ là lửa giận đã lên đến đỉnh điểm rồi - rốt cuộc, em cũng chỉ coi anh là cái bã kẹo cao su ngu ngốc hết năm này đến năm khác đều chờ đợi em sao? Em tưởng anh sẽ bám dính lấy em suốt đời nên mới thờ ơ lạnh nhạt. Anh vốn tưởng nếu chúng ta hẹn hò với nhau, em sẽ thay đổi thái độ. Nhưng không, em vẫn y như vậy, vẫn không thay đổi, lạnh lùng như ngày xưa, cuối cùng anh cũng không biết là em có thật sự đang thích anh không nữa

Tuy biết hẳn thật sự đang hiểu lầm, đang tức giận nhưng mà....những lời đó không phải là hơi quá đáng rồi sao? Dương Phong cũng không phải là không biết tính cách của nó, cho dù là người nó không thích, có tự tử trước mặt nó, nó cũng chẳng màng quan tâm. Hướng hồ là nó thực khẳng định tình cảm của mình, đã trong 1 thời gian dài như vậy rồi, chẳng lẽ nó còn ngốc đến nỗi nhận không ra sao? Hơn nữa, hẳn chẳng phải 1 mực tin nó đó sao? Từ khi nào mối quan hệ 2 người lại có thể tùy tiện nói ra những lời đó. Nhật Hạ im lặng, thôi thì cứ im lặng để tạm lắng xuống đã, từ từ rồi nó sẽ tự giải thích. Nhưng Dương Phong đâu có cho nó đi dễ dàng như vậy, hẳn liền hung hăng chụp lấy cánh tay mỏng manh của nó là gầm lên

- EM CÒN KHÔNG MAU TRẢ LỜI! - Nhật Hạ khó khăn lắm mới kìm chế lửa giận để hòa hoãn với hẳn, thật không ngờ cái tên này còn không biết điều, lại cố chấp muốn nghe nó nói lời cay đắng

- Vậy bây giờ anh muốn thế nào? Muốn chia tay sao? - vốn chỉ buột miệng nói, vô tình lại trở thành lời khiêu khích đối với hẳn. Dương Phong thở phì phò cũng không ngại mà làm cao

- Vậy đi, chia tay đi! - Nhật Hạ chỉ định dọa hẳn 1 chút, không ngờ sự tình lại nghiêm trọng như vậy. Nó vốn kìm chế cơn giận rất giỏi, cũng biết hẳn đang quần trí nhưng sao lòng nó vô cùng đau nhói mà thét lên, mà muốn tát cho tên trước mặt tỉnh táo lại 1 chút

- Anh muốn làm gì thì làm - Nhật Hạ cuối cùng lại chọn cái cách vô cùng ấu trĩ này sau 1 hồi suy nghĩ, nó hất mạnh tay hẳn ra, tiếp tục ngồi vào chỗ làm việc lúc nãy của mình, lại coi như mọi chuyện chưa hề có gì xảy ra

Lời vừa nói ra, hẳn lập tức cảm thấy hối hận, muốn vội vàng rút lại nhưng cái câu sau đó của nó làm hẳn sững người. Hẳn thực đoán không sai mà, nó thay lòng rồi, thay lòng rồi, cái nhìn và cái hất tay thật lạnh lùng, nó chỉ coi hẳn như tên si tình luôn bám theo sau, lại vì 1 chút thương hại mà đồng ý làm bạn gái, nay lại chán rồi chứ gì. Dương Phong khóe mắt ươn ướt, tức giận bỏ lên lầu 1 hơi

“RẦM”tiếng đóng cửa làm nó thở hắt ra, đôi mắt mông lung buông thả 2 tay xuống đất. Mặc dù dán mắt vào màn hình máy tính nhưng đôi môi nó mấp máy không nói thành lời, nó cũng muốn thanh minh cho mình 1 lời lắm chứ, ai trong tình huống đó mà không như thế, nhưng hẳn thực sự đang giận đến mất kiểm soát, cũng chưa bao giờ 2 người to tiếng với nhau như vậy, lại còn đòi chia tay. Thú thực khi nói ra từ đó, nó lập tức hối hận ngay, nhưng chỉ tưởng hẳn sẽ bỏ qua, không ngờ còn gồng mình mà cương lên. Bàn tay vô thức vung về lau cái gì đó ươn ướt ở mắt. Hừ, khóc rồi, thật đáng ghét. Thật sự nó chẳng muốn yếu đuối rơi nước mắt chút nào, nhưng lau mãi, lau mãi mà sao nó cảm thấy bàn tay nóng ran, nước mắt chảy ngày càng nhiều như không có điểm dừng

- Sao lại khóc nữa rồi?.....hức..... - trong 24 năm sống trên đời, từ khi biết nhớ, nó chưa từng phải khóc nhiều như vậy. Cũng chỉ vì 1 người đàn ông bình thường mà sinh ra những cảm xúc bất thường này, có đáng không chứ?

Nhật Hạ gục đầu lên bàn, cứ để nước mắt thỏa sức tuông trào, dù sao bây giờ nó cũng chẳng quan tâm nữa, quá mệt mỏi rồi. Đúng thật trước đây nó từng nghĩ hẳn là cái bã kẹo cao su, nhưng bây giờ ai bảo như vậy nữa chứ? Bây giờ khác rồi, bây giờ hẳn là bạn trai.....đã chia tay của nó

Dương Phong ngồi thưng trên bàn ăn trống vắng, không 1 hương thơm, không 1 lời nói, không 1 bóng người. Hắn chán nản chống tay lên trán. Hắn chẳng nhớ rõ tối qua mình đã nói những gì, chỉ nhớ hẳn đã chia tay nó. Mà hình như Nhật Hạ cũng không phản đối hẳn, hẳn cũng chẳng nhớ mình đã chìm vào giấc ngủ như thế nào khi mà chịu đựng được nỗi đau đó. Ai nói hẳn không đau, căn bản cũng chính là nó, ngay cả câu xin lỗi hay giải bày cũng không có, thế bảo hẳn làm sao không tức giận. Lại thêm thái độ thờ ơ như có như không, giống như nó biết việc này ắt hẳn sẽ có ngày xảy ra, rồi tất cả sẽ chấm dứt vậy

Dương Phong biết bây giờ khả năng nó đến đón hẳn là rất thấp, nhưng hẳn vẫn cứ đứng chờ ở tiệm bánh, đã lâu thật lâu, vẫn chưa thấy nó xuất hiện. Hắn buồn bã cúi đầu, gì chứ, hình như là đã chia tay rồi, hẳn dường như chẳng thể quen nổi với từ đó, theo thói quen cứ hướng mắt về phía đầu đường chờ đợi chiếc xe trắng quen thuộc xuất hiện. Nhưng tất cả mà nhận được chỉ là gì, chỉ là 1 dòng tin nhắn lạnh nhạt “Em không đón được anh, dạo này tăng ca sẽ ở lại công ty, không cần chờ cửa em”. Hắn hừ lạnh, không giấu nổi vẻ đau khổ. Dương Phong không thể giải thích được cảm xúc lúc này của mình nữa, thở dài, hẳn ngửa mặt lên trời, để cho ánh nắng đầu hè chói chang thiêu rụi nỗi đau của hẳn. Thật không ngờ, nó lại chọn cách tránh mặt hẳn như vậy, rốt cuộc hẳn vẫn nghĩ mình đoán đúng

Nói là trốn tránh, Nhật Hạ không phủ nhận, nó vốn không hề tin mình lại chia tay với hẳn chỉ vì hiểu lầm nho nhỏ, dù sao cả 2 cũng đã chờ đợi nhau 7 năm rồi chứ ít ỏi gì. Nó chỉ là muốn hoàn thành nhiều công việc 1 chút, đợi khi hẳn nguôi giận, có thể sẽ có nhiều thời gian ở cùng nhau hơn. Nói thì dễ, có vẻ như nó vô cùng bình tĩnh lí trí nhưng thật sự, Nhật Hạ không thể để tâm đến bất cứ chuyện gì được nữa. Dạo này tối nào nó cũng tăng ca ở công ty, thậm chí cũng ngủ ở đây. Thỉnh thoảng mũi nó còn sinh ra ảo giác, ngửi được mùi thức ăn thơm lừng của hẳn nữa, tỉnh dậy thì mới biết là mình đã nhịn đói cả buổi trưa, liền tìm đại cái gì đó nhét vào bụng

- Thư ký Hạ, Nhật Hạ..... - Hải Hà chau mày huơ huơ tay trước mặt nó - cô này giờ có nghe tôi đang nói gì không?

- Dạ? Thật xin lỗi giám đốc, anh có thể.....nói lại được không ạ? - Nhật Hạ ríu rít cúi đầu

- Cô dạo này rốt cuộc là bị cái gì? Ban đêm thì thức ở đây tăng ca, nếu như bảo vệ không nói tôi cũng không biết nữa đấy, tâm hồn thì cứ treo ngược cành cây, có phải ngủ không đủ giấc, sức khỏe không được tốt không?

- À, anh đừng nghĩ quá nhiều, tôi không có sao - ánh mắt nó đượm buồn cúi đầu

- Công ty dạo này cũng không nhiều việc đến nỗi bắt người có năng lực cao như cô ở lại, có phải.....cãi nhau với bạn trai không? - nói về chuyện này, anh là trùm rồi, thường xuyên gây gỗ với bạn gái

- Hả? Sao anh lại nói thế? Tôi..... - nó ấp úng vội lắc đầu

- Woa.....tôi thực sự rất khâm phục cái cậu bạn trai kia, có thể làm thư ký của chúng ta lòng dạ sắc đá lại lơ là công việc như vậy - anh còn không ngưng, tiếp tục trêu đùa nó

- Chỉ là mâu thuẫn nhỏ thôi.....

- Mâu thuẫn nhỏ? Tôi thấy cô là cấm rể trong công ty luôn, về cũng không về, 2 người có phải là ở chung nhà đâu chứ?

- Dạ? - Nhật Hạ mở to mắt chớp chớp nhìn anh

- Chẳng lẽ tôi đoán đúng sao? Ha.....ha..... - Hải Hà không ngờ lại được chứng kiến vẻ mặt ngạc nhiên như bị bắt thóp của nó, không khỏi thú vị - mà thôi.....không đùa nữa, cô có muốn đi chơi 1 chút không? Sắp

tới chúng ta cần ký 1 hợp đồng ở Mỹ, tôi tin cô có thể làm được, đương nhiên nếu không muốn, cô có thể từ chối

- Giám đốc nói đi đâu ạ?

- Là đi Mỹ, tranh thủ sau đó, có thể nghỉ ngơi thư giãn 1 chút, được không? - Nhật Hạ suy nghĩ 1 chút rồi cũng gật đầu

35. Chương 35: Hồi Hận Không Kịp

- Em đừng bám riết lấy anh nữa được không Cẩm Tú? - Dương Phong khó chịu, sai những bước chân dài nhanh chóng về nhưng đi lâu như vậy, cô cũng không bỏ cuộc

- Anh không phải đạo này là đang mâu thuẫn với bạn gái sao? Chia tay chưa? - lời nói cô sao mà khó nghe quá! Giống như chỉ chức người ta chia tay là xông vào vậy

- Cho dù chia tay, anh cũng không có thích em đâu Tú - hấn chau mày khẳng định

- Vậy là chia tay rồi - Cẩm Tú nhướn mày tự tin nói, mục đích của cô cuối cùng cũng thành công 8,9 phần, liền nhoèn miệng cười mãn nguyện - nhà anh đây sao? - cô ngược mắt quan sát căn nhà vô cùng đơn sơ, thật sự quá nhỏ so với nhà của cô

- Đi về đi! - hấn vừa định đi vào mở khóa thì thấy nó từ trong nhà đi ra. Nhật Hạ sững người nhìn hấn với cô gái kia đang khoát tay nhau vào nhà, hừ, cũng hay thật, bây giờ công khai dẫn về nhà rồi đây. Nhìn cơ mặt hấn rõ ràng là đang miễn cưỡng khó chịu, nhưng nó vẫn không ngăn được cảm giác chua xót cay đắng, tức giận mà không nói nên lời, dù sao bây giờ, quan hệ mập mờ của họ cũng tạm được gọi là chia tay

Dương Phong bất ngờ dừng bước, thật vui mừng khi gặp lại nó, lâu ngày không thấy mặt, hấn thực sự rất nhớ, cũng rất thấy có lỗi, muốn làm lành với nó. Thấy Nhật Hạ của hấn trở nên gầy gò như vậy, Dương Phong không khỏi quan tâm. Hấn vội gạt tay Cẩm Tú ra, giương mắt xót xa nhìn nó, nhưng đáp lại cũng chỉ là ánh mắt thờ ơ như thường của nó. Nhật Hạ liếc nhìn Cẩm Tú 1 cái, cũng không thêm hỏi tại sao cô lại ở đây, tại sao cùng với hấn cứ nhiên lại đứng trước nhà nó, liền vội vàng bỏ đi với cái túi nhỏ trên tay

Đôi mắt hấn đỏ hoe, cổ họng chột khô rất, chân tay bất động như thừa thải không thể đuổi theo nó được. Cẩm Tú thấy hấn còn níu kéo với tình cũ như vậy thì đâm ra ghen tức, liền kéo hấn vào nhà trò chuyện tâm sự như đúng kế hoạch. Dương Phong vô thức cuốn theo vòng tay mềm mại của cô mà không cách nào phản kháng được, hấn cũng lười biếng phản kháng

Mấy ngày trước, nó có ghé qua tiệm bánh trong lúc đi ký hợp đồng, liền thấy bà lão bán bánh kéo cửa tiệm xuống khi mà mới giờ chiều. Đáng lẽ giờ này hấn phải làm việc, tiệm phải buôn may bán đắt lắm chứ? Sao lại thành ra thế này? Nhật Hạ không kìm được thắc mắc mà dừng xe

- Bà ơi!

- Ô, bạn gái thằng Phong, sao thế cháu? - nghe tiếng gọi, bà lão vội quay lại nheo mắt nhìn

- Bà không bán bánh nữa sao ạ? - nó nhìn cái bản hiệu tắt ngúm hỏi

- À, bà định..... - bà nhìn qua ông lão đứng bên cạnh, rồi khoát tay hạnh phúc mỉm cười - bà định, dành phần đời còn lại cùng ông ấy an nhàn cuộc sống về già, cũng nhanh chóng bán cái tiệm này đi

- Bà ơi.....bà định.....bán lại nó cho ai ạ? - Nhật Hạ giương mắt chờ đợi nhìn bà

Nhật Hạ thực sự quá đáng, đã tăng ca ở công ty thì thôi đi, bây giờ còn định.....còn định ở 1 tuần ở đó luôn sao? Tính không có về nhà luôn sao? Dương Phong đã 7 năm chờ đợi nó cũng không hề sao, bây giờ lại thêm 7 ngày nữa cũng thấy vô cùng mất kiên nhẫn. Hấn đã quyết định muốn làm hòa, nó lại liên tục không nghe điện thoại. Dương Phong sau bao nhiêu đêm trằn trọc suy nghĩ, rốt cuộc cũng xuất hiện ở đây, đương nhiên lần này hấn sẽ giữ bình tĩnh để không làm loạn nữa. Hít sâu thở đều, hấn liền giáp mặt gã mặc

đồ vest mà cũng chính là tổng giám đốc Hải Hà đang kiểm tra sản phẩm ở tầng kia. Nhìn dáng vẻ chuyên nghiệp của anh, hẳn tự thấy mình thật là nhỏ bé, đã không có gì còn đòi lớn tiếng cãi nhau với nó

- Xin hỏi..... - nghe tiếng gọi, Hải Hà ngừng bàn bạc quay lại nhìn hần thắc mắc - Nhật Hạ, hiện đang ở đâu? - nghe giọng điệu của hần, có vẻ 2 người vẫn chưa làm hòa, là hần chủ động đến xin lỗi nó đây mà, nhưng đáng tiếc là.....

- Cô ấy đang ở Mỹ - Hải Hà không nặng không nhẹ thốt ra vài từ. Nhưng vài từ đó liền đã thương hần vô cùng nghiêm trọng, lập tức cả người hần như muốn đổ gục xuống mặt đất. Dương Phong run rẩy bám víu lấy không khí

- Ở.....ở.....anh đang nói.....là ở đâu? - Dương Phong vẫn sợ mình nghe lầm, liên tục hỏi lại những câu không hề có kết quả đó. Hải Hà hiện đang vô cùng bận bịu, lại gặp hần như đang tỉ tê sắp khóc thì phát bực, liền để hần 1 mình sau khi nhắc lại 1 lần nữa

- Cô ấy đang ở Mỹ để.....

- CÁI GÌ? - anh chưa nói hết câu liền bị hần nhảy vào, Dương Phong bây giờ tưởng chừng như con hổ điên, muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ. Thấy hần mất bình tĩnh như vậy, Hải Hà liền gọi bảo vệ lôi hần ra rồi hạ lệnh, sau này không cho người này vào công ty nữa. Y như rằng mỗi lần hần vào đều gây chuyện, đây là công ty, không phải là chốn hẹn hò mà anh chắc rằng, nó cũng sẽ không phản đối quyết định này. Anh chưa từng thấy thằng đàn ông nào yếu đuối lại dễ mau nước mắt như hần, không biết nên gọi là ngu ngốc hay là nhu nhược đây

Dương Phong nghe tin nó đi Mỹ 1 lần nữa liền điên cuồng quăng hết đồ đạc trong nhà. Hần chưa bao giờ có những hành động này, chỉ vì ghen tuông, chỉ vì sợ hãi nó không còn thích hần nữa, hần lại lập tức trở thành con thú dữ, không còn giữ được vẻ đáng yêu năng động, hiền lành chất phát bình thường. Liệu nó có trở về hay không? Hay lại tàn nhẫn bỏ hần đi 1 lần nữa. Dương Phong căn bản không có được thông minh, cũng không thể 1 mình qua bên kia tìm nó. Lần này nó biết đi bao lâu đây. Hần nhớ lần trước nó về nhà, còn mang theo đồ đạc nữa, vậy mà lúc đó hần không có để ý, lại chỉ để ý ánh mắt của nó

Cứ cho như là hần sai đi, hần sẽ nhận hết lỗi về mình, sẽ trở về làm thân phận như con cún ở phía sau nó, không bao giờ lớn tiếng nữa. Là hần sai rồi, vì hần đã nhận lỗi rồi, nên nó không thể quay về được hay sao? Không thể quay về nghe lời xin lỗi của hần được hay sao? Mà quên nữa, hình như 2 người đã chia tay rồi, sao hần vẫn chưa làm sao quen được cụm từ này chứ?

Dương Phong cười đau khổ dựa lưng vào thành giường, cánh tay cầm chặt điện thoại tựa trên đầu gối 1 chân co lên, những ngón tay dài thanh thoát bấm gọi 1 dãy số. Đầu bên kia không hề có đổ chuông, có lẽ đã đi rồi, đang ở bên kia rồi, nhưng hần vẫn không từ bỏ, cứ gọi, gọi đến khi nào nó bắt máy thì thôi. Cũng không biết là khi nào, trời đã tối, điện thoại đã hết pin, bụng hần đói cồn cào nhưng hần chẳng còn tâm trạng nào ăn cơm

Tại sao về nhà này giờ mà bây giờ, nước mắt hần mới rơi. Hần tự hỏi, nó có bao giờ khóc vì hần hay không? Có 1 chút tình cảm hiện tại nào với hần hay không? Hay chỉ là.....thương hại.....thương hại.....thương hại thì sao chứ? Thương hại không phải là yêu sao? Dương Phong ngu ngốc đánh đồng tất cả những thứ tình cảm đó với nhau. Cứ muốn khẳng định nó vốn yêu hần, nhưng đó cuối cùng cũng chỉ do hần ảo tưởng tự biên tự diễn thôi

- Ha.....ha.....ngu ngốc.....bã kẹo cao su..... - hần ngửa mặt lên trần nhà để nước mắt ngưng vào trong nhưng không, nó thậm chí còn chạy dài ra, nhỏ lách tách trên nền nhà

Dương Phong mệt mỏi ngã người xuống đất, chẳng buồn ăn cơm, chẳng buồn lau nước mắt, chẳng buồn bấm điện thoại. Hiện bây giờ, trong tâm trí hần cũng chỉ xuất hiện có mình Châu Nhật Hạ, trên đầu môi cũng chỉ có thể nói lời yêu tiếng ngọt và cũng chỉ có nỗi giận với Châu Nhật Hạ, cơ thể cũng chỉ có thể hoạt động vì Châu Nhật Hạ. Trái tim vì Châu Nhật Hạ mà đập, vì Châu Nhật Hạ mà tiếp tục cuộc sống vô bổ này

Hần thật sự chỉ nghĩ đến đó thôi sao? Nó luôn là nữ thần của hần, là thần tượng của hần, là người yêu của hần, nhưng hần chính miệng nói muốn chia tay với nó, không phải sao? Bây giờ chia tay rồi, đường ai nấy đi, hần lại thấy hối hận. Lúc đó, lúc đó chỉ là do cơn ghen làm mờ lí trí, Dương Phong sốt sắng muốn nghe

nó giải thích nhưng nó chẳng hề nói gì, lại vô cùng lạnh nhạt. Tim hắn cũng theo đó mà héo mà mòn, làm thế nào lại buộc miệng nói ra những lời tồi tệ không cách nào nín kéo đó

Ngày thứ 2 sau khi nhận được tin nó không 1 lời tạm biệt mà đi Mỹ, cái nơi đáng chết luôn kéo nó đi khỏi hắn, Dương Phong bất thần khuấy bột, đưa đôi mắt vô hồn nhìn 1 điểm trong không trung, mặc kệ lời nói léo nhéo của Cẩm Tú bên tai, hắn làm như cô chưa từng tồn tại

- Phong nó làm sao thế em?

- Em cũng không biết nữa chị, nghe là cãi nhau với Hạ rồi

- Thật sao, không thể nào, nó chiều Hạ như thế, có trách thì cũng chỉ trách nhỏ Tú cứ phá hoại hạnh phúc người khác, đã xấu mà còn đóng vai ác

Nghe những lời bàn tán ác ý đó, Cẩm Tú liền trợn mắt cảnh cáo, sau đó lại hết sức nhu tình sà vào người hắn

- Anh Phong, anh nói lại đoạn lúc nãy được không? Em không hiểu - cái giọng ỏng ẹo của Cẩm Tú làm ai cũng phát ghét. 1 đàn chị chịu không nổi nữa, hung hăng đi chơi bẻ tay cô ra - A.....a..... - Cẩm Tú la oải oải

- Cô, con đàn bà đề tiện, còn dám sà vào người Phong nữa sao? Tôi nói cho cô biết, nó đã có bạn gái rồi

- Kìa em, đừng nóng giận - cô giáo cũng khó xử tháo tay chị kia ra

- Còn không tức giận sao? Cô dựa vào cái gì mà phá hoại hạnh phúc của người khác chứ

- Còn không phải sao, 2 người kia đã chia tay rồi mà

- Cái gì? Thật chứ Phong? - mọi người bàng hoàng, ánh mắt đều đổ dồn về phía hắn. Dương Phong bây giờ như cái xác không hồn, nghe nhắc đến chuyện của nó, tâm trạng lại càng sầu não hơn, thở dài buồn rười rượi. Bây giờ đầu óc hắn rất trống rỗng, không thể suy nghĩ được bất kì chuyện gì - Không phải chứ? Đầu tuần trước còn thấy Hạ đích thân đến thăm em kia mà

- Thăm em?? - Dương Phong mơ hồ nhớ lại, từ lúc về nước, nó chưa bao giờ chủ động đến thăm hắn ở đây cả mà

- Phải á, hôm đó tụi chị từ nhà vệ sinh ra, thấy cô ấy đến phòng học, chưa được vài phút, lại nhanh chóng đi ra rồi

- Đầu tuần trước??? - lại là trước khi tụi hắn cãi nhau sao? Nó đến sao không báo cho hắn biết, rốt cuộc tại sao lặng lẽ đến rồi lại lặng lẽ đi chứ? Đang lạc vào dòng suy nghĩ thì hắn nghe giọng Cẩm Tú lạnh lạnh như mọi khi - không lẽ..... - không lẽ nó đến đã chứng kiến được không ít cảnh thật mặt của hắn với Cẩm Tú nên sinh ra hiểu lầm, chỉ là hắn không thể nhớ chính xác, mập mờ suy đoán

36. Chương 36: Làm Hòa Đi

- Cẩm-Tú - Dương Phong gầm lên đáng sợ. Giọng nói đàn ông lấn át hoàn toàn tiếng cãi vã của chị em phụ nữ. Hắn mặc kệ cái hình tượng hiền lành thư sinh liền tóm chặt tay cô mà bẻ ngang - Cô có biết mình đã làm gì không hả?

- Làm.....làm gì??? - Cẩm Tú hoàn toàn bị thôi miên trong sự sợ hãi. Hắn nhìn vô cùng đáng sợ, cho dù trước đây cô có ỏng ẹo, làm dáng thế nào, hắn cũng chỉ cần nhằn vài câu thôi mà. Cô đương nhiên nghĩ đó là bản tính của hắn, thật không ngờ hôm nay lại có vẻ mặt khác

- Vì cô.....VÌ CÔ MÀ NHẬT HẠ BỎ ĐI - đáng chết! Bây giờ hắn mới nhận ra là sao? LÀ SAO? Có lẽ hôm đó nó đã đến, đã thấy, đã hiểu lầm, vậy nên buổi chiều mới giận dữ không đón hắn. Lại còn về nhà, không những không oán trách hắn lấy 1 câu, còn bị hắn dọa nạt lại. Thật là có lỗi mà, hắn ngàn lần thốt lên câu

xin lỗi trong lòng. Nhưng chỉ có hấn nghe thì có ích gì chứ? Nó phải nghe mới được, người hấn muốn xin lỗi phải nghe. Nhưng bây giờ người đó đã không xuất hiện ở đây

- Hả?.....Hả?..... - mọi người kể cả cô giáo đều nín thình kinh hoàng nhìn hấn đang thét lên, ánh mắt còn lộ rõ vẻ đau thương hối lỗi nhưng sắp muốn chết. Còn Cẩm Tú đang ở dưới tay hấn cũng lấp bắp sợ sệt

- Cô.....sau này tuyệt đối cũng đừng để tôi nhìn thấy mặt. Nếu Nhật Hạ còn không mau trở về, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô - hấn quăng cánh tay như cành liễu của cô, hung tợn tháo tạp dề ra quăng trên bếp, 1 hơi đi không quay đầu trở lại

Tất cả như vừa trải qua trận cuồng phong, run rẩy sợ hãi. Cẩm Tú còn đang chưa tin nổi vào mắt mình, cô sợ muốn khóc nức lên. ai nấy đều nhếch môi đáng đời cho kẻ làm quá, liền giải tán mỗi người 1 nơi

Dương Phong về nhà, lập tức chạy vào phòng nó. Cánh cửa mở toang nhưng không 1 bóng người. Hấn thất vọng, tâm trạng vô cùng náo nức, ngồi lên giường. Đồ đạc mặc dù vẫn còn nhưng không thể phủ nhận, nó đã mang vùi bỏ đi. Ánh mắt Dương Phong dừng lại ở 1 vật hơi vàng nhạt ở đầu giường, còn bám 1 chút màu đen, mà không phải là bám, là sơn tróc ra thì phải. Dương Phong cười đau khổ, gương mặt lại tẩm trong nước mắt, đưa tay chạm vào vật sáng trên đầu giường

Hấn cười nhạt nhìn âu yếm, là cái huy chương năm đó hấn tặng nó, thì ra là nó vẫn còn giữ. Mặc dù là đồ giả đã bị phai màu, nhưng nó vẫn treo trên đầu giường. Hấn bật khóc ôm cái huy chương vào lòng, nằm dài trên giường, dường như đâu đó vẫn còn phảng phất hương thơm của nó, hơi ấm của nó mặc dù đã qua nhiều ngày. Thật lạ, khi ở trong phòng nó, ôm cái huy chương trước kia của hấn, hấn lại càng nhớ nó da diết hơn. Phải làm sao đây? Làm sao mới liên lạc được với nó? Mới gọi nó về để mà xin lỗi, để mà yêu thương lần nữa....

Nhật Hạ phải từng hơi thở lạnh cóng vào không trung, nó ngược mắt nhắm nhìn mặt trời chói lòa đang vươn mình tỏa nắng. Thời tiết ở Mỹ không phải ẩm áp cũng có chút hơi nóng như Việt Nam, rất hợp với tích cách của nó. Nhật Hạ vốn cảm thấy ở đây thật là thích, không có gì là bất tiện, chỉ là có duy nhất 1 thứ nó không thể bỏ mặc được mà thôi. Sau khi trao đổi, ba mẹ muốn nó ở đây luôn, hoặc có thể dẫn theo Dương Phong sang đây, nhưng nó cười trừ lắc đầu, hấn có lẽ không thích ở cái nơi này, hấn vốn rất hài lòng với cuộc sống hiện tại ở đó

Tối Mỹ sống thì sao? Vốn dĩ 2 người đang giận nhau, đang chia tay, lại còn không mau đi sao? Nhưng nó 1 chút suy nghĩ đó cũng chẳng có, nó đang nghĩ bây giờ hấn đang làm cái gì, có ăn uống đầy đủ hay không? Hấn tối hôm đó nói cũng không sai, nó thật là quá lạnh nhạt vô tâm khi mà không hề suy nghĩ đến cảm giác của hấn. Mặc dù đã chính thức quen nhau nhưng nó chưa hề tỏ ra bất kì biểu hiện yêu thương chút nào, khác hoàn toàn với những cô gái khác, cho nên hấn tức giận cũng là đúng thôi

Dương Phong sầu não. Từ khi nghỉ việc ở tiệm bánh, hấn suốt ngày sinh ra rãnh rỗi, dành tản bộ trong công viên để giết thời gian. Hết nhìn cặp trẻ này đến nhìn ông bà già kia, ai ai cũng mỉm cười hạnh phúc. Có sao hấn cứ như kẻ đi gieo họa, thờ dài nào nề

- Phong.....là Phong phải không? - Dương Phong nghe gọi tên mình thì ngẩng đầu, bà lão mừng rỡ mỉm cười, đi bên cạnh còn có ông nữa

- Cháu chào ông bà, 2 người..... - hấn đáp ứng mở lời

- Ày, dạo này thế nào, có tốt không? - bà tay bắt mặt mừng cười tươi như hoa

- Cháu.....cũng tốt ạ..... - hấn không dám nói ra chuyện của mình, lại sợ bà lo

- Ban ngày không đến tiệm bánh làm việc, đừng tưởng làm ông chủ mới rồi thì có thể lơ là nghe chưa

- Dạ? - Dương Phong mở to mắt nhìn bà khó hiểu

- Dạ cái gì? Có phải thấy tiệm bánh phong thủy rất tốt, kinh doanh rất thuận lợi hay không?

- Bà.....bà nói gì thế ạ? Cháu không có hiểu - hấn lại 1 lần nữa hoang mang, có phải thất tình nên đầu óc cũng có vấn đề rồi không?

- Cháu đang nói cái gì thế? Không lẽ.....à, chắc là muốn tạo bất ngờ đây mà.....haha..... - 2 ông bà hạnh phúc cười ha hả, để mặc 1 mình hấn cứ như tên ngốc không hơn không kém

- Bất ngờ gì thế bà?

- Thôi thì đằng nào cũng biết..... - bà hần giọng thôi không cười nữa - cháu đó.....có cô bạn gái tốt đến vậy, lần trước rao bán cửa tiệm, nó liền tới hỏi mua, nói là đợi vài ngày sẽ lập tức gửi tiền

- Bạn gái? Ý bà nói Hạ ấy ă? - nghe đến nó hấn vội vã giật mình kinh ngạc. Mắt ánh lên tia hy vọng - Vậy.....cô ấy có liên lạc gì với bà không? - Dương Phong không thể kìm chế cảm xúc của mình bây giờ, cả người hấn tựa hồ nóng ran lên

- Thì.....lúc này còn điện thoại, hình như bảo hôm nay gặp mặt để sang tên

- Vậy cháu.....cháu đi trước đây..... - hấn thững thờ buông tay bà ra rồi vụt chạy như điên về nhà

Không tin.....hấn không thể tin được, tại sao nó lại phải chi ra số tiền lớn như vậy để mua lại tiệm bánh của bà chứ? Còn nữa, tại sao liên lạc với bà mà không liên lạc với hấn. Nó coi hấn là cái gì chứ? Nói chia tay liền chia tay ư? Mặc dù hấn mới chính là người nói điều đó. Dương Phong cố chấp để những suy nghĩ vô lý đó trong đầu, tiếp tục nghiêng mình phía trước dốc hết sức chạy. Thật là quá đáng mà, hồi còn trung học, thầy bảo hấn chạy nhanh lên 1 chút lại không chịu, bây giờ thì phóng cứ như vận động viên điền kinh thực thụ

Nhật Hạ vừa mới về nhà vô cùng mệt mỏi. Thấy trời cũng sắp tối liền gắng gượng ngồi dậy tùy tiện làm vài món bỏ bụng. Hấn cả ngày đi đâu cũng không thấy mặt. Nhật Hạ xào xào chiêm chiêm gì đó trong bếp. Cũng không để ý có tiếng lạch cách mở cửa

Dương Phong vào nhà liền ngửi thấy mùi hương thức ăn, xúc động 1 bước, lại 1 bước nữa đi về phía căn bếp còn phát ra tiếng động kia, trong lòng nghi ngờ 9 phần là nó, Nhật Hạ chứ không phải là ai khác. Hấn nước mắt từ khi nào đã lăn dài trên má khi mà còn chưa thấy mặt nó. Dương Phong trầm ngâm đứng yên lặng ngắm nhìn tấm lưng nhỏ bé đang loay hoay trong bếp. Cả căn nhà tràn ngập hương vị gia đình, nhưng chính hấn đã phá hỏng nó

Hấn chậm chậm lại gần, Nhật Hạ cũng vô ý mà không nhận ra tiếng bước chân. Nó chuyên tâm đảo qua đảo lại món rau chọt cảm nhận được hơi ấm từ đâu sà tới, liền vòng tay ôm eo nó. Vốn dĩ nó rất nhạy cảm, bị động chạm bất ngờ không khỏi giật nảy mình

- AAA.....a.....a..... - Nhật Hạ liền buông chảo nóng, ôm tay đau đớn khùng khiếp

- Có.....có chuyện gì.....thế? - Dương Phong thấy nó la oai oải nhảy ra 1 bên thì khiếp sợ, liền muốn coi nó đang bị gì

- Tránh ra! - Nhật Hạ lập tức xua đuổi hấn, để dòng nước lạnh chảy qua làn da bỏng rát của nó. Nhiệt độ giảm xuống nhưng nỗi đau buốt vẫn còn. Cũng tại cái tên như ma này, về cũng không nói lấy 1 tiếng, làm nó giật cả mình

- Anh.....anh xin lỗi.....là anh không cố ý.....em có làm sao không? - nhận thấy ánh mắt lạnh lùng chẳng mấy thiện cảm của nó thì hấn vội lui vài bước

- Anh mà động vào có khi còn rắc rối hơn - nó làm sơ sài vết thương rồi dọn chén đĩa ra ăn cơm, cũng chẳng buồn mời hấn. Nhận ra thái độ lạnh nhạt của nó, bản thân hấn chắc chắn là nó đang giận mình rồi. Cũng phải, ai mà không giận 1 tên ngốc như hấn được chứ

- Chuyện đó.....anh xin lỗi, là anh sai rồi.....anh xin lỗi.....có thể.....không chia tay nữa được không? Em nói là tùy ý anh mà - hấn ngược đời mắt ầm ướt nhìn nó. Vừa nhìn là biết Dương Phong mới vừa nước mắt ngắn dài đây mà

- Không phải không tin em hay sao? Còn tự nói mình là bà kẹo cao su ngu ngốc nữa mà - nó gấp 1 cọng rau bỏ vào miệng, cũng không buồn nhìn thẳng vào mắt hấn. Nhật Hạ đương nhiên không có muốn chia tay với hấn, chỉ là muốn nghe miệng lưỡi tên này 1 chút thôi

- Không.....không có.....anh rút lại rồi..... - hấn kinh hô vội vàng xua tay lắc đầu - anh.....nếu vậy anh sẽ tình nguyện làm cái bã kẹo cao su bám lấy em suốt đời không buông - Dương Phong nói chắc nịch, rồi lại nhỏ giọng hỏi lại - được không? - chịu không được ánh mắt van nài của hấn, Nhật Hạ buông đầu
- Hầy..... - Nhật Hạ thở dài sầu não - cũng là em không đúng
- Hạ..... - Dương Phong xót xa nhìn nó, lời nói không thể nào thoát ra khỏi miệng được, cổ họng như có gì đó mắc phải, rất khó chịu
- Anh nói cũng đúng, em.....đã quá lạnh nhạt thờ ơ rồi..... - mấy ngày nay ở Mỹ, nó cũng không phải là không biết suy nghĩ chín chắn 1 chút, nhận ra mình cũng không phải hoàn toàn vô tội
- KHÔNG.....không phải tại, là tại em, em muốn mắng anh gì cũng được, đừng bày ra bộ mặt làm anh ấy nấy nữa mà..... - Dương Phong tay chân lóng ngóng chỉ sợ nó vì hấn mà cảm thấy không vui
- Vậy.....anh sau này cũng sẽ không vì ghen tuông bừa bãi mà nổi giận chứ?
- Ừm, anh hứa, anh sẽ không ghen bừa bãi nữa
- Cũng không tùy tiện mà nói ra 2 từ chia tay? - thấy hấn tự tin như vậy nó nhướn mày hỏi tiếp
- Chắc chắn là như vậy
- Có chuyện gì cũng nhất định nói với em đầu tiên?
- Anh hứa!
- Cũng nhất mực tin tưởng em?
- Anh không tin em thì tin ai đây - Nhật Hạ hừ lạnh trong lòng. Bây giờ hấn ăn nói mạnh miệng như vậy, nếu sau này hối hận, liền đem những lời này đổ sông đổ biển, coi như là chưa từng tồn tại. Nhưng bản thân Nhật Hạ cũng không độc ác đến nỗi mở miệng chất vấn hấn

37. Chương 37: Chúng Ta Sẽ Sống Với Nhau Thật Hạnh Phúc

- Được rồi, vậy ăn xong thì dọn đi - nó còn rất nhiều việc phải giải quyết ở công ty, liền đứng dậy đi lên phòng
- Em vẫn.....còn giận anh sao? - Dương Phong tóm lấy tay nó khi nhận được thái độ không mấy dịu dàng kia. Hấn biết mình tội ác tày trời, không có tư cách mở miệng cầu xin nó tha thứ
- Em cần bản đầu có giận anh
- Vậy.....có thể hứa với anh 1 số điều được không? - hấn đứng dậy xoay người nó lại, để Nhật Hạ nhỏ bé ở dưới ngẩng mặt nhìn hấn chờ đợi - sau này anh điện thoại, nhất định phải nghe
- Cái đó em không chắc được, tùy công việc - nó nhanh chóng trả lời
- Dù vậy, có chuyện gì cũng đừng giấu giếm anh, chẳng hạn như chuyện mua lại tiệm bánh - Nhật Hạ ngạc nhiên mở to mắt nhìn hấn, Dương Phong biết rồi sao? - bà nói cho anh nghe rồi, em còn muốn giấu đến khi nào - giọng nói có chút giận dỗi
- Ừm, em biết rồi - nó không vội nói ra tính toán sau này của mình
- Vậy cuối cùng, đi đâu cũng nên nói với anh 1 tiếng, đừng có như lần này, làm anh thật sự rất sợ em bỏ đi luôn - hấn ôn nhu ôm nó vào lòng thở thê. Nhật Hạ không biết là hấn sợ như vậy, nó vốn muốn nói nhưng lần trước gặp 2 người ở trước nhà, nó lại thấy tức giận đến nỗi quên luôn chuyện cần thông báo
- Xin lỗi, em chỉ là đi công tác thôi mà - nó vỗ vỗ tấm lưng của hấn, lời nói vô cùng dịu dàng đầm thắm. Nhật Hạ cựa quậy đầu mình, rúc vào trong lòng hấn thật sâu

- HẢ? Đi công tác? - Dương Phong tá hỏa bụng nó ra - em không phải vì giận anh mới bỏ đi sao?
 - Hừ, anh nghĩ mình là ai mà có sức ảnh hưởng lớn như vậy chứ? - nó liếc hờ hững
 - Vậy.....vậy sao tên mặc đồ vest không có nói?
 - Anh lại tới công ty nữa sao? - Nhật Hạ nheo nheo mắt hoài nghi - chắc lại chưa nghe người ta nói hết liền vội vàng bỏ đi chứ gì - Dương Phong thật cảm thấy mình ngu ngốc mà, mắt công hấn mấy ngày liền cảm thấy có lỗi với nó
 - Em.....anh vẫn chưa nói với em chuyện Cẩm Tú.....anh..... - Dương Phong còn thấy có lỗi, còn muốn giải thích kĩ hơn với nó
 - Bây giờ em rất bận, em cũng chưa nói với anh chuyện Đình Hào, cứ coi như là hòa đi - nó bụng 1 câu hợp tình hợp lý rồi lấy laptop sang phòng khách làm việc
 - Thật là vậy sao? - hấn lấy lại mặt vui vẻ leo đèo theo nó - à đúng rồi, em có muốn ném thử loại bánh mới của anh hay không? Ngày mai làm rồi mang tới cho em nha
 - Tốt vậy sao? - nó nhướn mày, không phải là đang muốn lấy lòng nó chứ
- Khung cảnh hạnh phúc thế này, tại sao bây giờ nó mới cảm thấy chứ? Khóe môi không thẹn mà nhỉnh lên cười thầm. Trong lòng nó vô cùng thoải mái, mà rất mực hài lòng về tiến độ làm hòa của cả 2. Dương Phong cũng không khác nó là mấy, hấn thích đặt nó vào lòng để mà làm việc. Con người hấn to lớn bất thường, đối với nó bao bọc, thật sự rất ấm áp, rất an toàn. Hấn siết chặt vòng tay ôm nó, tựa đầu vào vai nó mà tâm sự
- Ba mẹ bảo khi nào có thời gian, sẽ về đây thăm anh
 - Vậy sao? Vậy thì tốt quá, anh rất nhớ cô, cũng mong muốn gặp chú
 - Họ nói em ở nhà nên cẩn thận 1 chút, có thể sẽ có ngày anh đỡ trò thú tính - nó điềm đạm nói mà nét mặt vẫn tĩnh lặng như băng tuyết ngàn năm
 - CÁI GÌ? Anh tuyệt đối không có loại suy nghĩ bại hoại đó. Mẹ em cũng không phải là không hiểu anh mà
 - Nhưng mà mẹ em cũng nói, đàn ông lớn rồi, suy nghĩ sẽ khác thiếu niên lúc nhỏ, không thể kiểm soát được
 - Vậy chứ còn em thì sao? Em cũng nghĩ vậy sao? - hấn chu môi oan ức cho bản thân
 - Em đương nhiên có nghi ngờ, cũng có đề phòng, nhưng em không nghĩ anh có thể làm gì được em - đương nhiên, vì hấn quá ngây thơ, dễ nổi giận, cũng rất dễ nguôi giận, còn rất hay ghen tuông nữa, làm saoỡ làm nó không vui được chứ
 - Đạo này quan hệ 2 người có vẻ tốt quá nhỉ? Còn có người cười không ngáp được miệng cơ đấy - đàn chị nhanh miệng phát hiện ra sự thay đổi kỳ quái của hấn. Rõ ràng mới mấy ngày trước nổi điên như con thú hoang, bây giờ lại nhu mì hiền lành như con thỏ trắng. Hơn nữa, lại còn cắt đầu tóc ngắn gọn gàng không thể tả nổi đó - em sao lại cắt tóc xấu thế kia?
 - A, cái này không phải là xấu đâu - hấn vội vàng giải thích, hấn rất hài lòng với kiểu tóc này của mình. Liền không ngừng mỉm cười, nếu để Nhật Hạ thấy được vẻ mặt của hấn 7 năm trước, có lẽ nên rất ngạc nhiên, hay là buồn cười đây?
 - Không phải....bạn gái của em có sở thích kì quái chứ? - chị chống nạnh cao giọng
 - Đương nhiên không phải, là em tự nguyện mà. À chút nữa em đi giao bánh nha - nghĩ đến việc chút nữa sẽ gặp nó, hấn liền không được niềm vui xâm chiếm gương mặt
 - Wao, bây giờ yêu rồi, còn kiêm luôn nghề giao bánh miễn phí, không biết đến khi nào mới còn người làm như vậy với chị nữa cơ
 - Sẽ có, nhất định sẽ có - hấn vỗ vai đàn chị an ủi, ánh mắt khê liếc sang cô gái bị cô lập đằng kia. Dương Phong chợt thấy hình ảnh đó thật là giống với mình ngày xưa, nhưng hấn chẳng muốn 1 chút liên can gì

với cô. Khó khăn lắm mới quan hệ của tụi hần với lành lại, không thể vì sự ngu ngốc của hần 1 lần nữa phá hoại, hần nhất định sẽ lại hối hận. Dương Phong lắc lắc đầu mình - thôi em đi đây!

- Thư ký Hạ.....cô có vẻ, tâm trạng rất tốt - Hải Hà không phải mù, chẳng lẽ không để ý ánh cười vui vẻ trong mắt nó sao. Bị người khác dễ dàng nhận ra tâm tình, nó liền thấy mình thật khinh suất, trở lại vẻ mặt lãnh đạm

- Không có chuyện gì đâu giám đốc

- Ài, còn giấu, không sao, dù sao cô càng vui, hiệu suất công việc của tôi càng tốt, chẳng mất mát gì cả - anh thật sự là rất quý cũng rất ngưỡng mộ cậu bạn trai của nó. Hần có thể dễ dàng đi đánh ghen vì bạn gái mình, tùy tiện thể hiện cảm xúc, còn anh suốt ngày chỉ có thể dán đầu vào công việc, chỉ có ban đêm mới có thể ra ngoài cùng bạn gái. Hải Hà thật sự muốn nhanh chóng kết hôn để có thể hằng ngày ở bên cạnh bạn gái. Cũng chính vì ghen tỵ với hần, nên anh mới nổi giận ra lệnh cấm hần vào đây tùy tiện, nếu mà nó biết được, không biết sẽ cư xử như thế nào đây, anh rất hiếu kỳ

Nhật Hạ thở dài tắt điện thoại. Hần tại sao lại không được vào công ty. Chắc là anh không muốn hần suốt ngày vào tìm nó, hơn nữa đã 2 lần gây chuyện, còn chưa đủ sao. Nghĩ lại, nó đâu có tư cách cầu xin giám đốc, như vậy thật chẳng giống với tính cách của nó. Hơn nữa, nó đi xuống sảnh lấy bánh cũng tốt, có thể hần sẽ không chạm mặt Đinh Hào. Mà nhắc cũng nhớ, từ lần bị giám đốc cảnh cáo và lần cuối cùng nó chiều ý hần ta chở về nhà lần cuối, hần ta đã không xuất hiện nữa. Như vậy càng làm nó cảm thấy nhẹ nhõm, toàn tâm tập trung vào công việc của mình, không bị kẻ khác quấy rối

Phút chốc Nhật Hạ đã xuống đến nơi, thấy cái bóng lưng ngơ ngơ của hần đang chống tay ra sau ngồi đung đưa chờ đợi, thật đáng yêu. Nhưng bên cạnh cũng không ít nhiều vệ tinh đang nhìn hần cực kỳ nóng bỏng. Tại sao lại có kiểu nhìn đó với bạn trai của nó nữa? Nhật Hạ thoáng chau mày hùng hổ đi về phía trước. Mấy cô tiếp thị thấy nó đi tới lập tức im lặng quay sang chỗ khác

- Phong..... - nó nhận nhận gọi tên hần, cái từ mà đã lâu rồi nó không có gọi. Dương Phong cười híp mắt quay lại

- Ta đa.....thấy tóc mới của anh có đẹp không? - hần thật sự là tên đàn hay sao? Nó dán mắt vào đầu tóc ngô ngố kia

Tóc khó khăn lắm mới dài ra, lại xõm ngay 1 chùm để trở về trạng thái ngu ngốc năm trung học, lại còn tự tin khoe khoang với nó nữa chứ, cũng đâu phải đẹp để gì. Nhật Hạ vừa bực bội vì mấy vệ tinh kia, liền nhin không được mà phụt cười, để lộ ra hàm răng trắng tinh mà đôi mắt híp lại, hàng lông mi khẽ rung động

Không chỉ có Dương Phong ngẩng người đâu, toàn bộ nhân viên biết mặt nó cũng từ trạng thái nháo nhào trở nên im bất bất thường. Cánh tay ma của giám đốc đang cười đó sao? Có phải hôm nay có gió trở mùa hay không? Hần phát hiện, đây là lần đầu tiên từ khi quen nó, thấy nó cười rạng rỡ thoải mái như vậy, hơn nữa cười cũng rất đẹp, rất tự nhiên. Hần vội che đi gương mặt đang đỏ bừng của mình. Nhật Hạ phát hiện ai cũng đang nhìn mình cười giữa sảnh nên lập tức thu lại khuôn miệng

- Hừm, sao anh.....lại cắt tóc như vậy chứ? Cũng đâu đẹp gì mà còn khoe - Nhật Hạ dường như không kim được, quay sang chỗ khác, mà người vẫn còn rung lên

- Em.....đừng có cười nữa, anh là thấy kiểu tóc này rất hợp với anh. Để anh trở lại thành Hà Dương Phong ngày trước theo đuổi em - Dương Phong đáng yêu bẹo má nó trước đám đông. Tên này cũng giỏi quá rồi đấy. Không phải đang muốn công khai mối quan hệ của bọn họ chứ? Nhật Hạ ngại ngùng gạt tay hần ra

- Được rồi, bánh đâu? - Nhật Hạ chìa tay ra đòi bánh

- Bánh đây, nhớ đem cho gã mặc đồ vest giúp anh

- Giám đốc không cho anh vào công ty, còn tặng bánh sao?

- Đương nhiên, nhờ anh ta chiếu cố em 1 chút, không được sao?

- Biết rồi

Nhật Hạ mỉm cười vẫy tay hắn rồi đi lên. Nó còn không quên để ý nét mặt của mấy cái cô đằng kia, rõ ràng hoa đã có chủ, đừng có mơ tưởng nữa

- Em.....em.....ý này là gì? - Dương Phong lấp bắp kinh ngạc nhìn nó đặt chiếc chìa khóa vào lòng bàn tay hắn

- Đây là chìa khóa của tiệm bánh, sau này nó sẽ là của anh

- Em.....em..... - hắn nước mắt rơm rớm nhìn nó

- Cảm động lắm sao?

- Em, không nên đưa thứ này cho anh, em bỏ ra khoản tiền rất lớn như vậy. Anh sợ.....sợ mình không đủ kinh nghiệm kinh doanh tiệm bánh lớn - hắn cúi đầu lo lắng suy nghĩ

- Em chỉ thấy anh rất có tiền đồ, bánh làm cũng rất ngon, lại chăm chỉ như vậy, chắc chắn doanh thu sẽ cao. Hơn nữa, anh có thể nghiên cứu thêm cafe hay thức uống gì đó hợp lý - nó nheo mắt vạch ra kế hoạch. Chỉ nhìn thấy cái chau mày của nó thôi, hắn đã rất cảm thấy mình càng không thể phụ lòng của nó. Có thể bây giờ hắn mang danh là thằng bạn trai chỉ biết ăn bám bạn gái, nhưng nhất định sau này thành ông chủ lớn, hắn sẽ nhất quyết nuôi lại nó - lần đó em đi Mỹ cũng vì muốn mượn thêm tiền ba mẹ, cho nên anh phải làm cho thật tốt, đem lãi về cho ba mẹ đấy

Nó cười nhẹ nhìn hắn, tiếp thêm can đảm cho hắn, có thể hoàn thành ước mơ, không phải hắn nên vui sao? Sao nước mắt lại chực chảy dài thế này? Nó theo thói quen đưa tay lên lau nước mắt cho hắn. Cánh tay nhỏ bé nâng niu gương mặt to lớn của hắn thực khiến Dương Phong muốn khóc nhiều hơn. Hắn cầm nhẹ tay nó, cứng chiều cà sát gương mặt vào bàn tay nó hơn, cảm nhận từng hơi ấm cùng sự yêu thương của nó. Có mơ, hắn cũng chưa từng nghĩ nó lại chín chắn, còn lo cho cả tương lai của hắn như vậy

Hắn thật sự vô cùng cảm kích nhìn nó. Có thể yêu hắn nhiều như vậy, hắn thật sự là tên may mắn nhất trên đời. Ai nói nó lạnh nhạt vô tình, sắc đá nhảm chán, chính hắn thấy nó là cô gái đáng yêu nhất, xinh đẹp nhất, cũng là người yêu hắn nhất. Dương Phong chìm đắm trong niềm hạnh phúc hắn hoan cùng nó, hắn siết chặt nó vào lòng mà khóc, khóc vì tại sao hắn lại không thể yêu nó nhiều hơn nữa

- Anh nhất định sẽ để em trở thành bà chủ lớn

1 tháng sau.....

- TRỜI OI.....SAO CHÚ RỂ LẠI KHÔNG THẤY CHÚ? - 1 cô gái đang mang trên mình chiếc váy cưới vô cùng xinh đẹp mà lại đứng giữa đám đông hét lên. Đúng là tính cách ngàn năm không đổi

- Này.....khoan, khoan đừng có khóc mà.....coi chừng lem lớp trang điểm bây giờ..... - Dương Phong méo miệng không biết nên làm thế nào với cô dâu - có thể đang đi vệ sinh thôi mà, là đi vệ sinh đó.....

- Hic.....nhưng mà không sao - vài giây sao cô lại trở về gương mặt mỉm cười duyên dáng điềm đạm mà bây giờ người bên cạnh hắn mới thấy đáng sợ - cậu cũng không biết là trốn đi đâu, rốt cuộc nhớ mình chịu không nổi nên mới về đây dự đám cưới đấy hử? - Mỹ Dung khoát tay nó làm vể mặt tự tin vô cùng

- Hừ, nếu không vì Phong năn nỉ, tôi có thể để tâm đến đám cưới của cậu sao? - nó vẫn dùng điệu bộ năm xưa đối đáp với Mỹ Dung, làm cô chu mỏ ganh tỵ

- Hừ, đúng là có sắc quên bạn mà. Đúng rồi, bây giờ 2 người thành ông bà chủ của tiệm bánh lớn rồi. Chỉ trong thời gian ngắn từ trong xóm đến ngoài xóm, từ đầu đường đến cuối đường, từ nhỏ đến lớn ai mà không biết cái tiệm bánh bé xíu ở mặt đường chứ? Còn cái gì mà.....à.....“Mối tình đầu”, sến không tả nổi, hắn cậu là người đề xuất cái tên này - cô bắt đầu xía xói rồi trừng mắt nhìn Dương Phong

- Không phải nha, cái đó Hạ cũng đồng ý mà - Dương Phong xua tay cười xuề xòa, khoát vai nó ôm vào lòng

- Cậu coi chừng đẩy Hạ, không phải người ta đến đó vì cái tiệm bánh mới nổi đâu, cũng chỉ vì chủ tiệm là cậu con trai dễ thương, đảm đang, lúc nào cũng cười nói vui vẻ. Không chừng có ngày cô nào cướp mất thì nguy

- Xin lỗi, nhưng mà tiệm bánh đó do Hạ đứng tên, không phải mình - Dương Phong mỉm cười nhìn nó. Cho dù nó có muốn, hắn cũng không đồng ý, cho nó đứng tên thì hay hơn

Chú rể không biết thế nào cũng đến được. Việc gì lại bận đến nỗi bỏ bê ngày quan trọng nhất đời mình như vậy cơ chứ? Dương Phong mỉm cười khoát vai nó nhìn cô dâu chú rể khóa môi nhau nói

- Hạ à,.....
- Chuyện gì? - nghe hấn ôn nhu gọi tên, nó ngẩng đầu hỏi
- Sau này chúng ta cũng sẽ làm 1 cái đám cưới thế này nhé!
- Tùy anh quyết định - nó tựa đầu vào lòng hấn, đó sẽ là chuyện rất lâu sau này
- Lúc đó bánh sẽ do anh tự làm
- Vậy thì sẽ rất ngon
- Sau đó em phải sinh cho anh mấy đứa mũm mĩm để thương đó - hấn không chịu được mà buông lời viễn vông
- Nếu anh còn nhắc đến chuyện này nữa, em sẽ lập tức đuổi anh ra khỏi nhà đấy
- À không, ý anh nói chuyện đó là chuyện những cặp vợ chồng làm với nhau, đương nhiên là sau khi chúng ta cưới nhau rồi - hấn vội nhận ra suy nghĩ bất thường của nó. Dương Phong không hề ẩn chứa tư chất biến thái gì đâu nha, chỉ là đó là mong ước trong tương lai của hấn thôi. Phải rồi, hấn với nó sẽ tạo ra viễn cảnh thật đẹp, sẽ sống với nhau thật là hạnh phúc, nhất định là vậy.

Ending Người tôi thích....thật lạnh lùng

Mong bạn đọc ủng hộ tác phẩm tiếp theo của tác giả Anh thật sự không xứng với em

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-toi-thich-that-lanh-lung>